

อิทธิพลของการเลี้ยงดูต่อการทำผิดกฎหมายของเด็ก
ในภาคใต้ตอนล่าง ประเทศไทย

(Influence of Child Raring on Juvenile Delinquency
in the Lower Part of Southern Thailand)

โดย

นวลตา	อภาคัพพะกุล
จิราพร	ชมพิกุล
สงวนศรี	แต่งบุญงาม
ศิริรัตน์	โกศลวัฒน์
เยาวณี	จรรยาศักดิ์

๙๙๐

เลขหมู่ HQ773	363	2544	15.1
Bib Key	221088		
.....			

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณแผ่นดิน ปี 2543

ISBN 974-644-207-4

บทคัดย่อ

ปัญหาการกระทำผิดของเด็กในสังคมนับวันยิ่งจะมีความรุนแรงมากขึ้น การศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาที่ถูกต้องและเหมาะสม การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาอิทธิพลของการเลี้ยงดูต่อการทำผิดกฎหมายของเด็กที่ได้รับการควบคุมและดูแลในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา โดยใช้การศึกษาแบบ case-control study โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ 1)เด็กในสถานพินิจจังหวัดสงขลาที่ได้รับการตัดสินในคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ จำนวน 100 ราย และเด็กที่อาศัยอยู่นอกสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา จำนวน 100 ราย ที่ได้รับการคัดเลือกจากเด็กที่มีอายุ ที่อยู่อาศัยและเพศเดียวกับเด็กในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา รวมทั้งสิ้น 400 ราย และผู้ปกครองหรือบิดามารดาของเด็กทั้งสองกลุ่ม การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ และสัมภาษณ์เจาะลึก รวมทั้งการเยี่ยมบ้านด้วย

ผลการวิจัย พบว่า

1) พฤติกรรมของเด็กกระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 16.97 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 47.0 มีระดับการศึกษาสูงสุด ระดับประถมศึกษา ร้อยละ 83.0 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 47.0 รู้สึกเสียใจเมื่อกระทำผิด ร้อยละ 65.0 เป็นผู้ที่กระทำผิดครั้งแรก มีการกระทำผิดเฉลี่ยครั้ง ส่วนใหญ่ในคดีอุกฉกรรจ์ได้แก่คดี ช่มชู้นกระทำชำเราและลักทรัพย์ และคดีไม่อุกฉกรรจ์ได้แก่คดียาเสพติด ส่วนใหญ่ร้อยละ 90 ชอบดูโทรทัศน์ และร้อยละ 67.0 ชอบภาพยนตร์รุนแรง/ต่อสู้ เด็กกระทำผิดร้อยละ 42.0 ใจร้อนและโกรธง่าย ร้อยละ 83.0 จะสู้เมื่อถูกทำร้าย ส่วนใหญ่ร้อยละ 58.0 ได้คะแนนเรียนต่ำเสมอ ร้อยละ 64.0 สนุกกับแม่มากกว่าพ่อ ร้อยละ 82.0 ถูกตีอย่างไม่มีเหตุผลร้อยละ 66.0 มีผู้ปกครองจู้จี้ขี้น ร้อยละ 28.0 มีความฝันต้องการเป็นตำรวจ

2) ปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า เด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 50.0 ยังอยู่กับผู้ปกครอง/พ่อแม่ ร้อยละ 33.0 ของผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย ร้อยละ 66.0 ไม่เคยให้รางวัลเด็ก ร้อยละ 69.0 มีคนในบ้านติดสารเสพติด

3)ด้านระบบพึ่งพาทางสังคม พบว่า ร้อยละ 61.0 มีครอบครัวที่อบอุ่น ร้อยละ 86.0 มีเพื่อนสนิท

4)ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กได้แก่ การเล่นเกม ผู้ปกครองประหยัดเกินไป ผู้ปกครองเข้มงวด การตีโดยไม่มีเหตุผล การไม่ให้รางวัล พบว่า การทำโทษโดยไม่มีเหตุผลทำให้เด็กมีโอกาสกระทำผิดเป็น 5.3 เท่าของเด็กที่ไม่กระทำผิด ($p= 0.00$ CI 2.14-13.33) เด็กที่อยากตายแล้วเกิดใหม่มีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นเด็กกระทำผิดเป็น 12.8 เท่าของเด็กที่ไม่กระทำผิด

($p = 0.00$,CI 3.59 – 45.72) เด็กที่ผู้ปกครองไม่เคยให้รางวัล มีโอกาสกระทำผิด เป็น 3.2 เท่า
ของเด็กที่ผู้ปกครองให้รางวัล ($p=0.006$ CI= 1.39-7.46)

Abstract

The problem of juvenile delinquency has increased from 1994-2000. Before understanding how to solve this problem, we first must study the causes. This project aimed to look at the relationship between child-rearing practices and juvenile delinquency in the lower part of southern Thailand. Case control studies were used. The subjects were 100 children who were confined in the Correctional Institute of Songkhla Province. The control group was a group of non-confined children of the same demographic group. The caretakers of both groups were also included in the study.

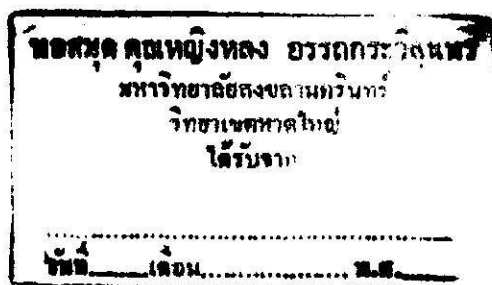
It was found that 98% of the juvenile delinquents were male. The average age was 16.97 years. 47% had graduated from Primary school, and 87% were raised in the Buddhist religion. 65% were first-time offenders, and the average number of times of confinement was 1.5. Serious causes of confinement were rape and theft, and less serious causes included drug addiction, especially to heroin. 90% liked to watch television, 67% liked action movies. 42% always had a bad temper, and 83% liked to join gangs to fight. 58% got low scores in school, and 64% loved their mothers more than their fathers. 66% did not like their overbearing, strict caretaker. 28% wanted to be policemen.

50% of the children lived with their parents. 33% of the caretakers were merchants with their own business. 66% never gave reinforcement to their children, and 68% of the families included an addicted person. 61% had some family support, and 86% had a friend.

Factors related to the juvenile delinquency included caretakers who were stingy and very strict, and often punished without reason. Compared with the control group, the confined group were 5.3 times($p= 0.00$ CI 2.14-13.33) more likely to be delinquents, 12.8 times $p = 0.00$,CI 3.59 – 45.72) more likely to want to die, and 3.2 times ($p=0.006$, CI= 1.39-7.46) less likely to have reinforcement.

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
คำนำ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ฅ
บทคัดย่อภาษาไทย	ค-ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฌ
สารบัญตาราง	ง-ง
บทที่	
1 บทนำ	1
2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
3 วิธีดำเนินงานวิจัย	35
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	82
6 สรุปและอภิปรายผล	90
7 เอกสารอ้างอิง	102
ภาคผนวก	106
แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ	107
แบบสัมภาษณ์เด็ก	113
เอกสารเชิญ	117

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 1	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุม.....	39
ตารางที่ 2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม จำแนกตามความรู้สึกเมื่อทำ ความผิดและประเภทของผู้ดูแล.....	41
ตารางที่ 3	แสดงประเภทของกิจกรรมที่ทำบ่อยเมื่อรู้สึกเหงาของเด็กกระโดดที่เข้ารับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและกลุ่มควบคุม.....	42
ตารางที่ 4	จำนวนและร้อยละของสาเหตุที่ต้องเข้ารับการอบรมในสถานพินิจของกลุ่มศึกษา.....	43
ตารางที่ 5	แสดงจำนวนและร้อยละ ของลักษณะการกระทำผิดที่เป็นสาเหตุที่ต้องเข้ารับการอบรมในครั้งนี้ของเด็กกลุ่มศึกษาที่เข้ารับการดูแล.....	44
ตารางที่ 6	ความคิดเห็นต่อสถานพินิจในระหว่างที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจสงขลา.....	45
ตารางที่ 7	แสดงประเภทของบุคคลที่เด็กกลุ่มศึกษากระทำความผิดจะไปอาศัยอยู่ภายหลังจากที่ได้รับการปลดปล่อยจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา.....	46
ตารางที่ 8	ความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์ ชนิดของรายการโทรทัศน์ การเล่นเกม และ ประเภทของเกม ในกลุ่มศึกษาที่เข้ารับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับกลุ่มควบคุม.....	47
ตารางที่ 9	แสดงแผนการดำเนินชีวิตภายหลังจากออกจากสถานพินิจ.....	48
ตารางที่ 10	ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุมที่มีต่อผู้ปกครอง/ผู้ดูแล.....	49
ตารางที่ 11	จำนวนและร้อยละของที่กลุ่มศึกษาต้องการมีอาชีพที่คาดหวัง/ฝันเกี่ยวกับตนเอง.....	50
ตารางที่ 12	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มศึกษา กับกลุ่มควบคุมกับการประเมินคุณลักษณะของตนเอง.....	51
ตารางที่ 13	แสดงผลประเมินตนเองของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุมเมื่ออยู่ในสังคม.....	52

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 14	แสดงพฤติกรรมของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุมเมื่อมีการขัดแย้ง..... 54
ตารางที่ 15	เปรียบเทียบความรู้สึกต่อครอบครัวของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม..... 56
ตารางที่ 16	เปรียบเทียบการมีกาารพึ่งพาทางสังคม (social support) ระหว่าง กลุ่มกลุ่มศึกษา ที่ได้รับ การดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและกลุ่มควบคุมที่อยู่ นอกสถานพินิจ..... 57
ตารางที่ 17	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มัธยฐาน ฐานนิยม และค่าสูงสุดต่ำสุด จำแนกตาม รายได้ครอบครัว อายุ จำนวนพี่น้อง จำนวนครั้งของการหนี ออกจากบ้าน จำนวนครั้งของการหนีออกจากบ้าน ระยะเวลาที่มีกิจกรรมร่วม กัน ค่าอาหาร/ขนม..... 58
ตารางที่ 18	ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชน สงขลาและเด็กกลุ่มควบคุมนอกสถานพินิจ..... 59
ตารางที่ 19	เปรียบเทียบความรู้สึกของผู้ปกครองต่อเด็กและคนในบ้าน ความสม่ำเสมอ ในการมาเยี่ยมเด็กลำดับที่ในพี่น้อง เด็กมีพี่น้องต่างพ่อแม่..... 61
ตารางที่ 20	เปรียบเทียบความต้องการขณะตั้งครรภ์เด็ก ความผิดปกติที่เกิดขึ้น ประวัติ การคลอด เด็กได้กินนมแม่ ความแตกต่างในการเลี้ยงดูเด็ก การเตรียม อาหารให้เด็กของกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ กับเด็กกลุ่มควบคุม นอกสถานพินิจ..... 63
ตารางที่ 21	เปรียบเทียบการพิจารณาระดับความผิดของผู้ปกครองในการกระทำผิด ระหว่างกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม 65
ตารางที่ 22	จำนวนและร้อยละของเด็กว่า เด็ก กระทำผิด และกลุ่มควบคุมจำแนกตาม การใช้สารเสพติด และการเล่นพนัน..... 66
ตารางที่ 23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม จำแนกตาม ความสามารถในการเรียนชั้นปีของการศึกษาที่แย่ง และวิชาที่ชอบ..... 67
ตารางที่ 24	เปรียบเทียบวิชาที่ไม่ชอบในกลุ่มกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม..... 68

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ 25	เปรียบเทียบสาเหตุของปัญหาในการเรียนและการแก้ปัญหาของผู้ปกครอง กลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม.....	69
ตารางที่ 26	เปรียบเทียบการใช้เวลาว่างระหว่างกลุ่มกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม.....	71
ตารางที่ 27	เปรียบเทียบการวางแผนอนาคตของผู้ปกครองในกลุ่มกลุ่มศึกษาและ กลุ่มควบคุม.....	73
ตารางที่ 28	จำนวนและร้อยละของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุมจำแนกตามความ คิดเห็นต่อด้านพฤติกรรมของเด็กในความคิดของพ่อแม่/ ผู้ปกครอง.....	75
ตารางที่ 29	จำนวนและร้อยละผู้ปกครองและพ่อแม่ด้านพฤติกรรมควบคุมการใช้เงินของ กลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม.....	76
ตารางที่ 30	เปรียบเทียบ ลักษณะการกระทำผิดระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งปัจจุบัน.....	78
ตารางที่ 31	ปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการทำผิดของเด็ก ระหว่างกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม...	79
ตารางที่ 32	ปัจจัยเสี่ยงด้านตัวเด็ก ครอบครัว ระบบการพึ่งพิง และเพื่อนต่อการกระทำผิด ของเด็ก.....	80
ตารางที่ 32 (ต่อ)	ปัจจัยเสี่ยงด้านตัวเด็ก ครอบครัว ระบบการพึ่งพิง และเพื่อนต่อการกระทำผิด ของเด็ก.....	81

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ครอบครัว สถาบันที่เล็กที่สุดของสังคม ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างมาก ปัญหาครอบครัวแต่ละครอบครัวมักส่งผลกระทบต่อสังคมใหญ่โดยเฉพาะปัญหาต่อเด็กซึ่งโยนเป็นลูกโซ่ ปัญหาเด็กเร่ร่อน การทารุณเด็ก การใช้แรงงานเด็ก เด็กกำพร้า ปัญหายาเสพติดและพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็ก เหล่านี้เป็นปัญหาที่มีแนวโน้มจะสูงขึ้น ทั้งด้านจำนวนและความรุนแรงจากการรวบรวมของกรมประชาสงเคราะห์ พ.ศ.2539⁽¹⁾ พบว่า มีเด็กเร่ร่อนทั่วประเทศ 371,909 คน เด็กในครอบครัวยากจน 6,029,000 คน และเด็กกำพร้าที่ถูกทอดทิ้ง 5,234 คน (เฉพาะที่ลงทะเบียนไว้ในความดูแลของกรมประชาสงเคราะห์)เด็กเหล่านี้มาจากครอบครัวแตกแยกได้รับการทารุณปัญหานี้ นับว่าเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไข มิใช่เป็นความรับผิดชอบขององค์กรใด องค์กรหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ที่สำคัญคือ สถาบันครอบครัวที่จะต้องดูแลเด็กโดยตรงจะต้องตระหนักถึงปัญหานี้

นอกจากปัญหาเด็กเร่ร่อนแล้ว ปัญหายาเสพติดและการใช้สารเสพติดของเด็กนักเรียนก็เป็นปัญหาระดับชาติที่สะท้อนถึงจุดวิกฤติของสถาบันครอบครัวเช่นกัน จึงต้องกลับมามองดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับสังคมไทย มีผู้ศึกษาปัญหาสังคมหลายท่านได้พยายามศึกษาต้นเหตุของปัญหาและสรุปว่า น่าจะเป็นปัญหามาจากการเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจและความทันสมัย (modernization) ผลกระทบดังกล่าวมีต่อบทบาทของคนในครอบครัว⁽²⁾ รูปแบบการอยู่ร่วมกันเปลี่ยนจากครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยว การเลี้ยงดูเด็กเปลี่ยนจากอยู่ในความดูแลของปู่ย่าตายาย แม่และคนในระบบเครือญาติไปเป็นคนรู้จัก คนรับใช้และสถานรับเลี้ยงเด็กกลางวัน บทบาทของพ่อแม่ที่เริ่มลดลง การใช้เวลาเพื่อทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัวเริ่มเปลี่ยนไปเพราะ เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่การทำงานนอกบ้าน เหล่านี้พบว่าเป็นส่วนที่เพิ่มความรุนแรงของปัญหา

ในการศึกษาปัญหาการกระทำผิดของเด็ก พบว่า ส่วนหนึ่งเป็นผลกระทบอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมจากสังคมเกษตรเป็นสังคมอุตสาหกรรมโดยรวมมีต่อเด็กคือปัญหาเด็กถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพัง เด็กจึงหันไปพึ่งยาเสพติด นอกจากนี้ความรุนแรงในเด็ก เด็กถูกกลโกงและบางครั้งถึงขั้นรุนแรงส่งผลให้เด็กจำนวนหนึ่งหนีออกจากบ้านและกลายเป็นเด็กเร่ร่อนและการก่ออาชญากรรมในที่สุด นอกจากนี้ลักษณะเฉพาะของเด็กวัยรุ่นคือมีความสนใจในตนเองมากขึ้น ต้องการเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น และมองกิจกรรมที่เคยทำร่วมกับครอบครัวและพี่น้องเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย น่ารำคาญ บางครั้งต้องการอยู่คนเดียว ไม่อยากยุ่งกับคนอื่น ต้องการมีอิสระอารมณ์เปลี่ยนแปลงฉุนเฉียวง่ายมีการโต้เถียงกับบุคคลรอบข้างมากขึ้น แต่จะชอบจับกลุ่มอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ และนำไปสู่การทะเลาะวิวาทและการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ในที่สุด

การก่ออาชญากรรมหรือการทำผิดกฎหมายของเด็กจะได้รับการพิจารณาและคุ้มครองในฐานะผู้เยาว์โดยอยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งจัดกิจกรรมทั้งด้านการเรียนการสอน การฝึกอาชีพให้แก่เยาวชนในสถานพินิจเด็กและเยาวชนนั้น ๆ ทั้งนี้โดยมุ่งหวังให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้โดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาหรือรู้สึกเป็นปมด้อยแก่ตนเอง

แนวโน้มของความรุนแรงของคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนับวันแต่จะเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จาก ข่าวหนังสือพิมพ์ ที่ปรากฏอยู่ในหน้า 1 ทุกวัน และลูกหลานมาเป็นอาชญากรรมเลียนแบบในเด็ก และคงปฏิเสธไม่ได้ว่า นี่เป็นผลพวงของสื่อ และ ความทันสมัย การยอมรับเอาวัฒนธรรมจากทางตะวันตกเข้ามาโดยไม่มี การคัดสรร เป็นสาเหตุของปัญหาแก่สังคมทั้งระบบ ความผูกพันในครอบครัวลดลง ขาดการติดต่อสื่อสารโดยตรง คนหันมาใช้บริการโทรศัพท์และการใช้ internet ที่ไม่จำเป็นต้องเห็นหน้าก็สามารถสื่อสารกันได้ การให้ความสำคัญต่อวัตถุสิ่งของทำให้คนยิ่งต้องทำงานหาเงินมากขึ้นเพื่อหาซื้อสิ่งที่ตนต้องการมาสนองความสุขของตนเองและคนในครอบครัว การใช้เวลาต่อครอบครัวลดลง จากการศึกษาของ นวลตา และ พิษญา⁽³⁾ พบว่า ในกลุ่มผู้ที่ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมทั้งบริการและภาคการผลิต มีเวลาเฉลี่ยให้ครอบครัวและลูกวันละ 151 นาที เวลาที่เหลือหมดไปกับการทำงานและเดินทาง ส่วนความคาดหวังที่มีต่อบุตรภักดิ์ลงจากที่เคยคาดหวังว่าจะพึ่งพาอาศัยมาเป็นขอให้ลูกไม่มารบกวนก็พอแล้ว ลักษณะครอบครัวเดี่ยวทำให้เด็กขาดที่พึ่งพิงเมื่อเกิดมีปัญหา ขาดคนที่ถ้อยใจความรู้สึกไม่สบายหรือความทุกข์ยากเมื่อเกิดปัญหาในบ้านมีเพียง 1 ทาง คือ ต้องอยู่เผชิญหน้าหรือออกจากบ้าน วัยเด็กส่วนใหญ่เลือกวิธีการออกจากบ้าน ส่วนพ่อแม่มักใช้การเผชิญหน้าและทะเลาะกันเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ลักษณะของครอบครัวที่เป็นครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียวก็มีปรากฏให้เห็นเพิ่มขึ้นเช่นกัน

คำกล่าวที่ว่า เด็กเปรียบเสมือนผ้าขาวที่พ่อแม่ สังคม สิ่งแวดล้อม และ ครู เป็นผู้แต่งแต้มให้เกิดความเด่นของสีที่แต่งต่างกัน บางครั้งเด็กกลายเป็นผ้าที่มีสีเลอะเทอะ ชักไม่ออกและถูกทิ้งไปอย่างไร้ค่า ส่วนผู้เกี่ยวข้องที่ร่วมแต่งแต้มสีก็ให้ความสนใจต่อการกระทำของตนน้อยมากและปิดความรับผิดชอบไปให้ผู้อื่น ลักษณะดังกล่าวก็จะถูกถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง และกลายเป็นสังคมที่ขาดความรับผิดชอบต่อไปที่สุดในที่สุด ดังจะเห็นได้จากสภาพสังคมในปัจจุบัน จากการรวบรวมข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ สงขลา พบว่า คดีลักทรัพย์เป็นคดีที่อยู่ในอันดับแรกตั้งแต่ปี 2533 - 2542 ส่วนคดีข่มขืนกระทำชำเรา มีแนวโน้มสูงขึ้น เช่นเดียวกับคดีการทำร้ายร่างกายและสารเสพติด ดังตารางข้างล่างนี้

คดี	พ.ศ.									
	2533	2534	2535	2536	2537	2538	2539	2540	2541	2542*
ลักทรัพย์	181	159	181	207	177	290	327	281	299	201
ทำร้ายร่างกาย	71	23	21	24	27	24	48	44	33	32
การพนัน	22	50	52	30	38	58	45	54	52	23
ชิงทรัพย์	9	13	9	35	11	12	10	13	3	3
ข่มขืนกระทำชำเรา อนาคต	22	28	35	47	61	68	85	81	74	22
อาวุธปืน	6	7	6	8	15	27	19	22	33	1
ช่องโจร	13	12	6	2	0	0	0	3	1	0
ปล้นทรัพย์	2	20	15	6	25	16	36	24	5	8
ยาเสพติด	16	45	33	36	43	64	85	121	155	133
สารระเหย	81	25	28	84	46	57	63	82	124	95
อื่น ๆ	83	185	125	156	371	358	427	335	299	275
รวม	388	547	510	635	912	976	1435	1092	1085	794

* เฉพาะปี 2542 เป็นข้อมูลตั้งแต่ มกราคม 2542- กันยายน 2542

จากการประมาณการของการกระทำผิด พบว่า เด็กร้อยละ 35 มีการกระทำผิดซ้ำ และ ร้อยละ 10 ของเด็กกลุ่มนี้กลายเป็นเด็กที่เป็นอาชญากรแบบถาวร ซึ่งคงไม่มีใครต้องการให้เกิดขึ้น อย่างแน่นอน สิ่งที่น่าสังเกตคือ คนส่วนใหญ่เรียกสถานพินิจว่า "โรงเรียนดัดสันดาน" เพราะคิดว่า เด็กที่กระทำผิดหรือเด็กเกเรหากได้เข้ามาอยู่ในระเบียบของสถานพินิจแล้วจะทำให้เด็กเปลี่ยนไป เป็นคนดีในสังคม ซึ่งส่วนหนึ่งก็เป็นเช่นนั้น และสิ่งที่ดีสำหรับเด็กเหล่านี้คือ เขาได้โอกาสที่จะกลับตัวเป็นคนตามปกติสถานของสังคม เนื่องจากจะไม่มีกำหนัดความผิดของเขาไว้ นอกเสียจากถ้ามีการกระทำผิดซ้ำเมื่ออายุมากกว่า 18 ปี บริบูรณ์ ณ วันกระทำผิด ก็มีการบันทึกและถูกนำตัวส่ง ศาลตามปกติ

ศูนย์สตรีภาคใต้ สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตระหนักถึงบทบาท ของสตรีและครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ร่วมกับสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาในการจัดทำ โครงการเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมและการพัฒนาจริยธรรมให้แก่เด็กและเยาวชนในสถานพินิจเด็ก และเยาวชนสงขลานั้น อย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตาม การที่เด็กมีพฤติกรรมด้านการทำผิดกฎหมาย น่าจะมีปัจจัยทางด้านการเลี้ยงดูและปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการทำ ผิดทางกฎหมายดังกล่าวขึ้น ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาถึงอิทธิพลของการเลี้ยงดูต่อการ ทำผิดกฎหมายของเด็ก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึง :

อิทธิพลของการเลี้ยงดูต่อการทำผิดกฎหมายของเด็กที่ได้รับการควบคุมและดูแลในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา โดยพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ (ด้านครอบครัว โรงเรียน และสิ่งแวดล้อม)

นิยามศัพท์

การทำผิดกฎหมายของเด็ก หมายถึง การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ได้รับการพิจารณาโดยกระบวนการยุติธรรม(ศาลคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัว) ว่าเป็นผู้กระทำผิดตามกฎหมาย

ผู้ปกครอง/ผู้เลี้ยงดู หมายถึง ผู้ที่ดูแลเด็กมากที่สุดรวมระยะเวลาก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา

การเลี้ยงดูเด็ก หมายถึง กระบวนการในการเลี้ยงดูตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ จนถึง การเข้าอยู่ในการดูแลของสถานพินิจเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ได้แก่ สภาพแวดล้อมของครอบครัว ภูมิหลังของพ่อแม่/ผู้ปกครองหรือผู้เลี้ยงดูเด็ก การคลอด พฤติกรรมในการเลี้ยงดู ที่รวมถึงการลงโทษ การให้รางวัล

กลุ่มศึกษา หมายถึง กลุ่มเด็กที่ได้รับการตัดสินโดยศาลคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัวว่าเป็นผู้กระทำผิดตามกฎหมายและอยู่ในความควบคุมและดูแลของสถานพินิจเด็กและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

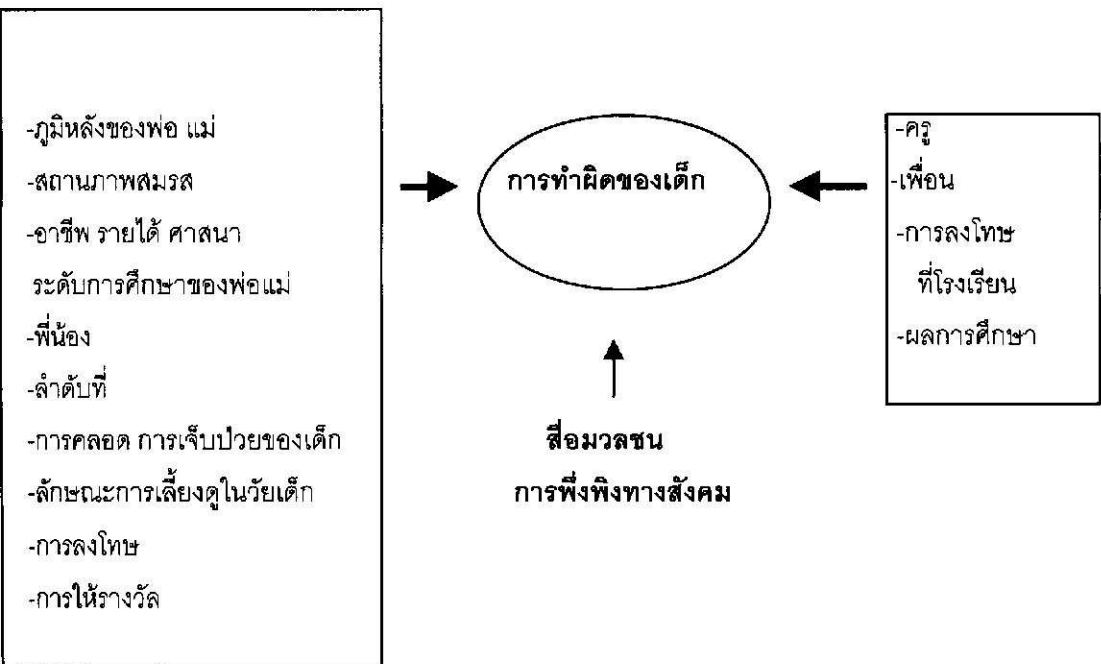
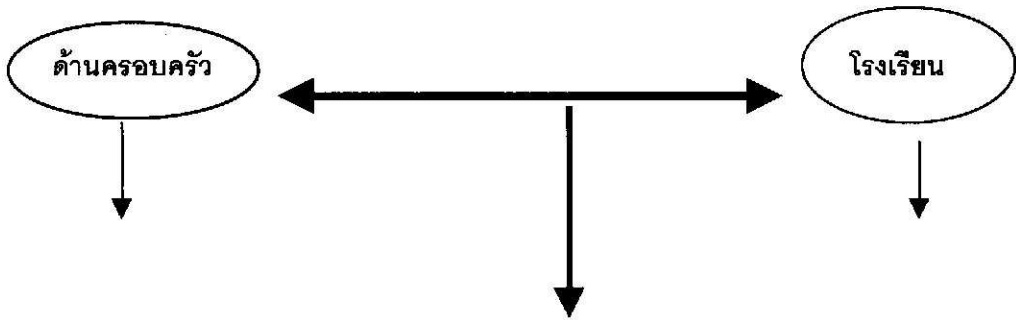
กลุ่มควบคุม กลุ่มเด็กที่ไม่ได้กระทำผิดและมีอายุ เพศ และภูมิลำเนา ไม่แตกต่างจากกลุ่มศึกษา

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา หมายถึง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ศาลภาค 9 ที่ให้ความคุ้มครองและดูแลที่กระทำผิดกฎหมายในเขตภาคใต้ตอนล่าง ได้แก่ สตูล พัทลุง สงขลา นราธิวาส ยะลาและปัตตานี

คดีอุกฉกรรจ์ หมายถึง คดีที่เด็กกระทำผิด ในลักษณะต่อไปนี้ คือ ฆ่าผู้อื่น ซ่องโจร พกพาอาวุธ ค้ายาและ/หรือสารเสพติด ข่มขืนกระทำชำเรา ทำร้ายร่างกาย

คดีไม่อุกฉกรรจ์ หมายถึง คดีที่เด็กกระทำผิด ในลักษณะต่อไปนี้ คือ ลักทรัพย์ เสพสารเสพติดและสารระเหย มีสาร/ยาเสพติดไว้ในครอบครอง

กรอบแนวคิด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการจัดทำมาตรการเพื่อการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเลี้ยงดูเด็กให้เหมาะสมกับวัย
2. เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาการกระทำผิดอันเกิดจากผลกระทบของการเลี้ยงดูเด็ก
3. ส่งเสริมบทบาทและรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงคุณค่าของครอบครัวและรูปแบบการเลี้ยงดูลูกที่มีผลต่อสังคม

หน่วยงานที่คาดว่าจะนำไปใช้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ปัจจัยทั้งด้านครอบครัวและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก คณะผู้วิจัยคาดว่าจะมีผลของการวิจัยครั้งนี้ น่าจะมีผลดีต่องานขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับ

การคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิเด็กและเยาวชน กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย องค์การด้านสื่อสาร
มวลชน กระทรวงศึกษาธิการ กรมสุขภาพจิต ทบวงมหาวิทยาลัย กรมประชาสัมพันธ์ กระทรวง
ยุติธรรม

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นับจากการจัดให้มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 1 ตั้งแต่ ปี 2504 จนถึงปัจจุบัน: ซึ่งอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 8 จะพบว่า แนวทางในการพัฒนามุ่งเน้นที่การพัฒนาเชิงเศรษฐกิจมากกว่าสังคม ประเทศไทยรับเอาวัฒนธรรมจากทางตะวันตกมามาก มีการย้ายถิ่นค่อนข้างสูง เกิดมีครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ขณะเดียวกันสังคมชนบทมีแต่เพียงคนสูงอายุกับเด็กเท่านั้น ก่อให้เกิดปัญหาครอบครัวและสังคมตามมารวมทั้งปัญหาการกระทำผิดของเยาวชนที่มีแนวโน้มสูงขึ้น รวมทั้งความรุนแรงก็มากขึ้นด้วย

บริบทของการกระทำผิดของเยาวชน

National Probation Association (NPA) อังโน ทวีริศม์ และคณะ(2514)⁽⁵⁾ ได้เสนอคำจำกัดความของเยาวชนที่กระทำผิด เป็นเด็กที่มีความประพฤติ สิ่งแวดล้อม การคบหาสมาคมของตัวเขาที่นำมาซึ่งความเสียหายให้กับสวัสดิภาพของตนเองรวมถึงการหนีออกจากบ้าน การไม่อยู่ในอิวาทของผู้ปกครองและผู้ปกครองไม่สามารถควบคุมได้

Kvaraceus (1958)⁽⁶⁾ ได้แบ่งเด็กที่กระทำผิดที่อยู่ในกลุ่มเด็กเกเร ไว้ ดังนี้

1. เด็กเกเรชั่วคราว(Pseudo-delinquents) ได้แก่เด็กที่ประพฤติที่ประพฤติผิดแนวที่สังคมยอมรับเพียงชั่วคราวเท่านั้น เด็กเหล่านี้จะกระทำผิดเป็นครั้งแรกแล้วกลับตัวใหม่ได้

2. เด็กเกเรแท้(True-delinquents) เป็นเด็กที่ปรับตัวไม่ได้และได้รับความกระทบกระเทือนมาก เด็กพวกนี้มักกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำซ้ำอีกจนเป็นนิสัย และการกระทำผิดเป็นการกระทำผิดในระดับอาชญากรรม เช่น ปล้น ฆ่า เป็นต้น

บริบทของสังคมไทย

กุศล (2541)⁽⁷⁾ กล่าวว่า เด็กวัย 0 - 5 ปี เป็นวัยที่สำคัญที่สุดของการสร้างรากฐานชีวิตจิตใจเพราะร่างกายเติบโตได้เร็ว โดยเฉพาะสมองเจริญเติบโตสูงในช่วงนี้ เด็กวัยนี้มีการเรียนรู้จากประสบการณ์ เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ปี มีชีวิตรอดด้วยการพึ่งพาอาศัยพ่อแม่และผู้ใหญ่ ถ้าการเลี้ยงดูโดยความเข้าใจเด็กก็พร้อมที่จะตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เปลี่ยนตามวัยได้อย่างเหมาะสมและมีความมั่นคงทางใจ ทางภาษา ใฝ่รู้และใฝ่ดีพร้อมที่จะพัฒนาตนเองในขั้นต่อไปให้เป็นคนเก่งและเป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและมีประโยชน์ ต่อมาเมื่อเด็กอายุ 2-5

ปีช่วงนี้เด็กต้องได้รับการเตรียมความพร้อมสำหรับเป็นฐานในการเรียนรู้ทั้งนี้เป็นการเสริมประสบการณ์ให้เรียนรู้มากขึ้น

ในการอบรมเลี้ยงดูเด็กในบริบทของสังคมไทยอาศัยแนวคิดหลัก 4 แนวคิด คือ

1. แนวคิดทางพระพุทธศาสนา ซึ่งได้พูดถึงเรื่องของการพัฒนามนุษย์ทั้งรูปและนาม การพัฒนาสติปัญญา(หลักอริยสัจ 4 และ หลักพหุสูต) การพัฒนาคุณธรรม คือ สมาธิ ปัญญา คุณธรรม 9 ประการ กัลยาณมิตร ได้แก่ พ่อ แม่ ครูและผู้ดูแลเด็ก

2. แนวคิดทางวัฒนธรรม ที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาเด็ก ได้แก่ การสำนึกในความเป็นไทย ความประพฤติดีของเด็กไทย ค่านิยมและคุณธรรมพื้นฐาน การให้ความรักและทะนุถนอม วัฒนธรรมท้องถิ่น ภาษา สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และจิตวิญญาณ รวมทั้งระบบวงศาคุณาญาติ

3. แนวคิดทางการศึกษาปฐมวัย ซึ่งประกอบไปด้วยแนวคิดที่จะไปเกี่ยวข้องกับการศึกษา ได้แก่ การพัฒนามนุษย์ การพัฒนาเด็กโดยครอบครัวและส่วนที่เป็นแนวคิดเฉพาะการศึกษาของเด็กปฐมวัย (0-6 ปี) ได้แก่ พัฒนาการของเด็ก พัฒนาการและความต้องการของเด็ก การเรียนรู้ และการเล่นของปฐมวัย

4. แนวคิดด้านความต้องการพื้นฐานและความต้องการสำหรับเด็ก โดยแนวคิดนั้นนอกจากจะได้อรรถาธิบายแนวคิดข้างต้นทั้ง 3 แนวคิดไว้แล้ว ยังรวมเอาแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กทางด้านกายและสติปัญญาและการเมืองการปกครองไว้ด้วยซึ่งครอบคลุมความต้องการพื้นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย คือความต้องการด้านโภชนาการและสุขภาพอนามัย ด้านความแข็งแรงของร่างกาย การพักผ่อนและนันทนาการ พัฒนาการด้านสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคม ความต้องการด้านการศึกษาและด้านวัฒนธรรม

จากการสำรวจความคิดเห็นของเยาวชน อ่างในคณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและเลี้ยงดูเด็ก (2535) ⁽⁸⁾ ได้ข้อค้นพบที่แสดงว่าเยาวชนไทยปัจจุบันให้ความสำคัญกับคุณธรรมและจริยธรรมน้อยมาก สิ่งที่เยาวชนทั้งชายและหญิงในทุกระดับการศึกษามีความต้องการเป็นพิเศษรองลงไปจากความรักความเข้าใจและความเป็นอิสระ คือ เรื่องความสนุกสนาน ความสวยงาม ความสบายและเงิน ในขณะที่เรื่องเกี่ยวกับคุณธรรมต่าง ๆ จะได้รับความสำคัญในลำดับสุดท้าย แสดงให้เห็นว่าเด็กไทยมีค่านิยมทางวัตถุและมีความพึงพอใจอย่างเห็นได้ชัด ผลการสำรวจนี้สะท้อนว่าครอบครัวไทยจำนวนมากไม่ได้ปลูกฝังคุณธรรมที่จะช่วยป้องกันพฤติกรรมที่จะเป็นปัญหาในอนาคตด้วยการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างถูกต้องเหมาะสมตามวัยและต่อเนื่องเท่าที่ควร

ครอบครัวในเมืองที่พ่อแม่มีการศึกษาน้อยหรือมีฐานะเศรษฐกิจต่ำมีการเลี้ยงดูเด็กที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและจริยธรรมอย่างเหมาะสมน้อยกว่าครอบครัวที่มีพ่อแม่มีการศึกษาสูงหรือฐานะเศรษฐกิจดีหรือปานกลาง

ครอบครัวของผู้ใช้แรงงานมักมีความเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ วัตถุ เครื่องรางของขลังและสิ่งที่มีมองไม่เห็น การเลี้ยงดูทางวัฒนธรรมและจริยธรรมในบางส่วนของครอบครัวเหล่านี้คล้ายกับของครอบครัวชนบท กล่าวคือ มีการกราบพระก่อนนอน หรือไหว้พระสวดมนต์ในวันพระ หรือสำหรับบางบ้านก็แล้วแต่สะดวก ซึ่งเด็กก็ได้เรียนรู้โดยการปฏิบัติตาม อย่างไรก็ตามการทำกิจกรรมร่วมกันในวันประเพณีมีการรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ ส่วนการเป็นต้นแบบทางคุณธรรม จริยธรรมก็จะไม่ค่อยมีให้เด็กเห็นเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นความเมตตา ความเอื้อเฟื้อและความซื่อสัตย์ เนื่องจากทุกคนต่างมุ่งทำงานหารายได้นอกจากนั้นแม้บางคนก็พาลูกเล็กไปด้วยเวลาไปเล่นการพนันและในชุมชนเด็กจะเห็นตัวอย่างที่ไม่ดีมากมาย เช่น การเล่นการพนัน การดื่มสุราจนเมามาย การติดสารเสพติด และการทะเลาะวิวาท หรือใช้กำลังกันเป็นประจำ ทั้งนี้แตกต่างจากครอบครัวที่แม่มีการศึกษาสูงหรือฐานะเศรษฐิกิจดีหรือปานกลาง หรืออบรมเลี้ยงดูแบบใช้ความรักมากและใช้เหตุผลมากที่มักจะให้การอบรมเลี้ยงดูน้อย หรือผู้มีฐานะเศรษฐิกิจต่ำ หรืออบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อยและใช้ความรักน้อยอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าจะไม่ได้พาไปร่วมกิจกรรมทางศาสนามากนักก็ตาม⁽⁸⁾ สถานการณ์ด้านนโยบาย กฎหมายและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน⁽⁷⁾

ด้านแนวทางการพัฒนาเด็กไทยได้มีการกำหนดแนวทางไว้อย่างชัดเจนทั้งระดับนโยบาย แผนระดับชาติและกฎหมาย โดยนโยบายก็มีทั้งที่เป็นนโยบายของรัฐบาลในแต่ละยุคแต่ละสมัย และนโยบายที่เป็นมติคณะรัฐมนตรีก็ตาม แต่ก็พบว่านโยบายของรัฐบาลที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นเพียงเจตนารมณ์ของรัฐบาลยังไม่ปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจน ขาดเอกภาพและพลัง ได้ผลเพียงการควบคุมจำนวนประชากรยังไม่มีการพัฒนาคุณภาพประชากรและให้ความสำคัญคือ การพัฒนาครอบครัวเด็กและเยาวชนน้อย นโยบายด้านเด็กและเยาวชนระยะเริ่มต้นเน้นการบรรเทาทุกข์ มุ่งขยายบริการให้ทั่วถึง ต่อมาจึงเน้นบทบาทของครอบครัวเพราะปัญหาเริ่มต้นจากครอบครัวในขณะที่ปัจจุบันสนใจเด็กในภาวะยากลำบากมากขึ้น แต่ก็ยังเน้นที่การควบคุมจำนวนเด็กที่ถูกทอดทิ้ง รวมทั้งการให้การสงเคราะห์ การจัดบริการศูนย์รับเลี้ยงเด็ก เพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้แก่เด็กพิการและเด็กด้อยโอกาส แต่นโยบายและระบบสวัสดิการสังคมเพื่อจรรโลงคุณภาพเด็ก เยาวชน และครอบครัวก็ยังไม่ปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจน

สำหรับแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นแผนระดับชาติที่มีการจัดทำขึ้นมาตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) นับเป็นฉบับแรกจนถึงปัจจุบันก็มี 4 ฉบับ โดยแต่ละฉบับจะมีการกำหนดเป้าหมายหรือทิศทางในการพัฒนาเด็กไว้เหมือนกัน 5 ด้าน คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านโภชนาการ ด้านการศึกษา ด้านสังคมจริยธรรม วัฒนธรรม การเมือง การปกครอง และด้านการเตรียมการประกอบอาชีพ แต่ก็มีลักษณะแยกส่วนกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม ไม่สามารถผลักดันแผนไปสู่การปฏิบัติได้เพราะแผนปฏิบัติงานของหน่วยงานต่างคนต่างทำ ขาดการประสานงานกัน มีความซ้ำซ้อนต่างคนต่างทำ ขาดความเป็นเอกภาพและพลัง

ในการแก้ปัญหา ดังนั้นในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 8 จึงได้มีการจัดทำแผนพัฒนาเด็ก และเยาวชนให้สอดคล้องกับแผนแม่บท เน้นการผลักดันแผนไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ รวมทั้งการประสานแผนเพื่อลดความซ้ำซ้อนของงานและการใช้ทรัพยากร เมื่อมาประสบปัญหาวิกฤติภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ก็เชื่อว่าแผนพัฒนาเด็กจะลงสู่การปฏิบัติได้ยาก เพราะขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณ

นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีพันธกรณีต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งรัฐบาลให้การรับรอง และมีผลบังคับใช้มาตั้งแต่เมษายน 2535 ซึ่งอนุสัญญาดังกล่าวส่งผลให้งานด้านการคุ้มครองสิทธิเด็กก้าวไปมาก โดยเฉพาะในระยะของแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2540-2544) โดยสำนักงานส่งเสริมและประสานงานเด็กและเยาวชนแห่งชาติ (สยช.) ร่วมมือกับสำนักงานอัยการสูงสุดและองค์กรพัฒนาเอกชนที่ช่วยกันผลักดัน ทั้งในแง่ของการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะการผลักดันกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและคุ้มครองสิทธิเด็ก เพื่อเป็นกลไกในการปกป้องคุ้มครอง ฟื้นฟูและพัฒนาเด็กและเยาวชนให้ดีขึ้น แต่ก็ยังไม่ค่อยเป็นผลเนื่องจากยังมีการละเมิดสิทธิของเด็กในอีกหลายด้าน เช่น การใช้แรงงานเด็ก การขายลูก/การบังคับให้ค้าประเวณี การละเมิดทางเพศและการทารุณเด็ก เป็นต้น นอกจากนี้ การดำเนินงานในเรื่องเด็กเยาวชนและครอบครัวที่ผ่านมา ยังกระจุกตัวอยู่ในกรุงเทพและเมืองใหญ่ โดยภาครัฐดำเนินการเองเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะการพัฒนาด้านการศึกษาและสุขภาพของเด็กและเยาวชน มักละเลยศักยภาพของภาคเอกชนและภาคธุรกิจ สำหรับองค์กรเอกชนที่ดำเนินการเรื่องเด็กเยาวชนและครอบครัวนั้นมีมากมายหลากหลาย ส่วนใหญ่นำเน้นการพิทักษ์สิทธิเด็ก แต่ยังขาดพลังความต่อเนื่อง ทั้งองค์กรสาธารณประโยชน์ แม้ว่าจะกระจายออกจากกรุงเทพมหานครไปสู่ชนบทมากขึ้น แต่การปฏิบัติงานก็ยังมีขีดจำกัดอยู่มากทั้งในเรื่องขององค์ความรู้ บุคลากรที่มีคุณภาพและงบประมาณ ทำให้ยากต่อการสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งและมีพลัง เพื่อให้การปฏิบัติการมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ระบบการสนับสนุนด้านตุลาการ

การพิจารณาคดีที่เกิดขึ้นจากการที่เยาวชนเป็นผู้กระทำผิดหรือเป็นผู้เสียหายนั้นจำเป็นต้องมีวิธีการที่แตกต่างไปจากผู้ใหญ่ เพราะเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำผิดหรือเป็นผู้เสียหายก็ตามจำเป็นต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองฟื้นฟูและพัฒนาเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมได้ต่อไป

กลไกด้านตุลาการเพื่อการปกป้องคุ้มครองฟื้นฟูและพัฒนาเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้กระทำผิดหรือเป็นผู้เสียหายนั้น คือ ศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งปัจจุบันมีศาลเยาวชนและครอบครัว 2 รูปแบบ คือ

1. ศาลเยาวชนและครอบครัวเต็มรูปแบบ คือ มีทั้งศาลและสถานพินิจซึ่งบริการด้านแรกรับและฝึกอาชีพ 9 แห่ง ใน กรุงเทพฯ ๔ เชียงใหม่ นครสวรรค์ ขอนแก่น อุบลราชธานี นครราชสีมา ระยอง สุราษฎร์ธานี และสงขลา ซึ่งทำหน้าที่เป็นศูนย์ในแต่ละภาคด้วย ในทำนองเดียวกันศาลเยาวชนและครอบครัวมีแผนที่จะจัดตั้งศาลเต็มรูปขึ้นอีกเพียง 2 แห่ง คือ ลพบุรี และ ราชบุรี

2. แผนกเยาวชนและครอบครัว ในปัจจุบันมีแผนกเยาวชนและครอบครัว ซึ่งมีบริการแรกรับรวมอยู่ด้วย 37 แห่ง และจัดตั้งเพิ่มให้ครบทุกจังหวัด ที่ไม่มีศาลเต็มรูปแบบภายใน 6 ปี นับตั้งแต่ปี 2538 เป็นต้นไป ในเวลาเดียวกันศาลเยาวชนและครอบครัวกำลังปรับปรุงงานของศาลและสถานพินิจให้มีกระบวนการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนได้ทันทั่วถึง ตั้งแต่ก่อนจะมีการพิจารณาคดี ซึ่งรวมถึงการฟื้นฟูและพัฒนาเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการของศาลซึ่งอาจหมายถึงการแก้ไขกฎหมายอาญาบางมาตราให้เอื้อประโยชน์ต่อการคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ยิ่งขึ้นด้วย

จะเห็นได้ว่า กลไกด้านตุลาการมีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย หรือวัยก่อนเรียนน้อยมาก เนื่องจากเด็กในกลุ่มดังกล่าวไม่ค่อยเกิดปัญหาจนเป็นคดีความมากนัก คดีที่เกี่ยวกับเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสัญชาติ และการรับบุตรบุญธรรมเสียเป็นส่วนใหญ่แต่จำนวนคดีที่ขึ้นศาลก็ยังมีอยู่น้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาของอนันต์ชัย และคณะ (2529)⁽⁹⁾ การกระทำผิดของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางการควบคุม พ.ศ. 2529 พบว่า ปัจจัยที่มีส่วนต่อการกระทำผิดของเยาวชนมี 3 ปัจจัยด้วยกันคือ ปัจจัยทางกายภาพ (Physical Factors) ปัจจัยทางจิตใจและอารมณ์ (Mental Factors) และปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socioeconomic Factors)

1. ปัจจัยทางกายภาพ (Physical Factors) พบว่า

- 1.1 เยาวชนชายกระทำความผิดทุกประเภทมากกว่าเยาวชนหญิง ยกเว้นความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่เยาวชนหญิงกระทำความผิดมากกว่าเยาวชนชาย
- 1.2 เยาวชนอายุ 18-25 ปี จะกระทำความผิดทุกประเภทมากกว่าเยาวชนในช่วงอายุ 14-18 ปี ยกเว้นความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่เยาวชนในช่วงอายุ 14-18 ปี จะกระทำความผิดมากกว่าเยาวชนในช่วงอายุ 18-25 ปี
- 1.3 เยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากจะอาศัยอยู่ในเขตซึ่งเป็นที่พักอาศัยเขตเกษตรกรรมและเขตร้านค้า
- 1.4 สุรา ยาเสพติดสถานเริงรมย์ อุปกรณ์การพนัน และของมีค่าต่าง ๆ เป็นปัจจัยนำไปสู่การกระทำผิดของเยาวชน

2. ปัจจัยทางจิตใจและอารมณ์ (Mental Factors) พบว่า

- 2.1 ก่อนต้องโทษเยาวชนที่กระทำผิดส่วนมากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหลายประการ อาทิเช่น ชอบอยู่รวมกลุ่มในทางที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ๆ ชอบเที่ยวไปเรื่อย ๆ ชอบดื่มสุรา ชอบเล่นการพนัน
- 2.2 เยาวชนที่กระทำผิดส่วนมาก มีความรู้สึกที่พ่อแม่ลำเอียงในเรื่องของความรัก คือ รักลูกไม่เท่ากันและมักจะไล่ตนออกจากบ้านเวลาโกรธ
- 2.3 เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีพฤติกรรมในทางก้าวร้าว ขณะเดียวกันก็มีความรักในศักดิ์ศรีของตนเอง ชอบแสวงหาความสุขความสำราญขาดความมั่นใจในตนเอง

3. ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socioeconomic Factors)

- 3.1 การไม่มีอาชีพของเยาวชนทำให้เยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด
- 3.2 เยาวชนที่มีรายได้น้อย (ต่ำกว่า 500 บาท ต่อเดือน) หรือไม่มีรายได้เลยจะทำความผิดมากกว่าเยาวชนที่มีรายได้สูงกว่านั้น
- 3.3 เยาวชนในครอบครัวที่มีบุตรตั้งแต่ 4 คนขึ้นไป จะกระทำความผิดมากกว่าเยาวชนในครอบครัวที่มีบุตรน้อยกว่า 4 คน
- 3.4 เยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีสมาชิกในครอบครัว ชอบดื่มสุรา สารเสพติด และมีสมาชิกในครอบครัวเคยต้องโทษมาก่อน
- 3.5 เยาวชนที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีการศึกษาต่ำ(ตั้งแต่ ป4 ลงมา) ทำความผิดมากกว่าเยาวชนที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีการศึกษาสูงกว่านั้น
- 3.6 เยาวชนที่บิดามารดามีอาชีพรับราชการมีแนวโน้มในการกระทำผิดมากกว่าบิดามารดาประกอบอาชีพอื่น
- 3.7 เยาวชนที่กระทำผิดส่วนมากคบเพื่อนที่เป็นผู้นำและมีนิสัยคล้ายคลึงลักษณะนิสัยของเพื่อนที่คบมีพฤติกรรมไปในทางชอบอบายมุข เช่น ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์และติดสารเสพติด การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และการข่มขืน ส่วนมากเกิดจากอิทธิพลของเพื่อน
- 3.8 เยาวชนที่มีการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดมากที่สุด กล่าวคือ เยาวชน 60 เปอร์เซ็นต์ ที่ทำความผิดจะมีการศึกษาไม่เกินประถมศึกษาปีที่ 4
- 3.9 เยาวชนที่ร่ำรวยจะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุดนั่นคือ เยาวชนที่ร่ำรวยจะประกอบความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ถึง 93.88 เปอร์เซ็นต์

มูลเหตุจูงใจให้เกิดการกระทำผิด

1. มูลเหตุจูงใจในการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สิน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ เป็นเพราะเพื่อนฝูงชักจูง หรือทำตามเพื่อน ชื่อของจำเป็นและของพุ่มเพื่อยตามลำดับ
2. มูลเหตุจูงใจในการกระทำเกี่ยวกับอาวุธ เป็นเพราะเพื่อป้องกันตัวเป็นอันดับหนึ่งและรองลงมาคือชอบเล่นอาวุธ
3. มูลเหตุจูงใจในการกระทำเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย เป็นเพราะความโกรธ ชาติความยังคิดเป็นอันดับแรก ต้องการแก้แค้นเป็นอันดับสอง มีนเมาชาติสติเป็นอันดับสาม และกลัวถูกคนอื่นทำร้ายเป็นอันดับสี่
4. มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตาย เนื่องมาจากสาเหตุสามอย่างเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ เพราะกลัวถูกทำร้าย ถูกดูหมิ่นศักดิ์ศรี และเพราะความประมาท
5. มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องมาจากได้รับอิทธิพลจากเพื่อนเป็นอันดับหนึ่ง เหตุรองลงมาคือได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนและต้องการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

ทัศนคติของเยาวชนต่อกระบวนการยุติธรรมและต่อโครงการในอนาคต

1. การลงโทษตามกฎหมายเป็นสิ่งที่ยอมรับเพราะเยาวชนมีทัศนคติว่า การลงโทษทำให้เยาวชนกลับตัวได้
2. มีเยาวชนจำนวนมากมีทัศนคติว่าไม่ควรใช้วิธีการลงโทษเยาวชนที่ทำผิดด้วยวิธีการจำคุก
3. มีเยาวชนประมาณ 45 เปอร์เซ็นต์ ให้ความเห็นว่าการลงโทษนั้นรุนแรงเกินไป
4. มีเยาวชนประมาณ 29 เปอร์เซ็นต์ มีทัศนคติว่าการลงโทษที่ตนได้รับอยู่นั้นไม่ยุติธรรม
5. มีเยาวชนประมาณ 92 เปอร์เซ็นต์ มีทัศนคติว่าถ้าคนเราทำผิดถูกจรรยาแล้ว ควรจะได้รับโทษอย่างหนัก
6. มีเยาวชนประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ มีความเห็นว่าเมื่อตนพ้นโทษออกไปแล้ว จะเป็นที่ยังเกี่ยวของสังคม
7. เยาวชนที่ต้องโทษให้ทัศนคติว่าเมื่อพ้นโทษแล้วมีความต้องการจะออกไปประกอบ อาชีพเป็นเปอร์เซ็นต์มากที่สุด รองลงมา คือ ต้องการบวช

สุพัตรา สุภาพ (2507) ⁽¹⁰⁾ สรุปการกระทำผิดของเด็กวัยรุ่น ไว้ดังนี้

1. อิทธิพลของครอบครัวเสื่อมลง พ่อแม่ผู้ปกครองไม่อาจที่จะควบคุมความประพฤติของเด็กได้ เหมือนอย่างแต่ก่อน

2. ขาดความรักความสัมพันธ์ฉันท์ญาติพี่น้องเพราะลักษณะครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงไป จากครอบครัวขยายที่มีญาติพี่น้องอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวเดี่ยวที่ต่างคนต่างอยู่ เด็กมักออกเที่ยวไปหาความอบอุ่นนอกบ้าน โดยรวมตัวกันเป็นกลุ่ม เช่น แม้อายุจะต่างกันแต่ก็สามารถรวมเป็นแก๊งไปเที่ยวและท่องเที่ยวตามท้องถนน รวมกลุ่มกันเพื่อก่อคดีอาชญากรรม บางครั้งก็หาเลี้ยงชีพด้วยการปล้นหรือต่อสู้กับแก๊งอื่น มีอาวุธและในที่สุดให้เป็นอาวุธในการประกอบอาชีพอาชญากร

3. ขาดการศึกษาอบรม เด็กพวกนี้จะไม่ค่อยสนใจการศึกษาหรือไม่สามารถหางานที่เหมาะสมทำได้ แต่ก็ฉลาดพอที่จะป้องกันตนเองได้ เป็นเด็กที่ทำงานถูกต้องตามกฎหมาย เช่น เฝ้ารถ หรือทำงานในร้านซ่อมรถ เป็นต้น แต่บางครั้งก็มีการลักเล็กขโมยน้อย มีการเล่นการพนันบ้าง ส่วนที่เป็นผู้ใหญ่ก็มีการมั่วสุมกับโสเภณี

4. ไม่มีบ้าน เป็นเด็กที่หนีออกจากบ้าน หรือมาจากต่างจังหวัด เด็กพวกนี้จะอยู่ตามตลาดที่สาธารณะ และวัด โดยไม่มีผู้ใหญ่รับผิดชอบการกระทำผิดหรือให้การช่วยเหลือ ซึ่งทำให้จำนวนเด็กที่กระทำผิดมากขึ้นและกลายเป็นสมาชิกของชุมชนนั้นไป

5. ศิลธรรมเสื่อมลง ในสังคมทั่วไป พ่อแม่จะเป็นแม่พิมพ์พ่อพิมพ์ในการสร้างคุณธรรมแก่เด็กตั้งแต่เยาว์วัยเรื่อยมา เด็กจึงมีความนึกคิดตามมาตรฐานของครอบครัว ตัวแทนในการอบรมสั่งสอนจึงต้องให้หลักทางศีลธรรมที่ดี มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ เป็นต้น ดังนั้นเพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีศีลธรรมต่อไปเด็กวัยรุ่นเป็นเด็กที่แม่จะได้รับการอบรมแต่ก็อาจจะเสื่อมลงไป โดยเด็กเหล่านั้นอาจต้องตัดสินใจต่าง ๆ ด้วยตนเอง และเห็นว่าผู้ใหญ่ตัดสินใจอาจจะมีข้อผิดพลาด โดยเฉพาะสังคมสมัยก่อนไม่มีบรรทัดฐานต่าง ๆ มากมายเหมือนสังคมสมัยใหม่(เพราะมักจะเป็นแบบเดียวกัน) เด็กจึงสับสนไม่ทราบว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรดี บางครั้งจึงเลือกประพฤติไปในทางที่ไม่ดี

6. แรงจูงใจ คนที่ทำความผิดมักมีแรงจูงใจต่าง ๆ กันและจะแสดงปฏิกิริยาต่อต้านหรือปฏิเสธ ถ้าหากไม่พอใจ เช่น ถ้าพ่อแม่แสดงความเกลียดหรือใครก็ตามแสดงอำนาจบาตรใหญ่ เด็กอาจแสดงออกมาในรูปของการกระแวน หรือยกย่องตนเอง การกระทำผิดจึงเป็นการสร้างความพอใจให้กับตนเอง เช่น คนอ่อนแอกระทำในสิ่งที่ทำหยาผู้ใหญ่ก็เพื่อให้ผู้ใหญ่เห็นว่าตนมีกำลังความสามารถ หรือเด็กหญิงจะพิสูจน์ว่าตนเองมีค่าพอที่จะสนใจหรือไม่โดยอาจจะกระทำผิดทางเพศหรือปัญหาการลักขโมย เป็นต้น บางครั้งเด็กก็ไม่ต้องการสิ่งของเสมอไป แต่เกิดจากความไม่รู้สึกลอดภัยไม่มั่นคงทางจิตใจ ขาดความสุขถูกทอดทิ้ง เป็นต้น การขโมยจึงเป็นทางออกที่จะเรียกร้องให้คนอื่นเกิดความสนใจ

7. ความต้องการเชื้อเพลิงและยึดมั่น การให้เด็กรู้จักเชื้อเพลิง เชื้อมันและยึดมั่นในสิ่งที่มีเหตุผล เพื่อเป็นแนวทางในชีวิตเป็นหน้าที่สำคัญที่ผู้ใหญ่ควรทำ แต่ผู้ใหญ่บางคนไม่สนใจให้แนวคิดแก่เด็กปล่อยให้เด็กค้นหาจากแหล่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น จากคนใช้บ้าง จากกลุ่มเพื่อนเกเรบ้าง

8. อิทธิพลของสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสืออ่านเล่น ประเภทแนวลึกลับ สอบสวน ฆาตกรรม นิยาย เป็นต้น ซึ่งมีส่วนช่วยส่งเสริมให้มีการประกอบการกระทำผิดมากขึ้น แต่จะมีอิทธิพลเหนือความคิดของเด็กมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายและจิตใจของแต่ละคน ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะรายไป

สรุป จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว สังคม เศรษฐกิจ และตัวของเด็กเป็นปัจจัยที่สำคัญ นอกจากนี้คือ องค์ประกอบทางสังคม คือ สิ่งแวดล้อม บรรทัดฐานทางสังคม ศาสนา

กุลซลี (2520) ⁽¹¹⁾ กล่าวถึงสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กในอีกแง่มุมหนึ่งว่า

1. จากตัวเด็กเอง ได้แก่

1.1 เด็กที่มีปัญหาโรคทางกาย เช่น โรคปัญญาอ่อน สมองพิการ ลมบ้าหมู เป็นต้น โดยพบว่า เด็กที่กระทำผิดจะมีระดับเซาว์ปัญญา อยู่ระหว่าง ปานกลาง ทึบและทึบมาก พวกที่ปัญญาทึบกระทำผิดส่วนใหญ่เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถูกชักจูงจากผู้ใหญ่ส่วนพวกระดับปัญญาปานกลาง สาเหตุมาจากอื่น ๆ

1.2 เกิดจากอารมณ์ตนเอง เด็กมีปมด้อย เช่น มีร่างกายพิกลพิการ เด็กพยายามกลบปมด้อยโดยแสดงเป็นคนเก่ง หัวหาญไม่กลัวใคร ก่อการทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย

โสภา ชูพิกุลชัย (2518) ⁽¹²⁾ สรุปความหมายเกี่ยวกับความต้องการ (need) ไว้ว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่ถูกสร้าง ขึ้นและใช้แทนแรงผลักดันซึ่งก่อให้เกิดการรับรู้ปัญหา ความ ขาดซึ่ง และการกระทำ ความต้องการนี้บางครั้งก็ถูกกระตุ้นโดยตรงจากขบวนการของสิ่งบางสิ่ง ภายใน แต่บางครั้งเกิดขึ้นจากแรงกดดันของสิ่งแวดล้อม ความต้องการนี้บางครั้งก็จะมีพลังบาง ครั้งก็อาจอ่อนแรงลง

Maslow ⁽¹³⁾ ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์จากพื้นฐานถึงขั้นสูงสุด พร้อมทั้งอธิบายไว้ว่า เมื่อมนุษย์ประสบความสำเร็จตามความต้องการ พื้นฐานแล้วมนุษย์ก็จะมุ่งหวังต่อความต้องการขั้นสูงขึ้นไป Maslow แบ่งชั้นความต้องการของมนุษย์ออกเป็น

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological needs) เช่น ความหิว ความกระหาย เป็นต้น
2. ความต้องการความปลอดภัย (safety need)

- 3.ความต้องการความรักและควมมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ(love and belonging needs)
- 4.ความต้องการการยกย่องตน(self esteem needs)
- 5.ความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจ(self actualization)
- 6.ความต้องการทางความรู้ความเข้าใจ(cognitive) คือ ความกระหายในการศึกษาความรู้(need to know and understand)

ความต้องการของบุคคลจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสิ่งจำเป็นกับชีวิตใน 2 ด้านใหญ่ ๆ

คือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับความต้องการทางด้านสรีรเคมี (physiochemical) เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศสำหรับหายใจ เป็นต้น อีกด้านหนึ่งจะเป็นความต้องการทางด้านจิตใจเป็นเรื่องของความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ความรู้สึก เช่น ความต้องการความรัก ความเข้าใจ การประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น ความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตถูกกระตุ้นทั้งจากภายในร่างกายและจากสิ่งแวดล้อมหรือจากสังคมภายนอก ซึ่งเราเรียกว่า แรงผลักดันทางสังคม(social motives) ซึ่งเป็นความต้องการซึ่งได้รับการเรียนรู้และแรงผลักดันจำพวกความต้องการ ความสนใจ การยอมรับจากคนอื่น ๆ

ความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตของตนเองและของบิดามารดาที่มีต่อบุตร

ประชัย (2525) ⁽¹⁴⁾ กล่าวถึงความต้องการและความมุ่งหวังของบิดามารดา ดังนี้

นับตั้งแต่วัยแรกเริ่มของชีวิตจวบจนเข้าสู่วัยเด็กเล็ก วัยรุ่น และวัยหนุ่มสาว บิดามารดาย่อมมีบทบาทและอิทธิพลไม่น้อยที่จะกำหนดแนวทางชีวิตกับบุตรธิดา ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยปกติบิดามารดาแต่ละคู่มีความแตกต่างกัน บิดามารดาที่เป็นพรหมของบุตรย่อมตระหนักว่าบุตรธิดาไม่ใช่เครื่องปั้นดินเผาที่จะปั้นได้ตามใจผู้นั้นตลอดเวลา แต่บุตรธิดา คือ บุคคลที่มีบุคลิกภาพ ทัศนคติ และความถนัดของตนเอง บิดามารดาจึงควรอยู่ในฐานะผู้ป้อนข้อมูลและแนะแนวทางดำเนินชีวิตแก่บุตรธิดาไม่ใช่ผู้บังคับการชีวิตตัดสินใจ การเลือกวิถีชีวิตให้บุตรนั้นยิ่งเมื่อบุตรธิดาโตมากขึ้นจึงควรเป็นเรื่องที่บุตรธิดาจะต้องตัดสินใจโดยมีบิดามารดาเสมือนที่ปรึกษา ในบางครั้งควรบุตรธิดาไม่ใช่คดีดังเช่นที่กล่าว ตรงกันข้ามบิดามารดาปราศจากความเข้าใจบุตรธิดามักใช้วิธีการกำหนดและบีบบังคับให้บุตรธิดาเลือกวิถีชีวิตและวิชาชีพตามที่ตนมุ่งหวัง ทำให้เด็กเกิดความกดดันและทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเองรวมทั้งขาดกำลังใจในการที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาในอนาคต

นราทร (2529)⁽¹⁵⁾ สรุปปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กวัยรุ่น ว่า ความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตทั้งของวัยรุ่นเองและที่บิดามารดามีต่อเขาจะนำมาซึ่งความเครียดทางจิตใจให้เกิดขึ้นกับตัวเขาเองได้ และถ้าความต้องการหรือความมุ่งหวังนั้นมีความขัดแย้งทางอารมณ์อย่างรุนแรงประกอบกับโดยสภาพธรรมชาติของความต้องการของบุคคลอื่น ๆ จำเป็นต้องหาทางเพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการหรือความมุ่งหวังนั้นในชีวิตของตน เพื่อจะกลับสู่ภาวะความสมดุลทั้งทางร่างกายและจิตใจและในปัจจุบัน วัยรุ่นจำเป็นต้องมีการแข่งขันในด้านต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับอนาคตของตนเองทั้งด้านการศึกษา การเลือกที่จะประกอบอาชีพการแข่งขันกันหางานทำและการก้าวเข้าสู่ฐานะของความเป็นผู้ใหญ่ ทำให้การพึ่งพาตนเอง การตอบสนองต่อความมุ่งหวังในชีวิตจะต้องมีมากขึ้น ปัจจัยเกี่ยวกับความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตจะต้องมีมากขึ้น ปัจจัยเกี่ยวกับความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตจึงเป็นสถานการณ์หนึ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความเครียดที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นในปัจจุบัน ผลการศึกษาของนราทรพบว่า กลุ่มประชากรศึกษา เป็นเด็กชั้น ม6 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย และโรงเรียนหอวัง การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม พบว่า 1.ปัญหาเกี่ยวกับรายได้ เพศ ความแออัดของผู้อาศัย ความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิต ความสัมพันธ์ในครอบครัวและอัตมโนทัศน์ส่วนตัวของเด็กวัยรุ่นที่แตกต่างกันทำให้ความเครียดแตกต่างกัน 2.สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดาต่อเดือน ชนิดที่อยู่อาศัยภูมิลำเนาเดิม ผลการเรียน ไม่มีผลต่อความเครียด

พิศาล (2530)⁽¹⁶⁾ วิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกรุงเทพมหานคร เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกลุ่มนักโทษหญิง 300 คน พบว่า

- 1.ผู้ต้องขังที่มีการศึกษาดำเนินการทำผิดทางร่างกายรุนแรงกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง
- 2.ผู้ต้องขังหญิงที่สูบบุหรี่ ดื่มสุรา เสพยาเสพติด มีความผิดรุนแรงทางร่างกายและชีวิตรุนแรงน้อยกว่าผู้ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มสุราและไม่เสพยาเสพติด
- 3.ผู้ต้องขังที่เทียวกกลางคืนมีการทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในระดับที่รุนแรงน้อยกว่าผู้ต้องขังที่ไม่เทียวกกลางคืน
- 4.หญิงที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน ความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างกันและอาชีพอื่น มีการทำผิดที่ไม่แตกต่างกัน

แนวคิดด้านแรงจูงใจทางเพศ

สมชาย (2536)⁽¹⁷⁾ ให้คำจำกัดความของแรงจูงใจว่า หมายถึง แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลมุ่งที่จะแสดงพฤติกรรมเกิดการเคลื่อนไหวของร่างกายให้ทำกิจกรรมบางอย่างโดยหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการนั้น

การจูงใจ(motivation) หมายถึง การนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเงื่อนไขที่ต้องการซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมที่อยากทำ (need) หรืออดกลั้น(deprivation)

แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

องค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1.แรงจูงใจเกิดจากความต้องการความสุขส่วนตัว มนุษย์มีความต้องการความสุขให้กับตนเอง หลีกเลี่ยงความไม่พึงพอใจ ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อแสวงหาความสมดุล ไม่ว่าจะเป็นด้านความสุขหรือความเจ็บปวดซึ่งขึ้นอยู่กับความพอใจแห่งตน

2.แรงจูงใจเกิดจากการตอบสนองสัญชาตญาณโดยไม่ต้องมีการเรียนรู้ เช่น การตอบสนองต่ออาหาร ตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเพศ ความเจ็บปวดต่าง ๆ

3.แรงจูงใจเกิดขึ้นตามหลักเหตุผล คนเรามีอิสระที่จะกระทำหรือตัดสินใจต่าง ๆ โดยมีเหตุผลและรู้ว่าตนต้องการอะไร ดังนั้นการตัดสินใจเลือกจึงเป็นแรงจูงใจ

4.แรงจูงใจเกิดจากแรงขับ การกระทำที่มนุษย์เลือกกระทำขึ้นอยู่กับความมากน้อยของแรงขับที่จะตัดสินใจเกิดการกระทำนั้น ๆ

5.แรงจูงใจ เกิดจากการกระตุ้นของอารมณ์ในบางครั้งบุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมตามพลังของอารมณ์

องค์ประกอบของแรงจูงใจ

1.ความต้องการ(need) คือ สภาพของอินทรีย์ในขณะที่ขาดบางสิ่งบางอย่างที่เป็นความจำเป็น

ก. ความต้องการทางสรีระ ได้แก่ การขาดอาหาร น้ำ อากาศ การขาดสิ่งเหล่านี้ทำให้ร่างกายเกิดความต้องการอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางเคมีในร่างกาย

ข. ความต้องการด้านจิตใจ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ คำยกย่องชมเชย การหลีกเลี่ยงความกระทบกระเทือน

2.แรงขับ(drive) คือ สภาพความเครียดที่เกิดขึ้นภายในอินทรีย์ในขณะที่เกิด

ความต้องการแรงขับ

ก. แรงขับปฐมภูมิ ได้แก่ แรงขับที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลเกิดขึ้นในตัวบุคคลเกิดขึ้นพร้อมกับวุฒิภาวะโดยไม่ต้องมีการเรียนรู้เป็นแรงขับที่อวัยวะร่างกายจะไป

กระตุ้นให้บุคคลปฏิบัติในสิ่งที่ร่างกายต้องการและเป็นส่วนหนึ่งที่ควบคุมการปรับตัวของมนุษย์

- แรงขับด้านสรีระ (physiological drive) เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกายหรือจากสภาวะภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความรู้ทางเพศ
- แรงขับทั่วไป (general drive) เป็นแรงขับพื้นฐานที่มนุษย์มีประจำกาย เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความกลัว ความรัก เป็นแรงขับที่มีได้เกิดจากความต้องการของร่างกายและไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการเรียนรู้

ข. แรงขับทุติยภูมิ (secondary drive) เป็นแรงขับที่เกิดจากการเรียนรู้

3.แรงกระตุ้น (arousal) เป็นแรงผลักดันที่เป็นผลเนื่องมาจากแรงขับเป็นตัวการ

ที่ทำให้อินทรีย์ต้องตอบสนอง แต่ถ้าแรงขับมีไม่มากพอก็จะไม่เกิดแรงกระตุ้นอินทรีย์ก็จะไม่ทำปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ถ้าแรงกระตุ้นมีมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้เกิดพฤติกรรมที่เข้มข้นเท่านั้น

สมชาย (2534)⁽¹⁷⁾ ศึกษาจากผู้ต้องขังคดีข่มขืนที่ต้องขังที่เรือนจำกลาง

คลองเปรม ทัณฑสถานวัยหนุ่ม เรือนจำกลางบางขวาง จำนวน 346 ราย พบว่า คนที่มีเพื่อนที่เคยข่มขืนหญิงอื่น การถูกจับคุมคดีทางเพศ ความถี่ในการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองและการดื่มสุราขณะกระทำผิด ทำให้การข่มขืนกระทำซ้ำเรามีความรุนแรงมากขึ้น การมีเพื่อนสนิทที่เกี่ยวผู้หญิงบริการและชักชวนให้กระทำซ้ำเราทำให้การข่มขืนกระทำซ้ำเรามีความรุนแรงมากขึ้น การเรียนรู้เกี่ยวกับเพศโดยคุยกับเพื่อนและดูหนังสือทางเพศทำให้การข่มขืนกระทำซ้ำเรารุนแรงขึ้น

โสภณ (2536)⁽¹⁸⁾ ได้อธิบายลักษณะครอบครัวที่มีปัญหา โดยแยกพิจารณาไว้

ดังนี้

ก. ครอบครัวที่แตกแยกในรูปของการหย่าร้าง แยกกันอยู่ละที่และเลิกร้างกัน

ข. ลักษณะครอบครัวที่มีปัญหาต่อเด็ก โดยพิจารณาความรัก ความอบอุ่น ความ

ว่าเหว่ สามารถแยกพิจารณาได้ดังต่อไปนี้

- ความรักที่บิดามารดาให้แก่บุตร ต้องไม่มากไม่น้อยเกินไป
- ความรักใคร่กลมเกลียวของบิดามารดา
- ครอบครัวที่เลี้ยงดูเด็กด้วยการตามใจและปกป้องมากเกินไป
- ครอบครัวมาตรฐานทางศีลธรรมเสื่อม
- ครอบครัวที่ยากจนมีบุตรมาก ทำให้ไม่มีเวลาอบรมบุตรอย่างทั่วถึง
- การขาดความเข้าใจระหว่างบิดามารดากับบุตร

นอกจากนี้ Alfred Adler ซึ่งอ้างใน เศรษฐี⁽¹⁹⁾ กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่สำคัญด้านพฤติกรรมของเด็กในช่วง 5 ปีแรกของชีวิตที่เกี่ยวกับทัศนคติของบิดามารดาในการเลี้ยงดูบุตร โดยสามารถแยกพิจารณาได้เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

ก. เด็กที่ถูกตามใจจนเสียคน (spoiled child) เป็นพวกที่บิดามารดาตามใจ จะเอาสิ่งใดก็ไม่เคยขัด เมื่อโตขึ้นจะเอาแต่ใจตนเองไม่สนใจจิตใจผู้อื่นเป็นคนสุรุ่ยสุร่ายไร้ประโยชน์

ข. ลูกที่เกลียดชัง (Hated child) บางคนเกิดขึ้นมาท่ามกลางความเกลียดชังของบิดามารดาทำให้เด็กมองโลกในแง่ร้าย คิดว่าทุกคนเป็นศัตรูกับตน ต้องต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อให้ได้สิทธิต่าง ๆ ทำให้ยากแก่การคบมิตร

ค. ลูกคนโต มักรู้สึกว่าจะตนถูกแย่งความรักไปเมื่อมีน้อง จึงต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ความรักจากบิดามารดา บางครั้งจะทำตัวให้เป็นเด็กลงไปอีก เพื่อเรียกร้องความสนใจ พวกนี้มักเป็นคนจริงจังมีความรับผิดชอบและเป็นผู้ทำดีในบางครั้ง

ง. ลูกคนกลาง (Wednesday child) ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมทั้งทางดีและทางร้าย ทำดีก็มาก แต่ถ้าร้ายก็มักอารมณ์รุนแรงกลับไปกลับมา ทั้งนี้เนื่องจากแรงกดดันภายในจิตใจ การขาดความรัก ความอบอุ่นทางจิตใจเป็นแรงผลักดันให้เขาต่อสู้เพื่อเอาชนะทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ โดยทั่วไปลูกคนกลางมักมีอาการของความกลัวมากผิดปกติ อ่อนไหวง่าย ขาดความเชื่อมั่นมากผิดปกติ หวาดระแวง ขาดเสน่ห์ ไม่สบตาใคร ยึดยาก ถ้าพ่อแม่พี่น้องกล่าวชมลูกคนโตหรือลูกคนสุดท้ายมากเท่าใด ลูกคนกลางจะมีความผิดปกติมากขึ้นเท่านั้น

จ. ลูกคนสุดท้อง เป็นเด็กที่ทุกคนรักและเอาใจจึงไม่อิจฉาพี่หรือน้อง บางคนโตขึ้นมาทำอะไรไม่ค่อยเป็น เพราะมีผู้ทำให้เมื่อ ทำให้ลำบากในการปรับตัวเมื่อต้องต่อสู้ด้วยตัวเอง แต่บางกรณีมีลูกคนเล็กก็อาจจะมานะได้จนได้ดีเพื่อแข่งกับพี่ ๆ

ฉ. ลูกคนเดียว พวกนี้ถูกตามใจจนลืมหูลืมตาเพราะไม่มีใครแข่งความรัก มักมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง เมื่อโตขึ้นมักมีความเฉลียวฉลาดเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย แต่มีความรับผิดชอบต่ำ เพราะได้รับสิ่งต่าง ๆ ง่ายตายอยู่เสมอ เพราะเป็นลูกคนเดียว (20)

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการดูแลเด็ก คือ

1. ความรักความอบอุ่น (Affection)
2. ความเข้าใจ (understanding)
3. ความรู้สึกปลอดภัย (security)
4. ความมีระเบียบวินัย (Discipline)

มิติของการลงโทษ

อรรถ (2518)⁽²¹⁾ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษว่า

1. เพื่อยับยั้งการกระทำผิด การลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด มีวัตถุประสงค์ที่น่าจะเห็นได้ชัด คือ เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง และไม่กระทำผิดเช่นนั้นอีก วัตถุประสงค์ในประเด็นนี้เรียกว่า "การยับยั้งโดยทั่วไป" การใช้วิธีการลงโทษต่าง ๆ เหล่านี้ เกี่ยวเนื่องกับหลักธรรมชาติที่ว่า มนุษย์ปรารถนาที่จะได้รับความสุขสบายและหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมาน ฉะนั้นการลงโทษจึงก่อให้เกิดการยับยั้ง อีกประการหนึ่งเรียกว่า "การยับยั้งพิเศษ" กล่าวคือ เป็นการลงโทษเพื่อให้เป็นบทเรียนให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกผิด เพื่อให้เกิดความกลัวต่อโทษทัณฑ์ไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีกในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการทำโทษดังกล่าวนี้ ได้มีผู้โต้แย้งว่า การลงโทษไม่เป็นการยับยั้งมนุษย์ จากการประกอบอาชญากรรมเสมอไปโดยให้เหตุผลว่า ถ้ามนุษย์มีอิสระในการตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวไม่มีผลมาจากประสบการณ์ของตนเองแล้ว การลงโทษจะไม่สามารถยับยั้งอาชญากรรมได้เลย ในกรณีที่การลงโทษเป็นแต่เพียงข้อกำหนดไว้อย่างเข้มงวดเท่านั้นเอง เหตุผลดังกล่าวอาจได้รับการสนับสนุนจากความจริงที่ว่า ปัจจุบันอาชญากรรมยังเกิดขึ้นทุกหัวระแหงและทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะดูเสมือนว่าเหล่าอาชญากรมิได้เกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์แต่ประการใด

2. เพื่อเป็นการแก้แค้น ในสมัยโบราณ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ตัวเจ้าทุกข์เองหรือญาติพี่น้องมักจะถือสิทธิตอบแทนแก้แค้นถึงขนาดว่า "ตาต่อตา ฟันต่อฟัน" แต่เมื่อมนุษย์ได้รู้จักการอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนหรือสังคมย่อย ๆ ได้มอบอำนาจการลงโทษให้แก่ผู้นำหรือหัวหน้ากลุ่ม ต่อมาเมื่อมนุษย์มีความเจริญทางวัฒนธรรมและสติปัญญา จึงเกิดมีระเบียบแบบแผนและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ หรือกฎหมายขึ้นใช้บังคับแก่สมาชิกในสังคม อย่างไรก็ตามได้เป็นที่ยอมรับว่า สังคมปัจจุบันยังคงมีแรงกระตุ้นเตือนในการที่จะแก้แค้นผู้ที่กระทำความผิด การมีบทลงโทษต่าง ๆ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้แก้แค้นผู้ที่กระทำความผิดโดยผ่านทางกฎหมายของบ้านเมืองและเนื่องจากเหตุนี้เองจึงได้เห็นชัดเจนว่าการแก้แค้นและการยับยั้งจึงยากที่จะแยกออกจากกัน

3. เพื่อเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม (removal from society) การใช้โทษประหารชีวิตโทษจำคุกหรือโทษกักขังถือว่าเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิต

4. เพื่อเป็นการแก้ไขผู้กระทำความผิด (correction) ความเจริญทางด้านวัฒนธรรมของสังคมทำให้มนุษย์เห็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกัน พึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน หลักศีลธรรมและมานุษยธรรม จึงเป็นที่ยึดของมนุษย์ นโยบายของการลงโทษจึงออกกฎหมายพร้อมกันนั้นก็พยายามหาทางแก้ไขผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดี

5. เพื่อป้องกันอาชญากรรม (prevention of crimes) การลงโทษเป็นการป้องกันอาชญากรรมและอาจพิจารณาได้ 2 ประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่งเป็นการจับตัวผู้กระทำความผิดมาควบคุมและลงโทษเพื่อไม่ให้มีโอกาสได้กระทำความผิดอีก เพื่อให้เช็ดหลาบ ไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของการยับยั้งดังได้กล่าวมาแล้ว ในประการที่สอง หมายถึง การป้องกันบุคคลที่กระทำความผิดไม่ให้ประกอบอาชญากรรมซ้ำสองอีกโดยวิธีแก้ไขผู้กระทำความผิดให้กลับตนเองเป็นพลเมืองดี ในขณะที่บุคคลนั้นอยู่ในระหว่างต้องโทษ ประเด็นนี้จึงนำหลักการอบรมฟื้นฟูจิตใจ (rehabilitation) มาเป็นสำคัญ ⁽²¹⁾

สุภาพ(2531) ⁽²²⁾ วิเคราะห์การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังวัยหนุ่มในปี พ.ศ. 2531 โดยเก็บข้อมูลผู้ต้องขัง 264 ราย จากแบบสอบถามที่เรือนจำกลางบางขวาง เรือนจำกลางคลองเปรมเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ผู้ต้องขังที่มีบิดามารดาเสียชีวิตทั้ง 2 คน และอาศัยกับญาติ มีการทำผิดซ้ำมากกว่าผู้ต้องขังที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

2. ผู้ต้องขังที่มีสัมพันธ์ภาพในครอบครัวแบบทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำทำผิดซ้ำชากมากกว่าครอบครัวที่มีการทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง

3. ผู้ต้องขังที่สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นโสด ไม่มีบุตร อยู่ในเรือนจำไม่เกิน 1 ปี และอายุไม่เกิน 24 ปี มีการทำผิดซ้ำมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว นอกจากนี้ สุภาพ (2531) ⁽²²⁾ ยังได้สรุปสาเหตุการกระทำผิดซ้ำไว้ดังนี้

1. เนื่องจากความบกพร่องของสถาบันที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ไม่สามารถจะหามาตรการที่เหมาะสมมาฟื้นฟูแก้ไข (rehabilitation) ผู้กระทำความผิดก่อนที่จะปลดปล่อยผู้กระทำความผิดออกไปสู่สังคมได้

2. ผู้กระทำความผิดขาดการเอาใจใส่จากสถาบันดังกล่าวเท่าที่ควรและไม่มีความสัมพันธ์กันจากสังคมในเรื่องของอาชีพสำหรับตัวเขาเมื่อได้รับการปลดปล่อยออกไปแล้ว

3. อาจเป็นเพราะสันดานหรือนิสัยของผู้กระทำความผิดเองที่มีส่วนส่งเสริมให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

ตามบทบัญญัติของไทย มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำผิดอีกหรือการกระทำความผิดซ้ำของผู้ที่เคยกระทำความผิดมาแล้วเช่นกัน แต่มุ่งที่จะเพิ่มโทษต่อผู้ที่ได้กระทำความผิดซ้ำหนักขึ้นไปกว่าโทษที่จะได้รับจริงจากคำพิพากษาโดยถือเสมือนว่า ผู้กระทำความผิดไม่เช็ดหลาบจากการที่ได้รับการลงโทษมาแล้วซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 มาตรา 92 บัญญัติว่า ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ตีภายในเวลา 5 ปี นับตั้งแต่วันพ้นโทษก็ตีหาศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุกก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งใน 3 ของโทษที่ศาลกำหนด สำหรับความผิดครั้งหลัง

ส่วนโทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำผิดนั้นประมวลกฎหมายอาญามาตรา 18 บัญญัติโทษไว้ 5 ประเภท ดังนี้

1. โทษประหารชีวิต
2. จำคุก
3. กักขัง
4. ริบทรัพย์สิ้น

สุรพล อ่างโน ธำรง (2521) ⁽²⁴⁾ โดยอ้างถึงการวิเคราะห์สาเหตุการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา มีดังนี้

1. บุคคลที่ปกติมาตลอดแต่มักจะประพฤติดังผิดไปเมื่อเมาสุรามักเป็นพวกที่มีบุคลิกภาพไม่บรรลุนิติภาวะและค่อนข้างหวาดกลัว ชี้้ายเมื่อพบผู้หญิง

2. บุคคลที่มีประวัติการวิปริต (sexually deviated) แต่ไม่มีความประพฤติผิดปกติทางใจโดยทั่วไป มักพบว่า เป็นคนดี และไม่มีเรื่องเสียหายอื่นใด

3. บุคคลที่มีประวัติการวิปริตและมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล (psychopathic disorder)

4. บุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตใจ เช่น วิกัลจริต ปัญญาอ่อน และพวกที่เป็น (organic brain syndrome) เป็นต้น พวกนี้มักจะข่มขืนแล้วฆ่าเหยื่อของตนเสมอ

บุคลิกภาพ (personality) มักเป็นคนชี้้ายและไม่กำหนดในด้านรูปร่างไม่อาจบอกได้ว่าจะมีลักษณะอย่างไร แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำความผิดประเภทนี้ มักจะมีความผิดปกติทางจิตใจไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

สุรพล (2531) ⁽²⁴⁾ ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 253 ราย ที่ถูกขังในเรือนจำกลางบางขวางและเรือนจำกลางคลองเปรม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้ต่ำ ผู้ต้องขังที่เสพยาเสพติดอ่านหนังสือลามก หลังทำความผิดมีความรู้สึกสนใจที่ทำให้ผู้หญิงเสียหาย ผู้ต้องขังที่ดื่มสุราส่วนใหญ่กระทำความผิดเพียงคนเดียว ผู้ต้องขังที่มีการศึกษาต่ำ เล่นการพนันและคนในละแวกบ้านทะเลาะกันเป็นประจำ ส่วนใหญ่ทำความผิดโดยใช้อาวุธ ⁽²²⁾

สุชาและสุรางค์ ⁽²⁴⁾ พบว่า ความต้องการของเด็กและวัยรุ่น ด้านต่าง ๆ มีดังนี้ เด็กทุกคนต้องการที่จะ

1. ปรับปรุงสมรรถภาพในการทำงานให้ได้ดียิ่งขึ้น เพื่อจะได้มีส่วนร่วมในการผลิตเครื่องอุปโภคบริโภค
2. บำรุงรักษาสุขภาพให้ดี เพื่อให้ร่างกายสมบูรณ์
3. เข้าถึงสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยเพื่อจะได้ปฏิบัติตามให้เหมาะสมในการที่ตนเป็นสมาชิกของชุมชนและเป็นพลเมืองของประเทศและของโลก

4. เข้าใจความสำคัญของครอบครัวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะนำความสุขมาสู่

ครอบครัว

5. ทราบปัญหาเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับปัญหาชีวิตประจำวัน

6. เข้าใจวิธีการทางวิทยาศาสตร์และความจริงทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของโลกและมนุษย์

ชาติของโลกและมนุษย์

7. ปรับปรุงความสามารถที่จะซาบซึ้งถึงคุณค่าของความสวยงาม ความไพเราะ

ของธรรมชาติ ศิลปะ ดนตรีและธรรมชาติ

8. มีความสามารถในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และรู้จักแบ่งเวลานั้นให้

เหมาะกับกิจการของตน

9. เคารพนับถือบุคคลอื่นและมีความสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่และทำงานร่วมกับ

ผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

10. ปรับปรุงความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล สามารถที่จะแสดงความคิดเห็น

เห็นของตน ตลอดจนสามารถอ่านและฟังได้อย่างเข้าใจ

11. ความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาและครูอาจารย์

12. ความปลอดภัยในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น

13. ความสำเร็จและมีชื่อเสียงในชีวิต

14. ให้ผู้ใหญ่สนใจและเห็นความสำคัญของตน

ที่กล่าวมานี้เป็นความต้องการด้านต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นและเป็นแรงจูงใจที่จะนำ

ไปสู่การกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งในทางที่สังคมยอมรับและไม่ยอมรับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เด็ก

แสดงอารมณ์ออกมาเป็นการตอบสนองหรือบำบัดแรงจูงใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั่นเองและพฤติกรรม

ต่าง ๆ ที่เด็กใช้แก้ปัญหาอันเกิดจากความต้องการของเด็กนี้บางครั้งก็นำไปสู่การเป็นพาลเกรโดย

ที่เด็กเองก็ไม่ได้ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น แต่ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือด้วยความเขลาขาดการแนะ

นำที่ดี จึงทำให้เด็กประพฤติดัดต่อสังคมจนได้ชื่อว่าเป็นเด็กเกร⁽²⁵⁾

สุขา และ สุรางค์ (2522)⁽²⁴⁾ โดยเหตุที่การกระทำของเด็กเป็นการละเมิดกฎหมายบ้าน

เมือง ซึ่งอาจกระทำไปเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เกะกะเกรหรือความคึกคะนองหรืออาจจะ

ปรับปรุงตนเองให้เข้ากับระบบของสังคม ด้วยเหตุนี้จึงไม่นิยมเรียกการกระทำผิดของเด็กว่า

เป็น"อาชญากรรม(crime) " แต่เรียกว่า "การกระทำผิด (delinquency)" การช่วยเหลือให้เด็กและ

เยาวชนเหล่านี้กลับเป็นคนดีสามารถรักษาหายได้ นักวิชาการได้ทุ่มเทความรู้ความสามารถ

ตลอดเวลาและกำลังทรัพย์ในการศึกษาหาความรู้ในเรื่องสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

และการกระทำของผู้ใหญ่ ปัจจุบันสังคมไทยมีเด็กและวัยรุ่นจำนวนมากที่ประพฤติดนเป็นเด็กเกร

หรือเป็นนักเลงอันธพาล กล่าวคือ มีกิริยาท่าทางแข็งกระด้าง ก้าวร้าว รุกราน มีวาจาสามหาว

หยาบคาย บ้างก็แสดงออกด้วยการแต่งกายและอากัปกริยาที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ชอบมั่ววุ่นกัน อยู่ตามที่ชุมชนโดยเฉพาะตามโรงภาพยนตร์ ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานเริงรมย์ ตั้งเป็นอั้งยี่ ซ่องโจร บ้างก็จับกลุ่มสูบบุหรี่ ดื่มสุรา ติดยากระตุ้นประสาทหรือยาเสพติด ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท พกมีด พกปืน พกระเบิด เมื่อมีเรื่องไม่พอใจเกิดขึ้นก็ยกพวกตีกันทำร้ายกัน นอกจากนี้ยังมี การประพุดติผิดกฎหมายบ้านเมือง เช่น ปล้น จี๋ ลักขโมย กระทำอนาจาร ชมชื่นกระทำชำเรา ฯลฯ

เด็กที่แสดงพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นนี้ เราเรียกได้ว่าเป็น"เด็กเกร" หรือเด็กที่เป็นพาลเกร ซึ่งสมัยก่อนอาจใช้คำว่า "ยุวอาชญากร" ซึ่งเป็นคำรุนแรงมากเกินไป จึงเปลี่ยนมาใช้ "เด็กกระทำผิด" ซึ่งมีความหมายทำนองเดียวกันนั่นเอง

ทฤษฎีการกระทำผิดของเด็กวัยรุ่น ⁽²⁴⁾

1. ทฤษฎีว่าด้วยลักษณะของบุคคล(personal trials) หรือองค์ประกอบภายในบุคคล (individual make- up) ที่บกพร่องไม่สมบูรณ์ ทฤษฎีนี้กล่าวว่าลักษณะทางร่างกายก็ดี ลักษณะทางปัญญาที่ดีและลักษณะอื่น ๆ หาได้เป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นอาชญากรไม่ เว้นแต่สิ่งเหล่านี้แปรปรวนหรือบกพร่องหรือพิการถึงขนาดที่บุคคลไม่อาจจะมีความสัมพันธ์กับสังคมหรือสิ่งแวดล้อมและไม่อาจจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับบุคคลอื่นหรือกลุ่มอื่นได้ เฉพาะในเหตุนี้อาจจะเป็นมูลเหตุให้คนทำผิด ⁽²⁵⁾

2. ทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย(Psychogenic theory)

Iriving Kaufman อ้างในสุพัตรา ⁽²⁶⁾ ซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้พิพากษา ในเมืองบอสตัน กล่าวว่า จากประสบการณ์เด็กกระทำผิดที่ผ่านมา ความรู้สึกทางด้านจิตใจและนิสัยใจคอของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง โดยสรุปว่า การทำผิดของเด็กมีผลมาจาก

- 2.1 จากการอบรมจากพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ตายหรือสภาพบ้านแตกหรือไม่อบรมลูกพอเพียง จึงทำให้จิตใจเด็กแข็งกระด้าง
- 2.2 มีพัฒนาการทางเพศ ทำให้รู้สึกไม่สบายใจหรือเป็นทุกข์
- 2.3 มีความเห็นแก่ตัวจึงเป็นทุกข์

ส่วนมากเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดมักมาจากบ้านแตกหรือพ่อแม่อารมณ์ไม่ดี พ่อแม่ประพฤติตนไม่เหมาะสม บรรดาพวกนี้จะให้ความรัก ความปลอดภัยแก่เด็กน้อยที่สุด และมักจะสนองต่อความต้องการแบบไม่สมน้ำเสมอ เด็กจึงมีความรู้สึกขาดพ่อแม่ การที่เด็กกระทำผิดจึงมีสาเหตุจากความรู้สึกขาดพ่อแม่ สาเหตุดังกล่าวนี้ นักจิตวิทยาเห็นว่า เด็กพวกนี้จะมองโลกไปในแง่ร้าย เพราะความรู้สึกว่าตัวเองได้รับการดูถูกจากสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนจะมีน้อยชอบบระราน

ขอการต่อสู้ ขอขงค่อย ขอขบยกยอตนเอง และความรู้สึกรวณการระววยใจ เด็กพวกนี้จะรู้สึก
ว่าในชีวิตของเขาไม่เคยได้ระอะไรที่เขาปรารณา

เจกิส(Jekins)อ้างใน สุชา และ สุรางค์ ⁽²⁴⁾ ได้ทำการสังเกตเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดและให้
ข้อสังเกตว่า เด็กวัยรุ่นทำผิดส่วนใหญ่มักเกิดจากจิตใจที่สับสนวุ่นวาย เพราะขาดความ
สัมพันธ์อย่าง อบอุ่นถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวไม่มีการควบคุมและลักษณะการกระทำผิดก็มักจะ
อยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อนที่มีปัญหาคล้าย ๆ กัน

3.ทฤษฎีว่าด้วยการคบหาสมาคมไม่เหมือนกัน (Theory of differential association)
ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีนี้ คือ Edwin H Sutherland กล่าวว่า อัตราส่วนของการกระทำผิดมากน้อย
เพียงใดนั้นเป็นผลมาจากลักษณะของการคบหาสมาคมระหว่างบุคคลในกลุ่ม และการที่บุคคล
เรียนรู้จากกลุ่มทำให้บุคคลรับเอาค่านิยมและพฤติกรรมของบุคคลอื่นมาถือปฏิบัติ ซึ่งอาจเป็น
พฤติกรรมที่ผิดหรือไม่ผิดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับอัตราส่วนของ การติดต่อสัมพันธ์ ทฤษฎีนี้ถือว่า พฤติ
กรรมที่ดีหรือไม่ดีนั้นเป็นสิ่งที่ได้รับมาจากการเรียนรู้ตั้งแต่เล็ก ๆ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต
และลักษณะประจำตัวของบุคคล ความกดดัน และการเลือกคบหาบุคคลตามความพอใจ ความ
ประพฤติที่แตกต่างกันออกไป

4.ทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย (subculture) อธิบายว่า การปฏิบัติของเด็กอาจขัดแย้งกับแนว
ทางของผู้ใหญ่ในสังคมนั้น กล่าวคือ เด็กเหล่านี้จะเรียนรู้เฉพาะวัฒนธรรมย่อยของพวกตนและ
สำนวนสนทนา การแต่งกาย การไว้ทรงผมหรือการแสดงดนตรี เป็นต้น ซึ่งวัฒนธรรมย่อยของพวก
เด็กเหล่านี้ อาจจะขัดแย้งกับทัศนคติของผู้ใหญ่(คือผู้ใหญ่เห็นว่าไม่ดีไม่งาม) กลุ่มเด็กพวกนี้จึงเกิด
ปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมส่วนใหญ่ของสังคม เมื่อเป็นเช่นนั้นเด็กจึงหันมารวมกัน
และจะสร้างแบบแผนแห่งพฤติกรรมของตนเองขึ้นมา ซึ่งพวกเขาคิดว่าสามารถแก้ปัญหาดังกล่าว
ได้ เขาอธิบายว่า วัฒนธรรมย่อยของเด็กเป็นคณเก่งหรือเป็นคณมีความสามารถเพื่อได้รับการ
ยกย่องจากบรรดาเพื่อนในกลุ่มของตน เช่น ตั้งตนเป็นหัวหน้าแก๊ง และมีฉายาเรียก ซึ่งเป็นที่รู้จัก
ในหมู่ของตน เช่น แดงไบเลย์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เป็นที่ยอมรับนับถือในกลุ่มของตน ทฤษฎีนี้
อธิบายให้เข้าใจถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กที่จับกลุ่มกันเป็นหมู่และพฤติกรรมของพวกเด็กนั้นไป
ใช้ในลักษณะที่ฝ่าฝืนระเบียบแบบแผนของสังคมส่วนใหญ่ ทฤษฎีนี้จะใช้ได้เฉพาะเพศชายเท่านั้น
ในการทำผิดของวัยรุ่นนั้นเป็นการตอบสนองต่อปัญหาของแต่ละคน ซึ่งเราทุกคนเกิดมามี
ปัญหาด้วยกันทั้งนั้น ถ้าครอบครัวเข้มงวดกวดขันกับเด็กมากเกินไปเด็กก็หาทางออกโดยการไป
พบปะเข้ากับกลุ่มเพื่อนนอกรบ้าน แล้วช่วยกันสร้างแบบแผนพฤติกรรมขึ้นมาใหม่เพื่อแก้ปัญหา
ของตนเองและแบบแผนนี้จะถ่ายทอดสืบต่อไปจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง

ในทางจิตวิทยาเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหามักชอบก้าวร้าว ทำลายสิ่งของหรือพอใจที่จะเห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน พอใจที่จะฝ่าฝืนระเบียบของสังคม ดังนั้นพฤติกรรมย่อยคือ เด็กพยายามที่จะต่อต้านระเบียบแบบแผนของสังคม

5. ทฤษฎีว่าด้วยความสัมพันธ์โครงสร้างร่างกาย(Physical structure) : William H Scheldon เป็นเจ้าของทฤษฎี เขาศึกษาว่า ลักษณะทางร่างกายของมนุษย์ และพบว่า พฤติกรรมของมนุษย์นั้นมีความสัมพันธ์กับโครงสร้าง แบ่งออกเป็น

5.1 เจ้าเนื้อ (Endomorphic)

5.2. ประเภทลำสัน(Mesophic)มักเป็นพวกชอบใช้กำลังและการออกท่าทางเสมอ พฤติกรรมนี้มักเป็นคนที่มีความมั่นใจ

5.3 สะโอดสะอง (Ectomorphic) เป็นคนเก็บตัว ไม่ชอบสูงส่งกับใครมักจริงจังกับชีวิต

6. ทฤษฎีว่าด้วยอาชญากรรมโดยกำเนิด (born criminal) Cesaro Lombroso อธิบายว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะทางชีวภาพของมนุษย์ อาชญากรนั้นจะมีลักษณะหรือรูปร่างผิดแปลกไปจากบุคคลธรรมดา โดยทั่วไป กล่าวคือ ลักษณะทางร่างกายของอาชญากรสังเกตได้จากรูปของกะโหลกศีรษะที่ไม่ได้ส่วน ซากกรโกรล่างยาวกว่าซากกรโกรบน ใบหูไม่สมประกอบ อาชญากรนั้นถ่ายทอดได้ทางกรรมพันธุ์ คือ อาชญากรลูกที่เกิดมาก็จะเป็นอาชญากรด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้ที่เป็นอาชญากรนั้นเป็นอาชญากรโดยกำเนิด สรุปว่าลักษณะทางร่างกายนั้นได้มาจาก พันธุกรรมและบุคคลบางคนนั้นมีความบกพร่องทางร่างกายมาตั้งแต่เยาว์วัย ในขณะที่เดียวกันมนุษย์ย่อมได้รับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทั้งก่อนเกิดและภายหลังเกิดด้วย ทำให้มีลักษณะของบุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไป เช่น ความบกพร่องทางจิต ความแปรปรวนทางอารมณ์อันเป็นผลเนื่องมาจากเศรษฐกิจและภาวะครอบครัว ฯลฯ พันธุกรรมแม้จะมีอิทธิพลต่อเด็กมากในระยะแรกของการเติบโต แต่เมื่อเด็กโตขึ้นพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ต้องทำงานร่วมกันควบคู่ไปอย่างเท่าเทียมกัน นั่นคือ พันธุกรรมเป็นโครงสร้างที่กำหนดพัฒนาการของบุคคลและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางพัฒนาการนั้น ๆ ⁽²¹⁾

สมหมาย (2531) ⁽²⁷⁾ วิเคราะห์สาเหตุความรุนแรงของการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย โดยมีความคิดทางนิเวศวิทยาของ Taft และ England(1964:165-168) กล่าวถึงลักษณะชุมชน 7 ชนิด ที่มีผลต่อการทำความผิด ดังนี้

1. เขตยากจนโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งมักจะมีการลักขโมยอยู่ประจำ

2. เขตชุมชนแออัดที่มีความยากจน ไม่สนใจที่จะปฏิบัติตามกฎหมายและมีค่านิยมที่แตกต่างกัน

3. แหล่งชุมชนที่อยู่โดดเดี่ยว ขาดจากสังคมที่ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีอันดี

งานโดยมีสิ่งกีดขวางทั้งการกายภาพและสังคมและวัฒนธรรม

4. เขตชุมชนอยู่หนาแน่น ไม่มีความสนใจในภารกิจของกันและกัน
5. เขตชุมชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เพียงกลุ่มเดียว(single minority group)
6. เขตที่มีแต่ความเลวทรามเป็นที่ซึ่งตำรวจให้ความคุ้มครองมีการค้าประเวณี

และการพนันโดยทั่วไป

7. เขตชนบทเสื่อมโทรม เป็นที่หลบซ่อนหรือที่พักของพวกอาชญากรที่มาจาก

เมืองใหญ่ เขตเช่นนี้ก่อให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน

เกี่ยวกับสภาพของดินฟ้าอากาศก็สัมพันธ์กับความมากมายของการกระทำผิดของเยาวชนเหมือนกัน และได้มีการยืนยันว่า เขตที่มีอากาศร้อนหรืออบอุ่นจะมีการกระทำผิดของเยาวชนมากกว่าเขตหนาว อย่างไรก็ตามมิใช่ความร้อนเพียงอย่างเดียวที่ทำให้คนกระทำผิด ปัจจัยอื่น ๆ เช่น ปฏิกริยาต่อกัน ความขัดแย้งกัน การมีเวลาว่างมากเกินไป การดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปมากจนเกินไปก็จะเป็นปัจจัยให้เกิดการกระทำผิดได้ด้วย

สมหมาย (2531) ⁽²⁷⁾ วิเคราะห์สาเหตุความรุนแรงของการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต และร่างกายโดยศึกษาเด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กใน กทม.และต่างจังหวัด จำนวน 207 ราย โดยใช้แบบสอบถาม พบว่า เยาวชนที่มีเพื่อนสนิทสูบบุหรี่ ทำผิดรุนแรง เทียบวกกลางคืน มีการทำผิดรุนแรงกว่า กลุ่มที่รายได้สูง มีเพื่อนไม่หนีโรงเรียนและไม่เทียวกกลางคืน ส่วนเยาวชนที่หนีโรงเรียน ทำผิดรุนแรงมากกว่าเยาวชนที่ไม่หนีโรงเรียน

Schalfer และ Polk(1967) ⁽²⁸⁾ สรุปข้อบกพร่องของโรงเรียนไว้ 4 ประการ คือ

1. โรงเรียนได้ทำให้เยาวชนเกิดความเครียดมากขึ้น จากการถ่ายทอดค่านิยมแบบชนชั้นกลางให้แก่ชนชั้นต่ำ
2. โรงเรียนทำให้เยาวชนบางคนมีความรู้สึกที่ประสพการณ์ในโรงเรียนไม่เหมือนประสบการณ์ที่ได้รับต่อไปในภายหลัง
3. โรงเรียนไม่ได้อบรมสั่งสอนให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อชุมชน
4. โรงเรียนปฏิเสธที่จะช่วยเหลือแก้ไขเด็กที่นำความเดือดร้อนแก่ชุมชน

สติปัญญาและการศึกษา

โดยที่มนุษย์เราเกิดมามีสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไม่เท่าเทียมกัน บางคนมีสติปัญญาสูงเหนือระดับธรรมดา บางคนก็มีสติปัญญาปกติธรรมดาหรือที่เรียกว่าปานกลาง บางคนโง่มาแต่กำเนิด ช่วยตัวเองไม่ได้ บางคนโง่เวลาแต่พอช่วยตัวเองได้ บางคนมีปัญญาอ่อน ปัญญาที่บเล้าเรียนอะไรก็ไม่รู้เรื่อง ความจำไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน จึงเกิดการเบียดเบียนในการเรียน

ผลที่สุดก็เลยคิดอ่านหนีโรงเรียนไปเที่ยวล่าสอนและกลายเป็นเหยื่อแห่งความชั่วร้าย โดยอาจถูกชักจูงให้เห็นผิดเป็นชอบ กลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายไปก็ได้⁽²⁸⁾

บทบาทของครูที่มีต่อเด็กและเยาวชนที่เป็นนักเรียน โดยครูมีส่วนที่จะเสริมสร้างลักษณะนิสัยและพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน เพื่อให้สามารถเข้ากับสภาพแวดล้อมและความเปลี่ยนแปลงของสังคมและภาวะที่เด็กและเยาวชนขาดการอบรมและปลูกฝังจริยธรรมแล้วย่อมเป็นอุปสรรคต่อการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่กำลังกระทำผิดให้กลับเป็นคนดีได้ สำหรับโรงเรียนนั้นมีความสัมพันธ์กับการกระทำของเด็กและเยาวชนอยู่มาก ทั้งในแง่ปัญหาที่โรงเรียนก่อขึ้นมาเองและในแง่ที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชนกับโรงเรียนสรุปข้อควรพิจารณาได้ 2 ประการ ดังนี้

1. โรงเรียนขาดความสนใจที่จะแสวงหาแนวทางปฏิบัติเพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้เอาชนะพลังที่จะชักนำเด็กและเยาวชนสู่การกระทำผิด

2. โรงเรียนบางแห่งเป็นตัวการทางอ้อมให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ทั้งนี้เพราะโรงเรียนใช้วิธีทำให้เด็กและเยาวชนประสบความล้มเหลวในการเรียนและเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความเชื่อมั่น คิดว่าตนเองไม่เป็นที่พึงปรารถนา

โรงเรียนเป็นสถานที่ที่เด็กและเยาวชนจากหลาย ๆ ครอบครัวมารวมกัน บางครอบครัวก็มีระเบียบดี บางครอบครัวก็ไม่มีระเบียบ บางครอบครัวประกอบอาชีพผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม บางครอบครัวก็มีปัญหาภายในครอบครัวไม่ว่าเรื่องเศรษฐกิจหรือความแตกแยกภายในครอบครัว เด็กและเยาวชนย่อมได้รับอิทธิพลทางด้านความประพฤติจากครอบครัว และนำมากระทำที่โรงเรียนจึงมีการถ่ายทอดไปยังกลุ่มเพื่อนได้ ฉะนั้นการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาและความประพฤติ เด็กและเยาวชนอาจได้รับอิทธิพลมาจากโรงเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อมก็ได้ จะเห็นได้ว่า อิทธิพลจากโรงเรียนมีความสำคัญต่อสาเหตุการกระทำผิดของเยาวชนไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัจจัยทางด้านครอบครัว เช่น การศึกษาของ อัมไพ อินฟ้าแสง อังโน โกศล (2519)⁽³⁰⁾ พบว่า นักเรียนที่หนีโรงเรียนมีสาเหตุของพฤติกรรมเหมือนกับเด็กที่หนีออกจากบ้าน เช่น เด็กอาจจะต้องการหนีจากสิ่งแวดล้อมที่จำเจอยู่กับกิจวัตรประจำวันเพียงเพราะต้องการเปลี่ยนบรรยากาศหรือลดความเครียดที่มักเกิดขึ้นในระหว่างที่เขาอยู่ในบ้าน หรือในโรงเรียน โรงเรียนไม่อาจให้ความสุขหรือความพอใจแก่เด็กจึงหนีโรงเรียนไปเล่นสนุกอย่างอื่น ซึ่งให้ความเพลิดเพลินแก่เขาได้มากกว่าจากครู นอกจากนี้ เด็กบางคนก็ชอบผีนกลางวันหรือมีจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่หลบหนีออกจากโรงเรียนสรุปได้ว่า เด็กหนีโรงเรียนก็เพราะเขาไม่ยอมไปโรงเรียนและตั้งใจหรือวางแผนไว้ว่า จะไปทำสิ่งที่สนุกกว่าการไปโรงเรียนนั่นเอง

ราศี ธรรมนิยม (2524)⁽³¹⁾ พฤติกรรมเด็กที่มีปัญหา 100 ชนิด ยังได้แบ่งสาเหตุของการหนีโรงเรียน ไว้ดังนี้

- โรงเรียนไม่มีบรรยากาศแห่งความรักและความอบอุ่น
- โรงเรียนไม่มีสนามเด็กเล่นและเครื่องเล่น
- ครูไม่มีจิตวิทยา ไม่เข้าใจเด็กปกครองเด็ก เข้มงวดหรือปล่อยปละ

โกศล (2519) ⁽³⁰⁾ ได้ความเห็นว่าเป็นปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากเยาวชนที่เกิดขึ้นในโรงเรียนนั้น เกี่ยวข้องกับเรื่องระบบการเรียนการศึกษาซึ่งครูอาจารย์ทราบดีว่าโรงเรียนต้องสร้างพื้นฐานที่มั่นคง เพื่อให้เกิดจุดยืนร่วมกันเพื่อช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

Eichron (1965) ⁽³²⁾ กล่าวถึงบทบาทโรงเรียนไว้ว่า โรงเรียนมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อชีวิตและอนาคตของเด็กและเยาวชน เพราะโรงเรียนอาจจะเป็นแหล่งที่ผลิตเด็กกระทำผิด โรงเรียนอาจจะช่วยป้องกันเด็กกระทำผิดและโรงเรียนอาจจะช่วยเด็กที่ทำผิดแล้วให้กลับตัวเป็นคนดีได้

Cohen อ้างใน Sutherland, Edwin and Gressery, Donald R, (1974) ⁽³³⁾ กล่าวถึงบทบาทของโรงเรียนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันที่มีความสำคัญต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็กให้ไปสู่ชีวิตในวัยผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มเกิดจากการที่เด็กได้รับการศึกษาน้อยหรือไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาเลย แม้ว่าโรงเรียนไม่มีหน้าที่โดยตรงในการป้องกันการประกอบอาชญากรรม แต่โรงเรียนก็มีส่วนร่วมรับผิดชอบคล้ายครอบครัวในการที่จะอบรมสั่งสอน เสริมสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในรูปแบบของการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งด้านการเรียนและนันทนาการ ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นมานั้นจะมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหรือการจะมีส่วนร่วมในการช่วยป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้

Emile Durkheim อ้างใน โกศล (2519) ⁽³¹⁾ เชื่อว่า การกระทำผิดเป็นเรื่องกติกานิสัยของมนุษย์ เมื่อใดก็ตามที่บรรทัดฐานของสังคมไม่สามารถควบคุมการกระทำของมนุษย์หรือไม่สามารถที่จะตอบสนองตามความต้องการทางสังคม (social needs) ของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใด ๆ ได้แก่การล่วงละเมิดบรรทัดฐานทางสังคมจะเกิดขึ้นและจะนำไปสู่การกระทำผิดอย่างรวดเร็ว และจากแนวคิดของ Emile Durkheim นี้ Robert Morton (1966) ⁽³¹⁾ ซึ่งคิดทฤษฎีสภาพไร้บรรทัดฐาน (Theory of Anomie) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ขยายแนวคิดของ Durkheim โดยแบ่งความต้องการหรือชีวิตทางสังคมมนุษย์ออกเป็นโครงสร้างทางวัฒนธรรมมีจุดมุ่งหมายที่วัฒนธรรมทางสังคม ต้องการ (culturally defined goals) และประการที่ 2 คือ วิธีทางที่จะไปสู่จุดมุ่งหมายนั้นในวิธีที่สังคมยอมรับว่าถูกต้อง (Institutionalized mean) ฉะนั้นบุคคลที่แต่ละคนจะต้องปรับตัวเมื่อมีความขัดแย้งคับข้องใจเกิดขึ้น

กมลวิทย์ (2533) ⁽³³⁾ สรุปการศึกษา บทบาทครูที่มีผลต่อการป้องกันการกระทำผิดของนักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา : ศึกษาเฉพาะโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีคำถาม ดังนี้

1. อาชีพครูเป็นอาชีพที่ไม่ใครมีเกียรติ
2. ข้าพเจ้ารักและภูมิใจในวิชาชีพครูมาก
3. อาชีพครูเป็นอาชีพที่อาจเหมาะสมสำหรับคนอื่น แต่ไม่เหมาะสมสำหรับข้าพเจ้า
4. อาชีพครูเป็นอาชีพที่เหนื่อยและยากลำบากอย่างยิ่ง
5. ข้าพเจ้ารู้สึกที่อาชีพครูถึงแม้ว่าจะเหนื่อย แต่ถ้าได้เห็นความสดชื่นและน่ารักของนักเรียนแล้วจะรู้สึกดีขึ้น
6. งานสอนหนังสือซึ่งเป็นงานของอาชีพครูเป็นงานที่สนุกและท้าทายความสามารถ
7. การสอนหนังสือเป็นเพียงวิถีทางหนึ่งเพื่อความอยู่รอดเท่านั้น
8. แม้ว่าจะมีโอกาสในการเลือกอาชีพใหม่ ข้าพเจ้าก็ยังคงจะเป็นครูต่อไป
9. อาชีพครูเป็นอาชีพสบาย
10. ถ้ามีโอกาสเปลี่ยนจากวิชาชีพครูเป็นวิชาชีพอื่นได้ ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนจากอาชีพนี้ทันที

หลังจากนั้นใช้แบบสอบถามไปให้ครูประเมินตนเองจากครูในโรงเรียนของรัฐในจังหวัดเชียงใหม่ สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 270 ราย โดยสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้นตอน พบว่า ครูที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูดี มีการปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กนักเรียนมากที่สุด ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดของนักเรียนมีความสัมพันธ์ผกผันกับบทบาทของครูที่มีต่อการป้องกันการกระทำผิดของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 วุฒิการศึกษาของครู เขตของโรงเรียน รายได้คร่าวเหือน ทัศนคติวิชาชีพครูกับงาน อธิบายความผันแปรของบทบาทครูที่มีต่อการป้องกันการกระทำผิดของนักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

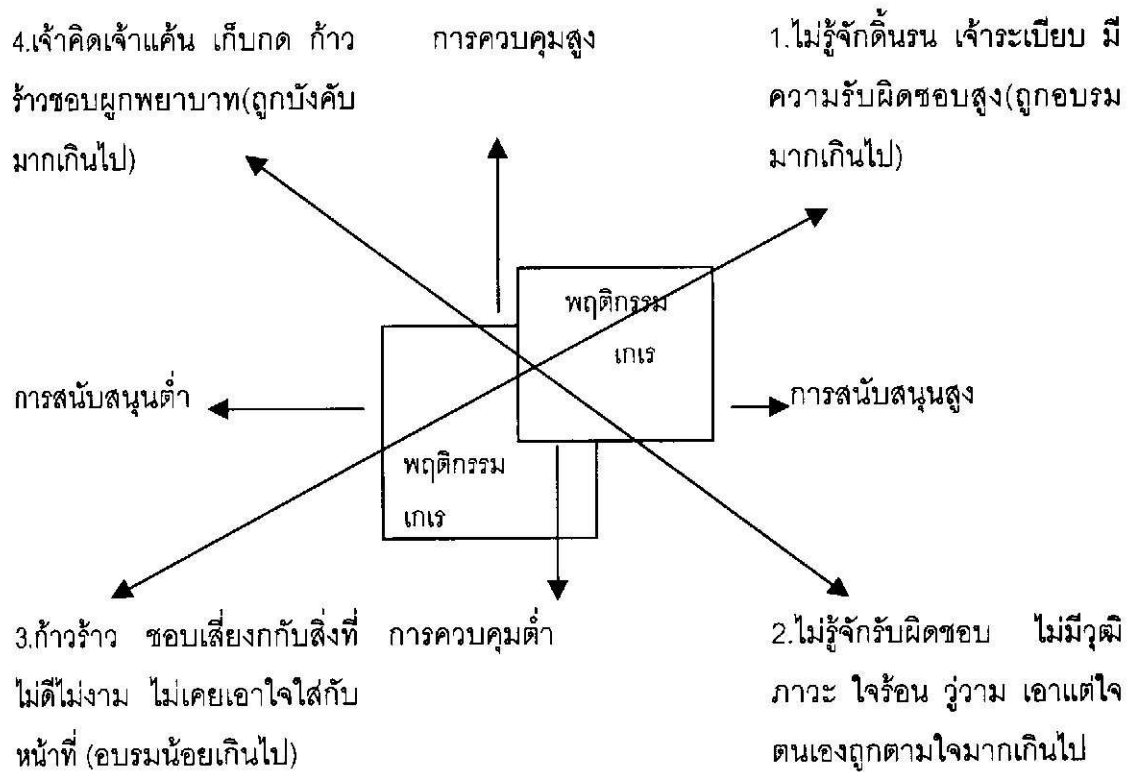
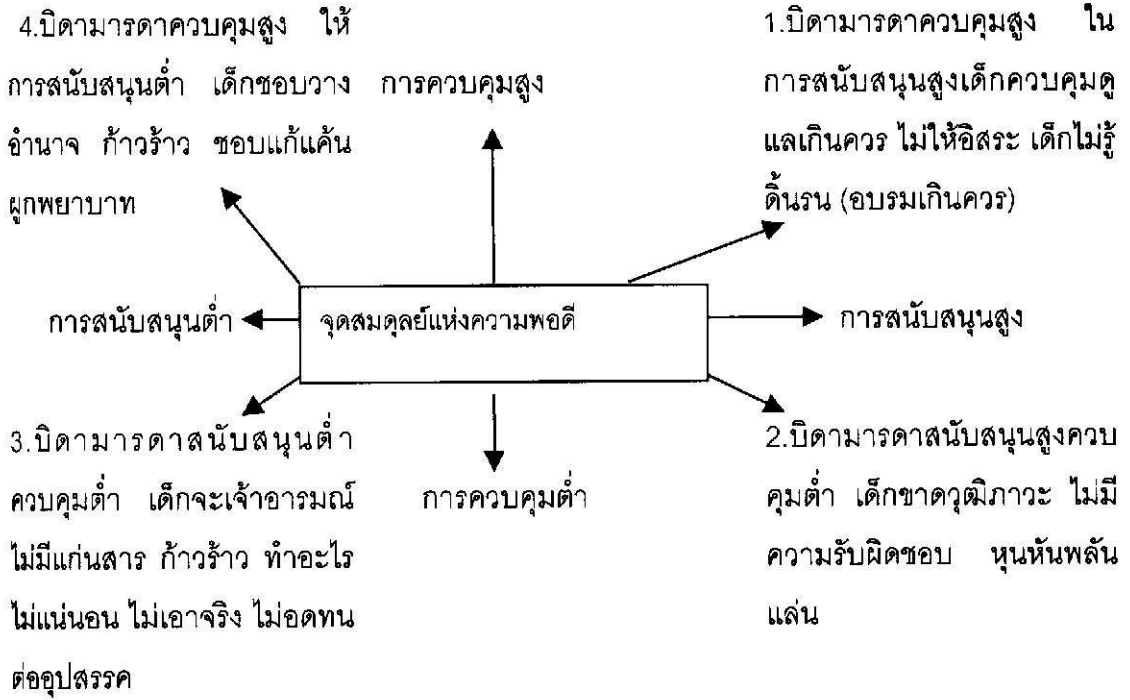
เศกสิทธิ์ (2533)⁽¹⁹⁾ ศึกษาเด็กในสถานพินิจ 5 แห่งและนักเรียนในโรงเรียนที่สถานพินิจตั้งอยู่ 5 โรงเรียน พบว่า เยาวชนที่มีการกระทำผิดต่างกันมีความคาดหวังต่อครอบครัวในอนาคตไม่ต่างกัน เยาวชนที่ทำผิดต่างกันมีความต่างกันในด้านความต้องการให้พ่อแม่เข้าใจมากขึ้น ต้องการให้พี่น้องสนิทสนมกันมากขึ้น ความต้องการให้พ่อแม่และทุกคนในบ้านใกล้ชิดกันมากขึ้น ต้องการให้พ่อแม่เปลี่ยนอาชีพ อาชีพของมารดา ศาสนา และการถูกพ่อแม่ลงโทษด้วยวิธีอื่นนอกจากการตี ความคาดหวังต่อการเปลี่ยนแปลงด้านฐานะของครอบครัว ความไว้วางใจของตนต่อพ่อแม่ การกวัดขັນของพ่อแม่ ความคาดหวังต่อเยาวชน การตีของพ่อแม่เมื่อทำผิดมีความแตกต่างกันในกลุ่มที่ทำผิดและไม่ทำผิด

Merskovitz Levine and Spirak(1959)⁽³⁴⁾ เปรียบเทียบเยาวชนที่กระทำผิดและไม่กระทำผิดจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจสูง พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างครอบครัวทั้งสองกลุ่มและพบว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเยาวชน

ที่กระทำผิดไม่สนองตอบในด้านความรักความอบอุ่นและผลของการขาดความอบอุ่น ความ
 คับข้องใจ ความขัดแย้งทางด้านความรู้สึกจะทำให้เยาวชนมักจะแสดงความก้าวร้าวต่อบุคคลอื่น
 มากกว่ากลุ่มที่มีได้กระทำผิด

Glueck and Glueck(1950)⁽³⁵⁾ ศึกษาบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดที่มีต่อบุคคล
 อื่น จากกลุ่มประชากรที่เป็นเยาวชนที่กระทำผิดเพศชาย จำนวน 65 คน อายุระหว่าง 14 ปี ถึง
 18 ปี พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดมักมีความก้าวร้าวต่อบุคคลอื่น ขาดการรู้จักควบคุมอารมณ์และ
 ความรู้สึก

Bronfenbrenner (1961)⁽³⁶⁾ สร้างบทสรุปของบุคลิกภาพความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว
 สังคม และพฤติกรรมเด็กไว้ โดยสร้างแผนภูมิอ้างอิงความแตกต่างของบุคลิกภาพซึ่งเป็น
 ระบบที่ผ่านแรงกดดันได้แก่ การควบคุมดูแลเข้มงวดต่อระเบียบวินัยและในด้านสนับสนุน อันได้
 แก่ การยอมรับการให้คำปรึกษาและความไว้วางใจจากเด็กที่มีต่อบิดามารดาของตน ซึ่ง
 กระบวนการดังกล่าวนี้หล่อหลอมพฤติกรรมของเด็กที่เจริญเติบโตขึ้นให้มีพฤติกรรมไปในทิศทาง
 ต่าง ๆ ดังนี้

พฤติกรรมเกเร(delinquency) และไม่เกเร(no delinquency) โดย Bronfenbrenner)

ประวุฒิ (2533) ⁽³⁷⁾ การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง

ศึกษากลุ่มผู้ต้องขังที่ทำผิดซ้ำ 158 ราย โดยไม่มีการสุ่ม เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม พบว่า

1. ผู้ต้องขังส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 26 - 35 ปี เป็นหม้าย การศึกษาต่ำ ก่อนกระทำผิดมีอาชีพรับจ้าง ชอบสูบบุหรี่หรืออาศัยในแหล่งสลัม สมาชิกในครอบครัวรักใคร่กันดี
2. คนที่ทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มาจากคดีแรกคือ ยาเสพติด ถูกศาลจำคุกไม่เกิน 1 ปี
3. ส่วนใหญ่ทำผิดหลังปล่อยตัวไม่เกิน 1 ปี การทำผิดจากยาเสพติดมาจากรายได้ไม่พอใช้ การทำผิดจากไม่ได้รตรองไว้ก่อนจำคุกไม่เกิน 3 ปี
4. ความรุนแรงของการกระทำผิดแตกต่างกันโดยเฉพาะคนที่อาศัยกับบุตรมีแนวโน้มทำผิดร้ายแรงซ้ำ

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการกระทำผิดขึ้นกับปัจจัยหลายประการ ทั้งด้านครอบครัว การเลี้ยงดู พฤติกรรมของผู้เลี้ยงดูเด็ก ความรุนแรงในครอบครัว ลักษณะทางกายภาพของผู้กระทำผิด การบกพร่องทางจิตใจ การลงโทษโดยสังคม ได้แก่ การกักขังในห้องขังหรือแยกออกจากสังคมปกติ การขาดที่พึ่งพาทั้งจากครูเพื่อน ครอบครัวและญาติพี่น้อง ซึ่งมีแนวคิดทฤษฎีที่ต่างก็มีเหตุผล การวิจัย เป็นองค์ประกอบสนับสนุน สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดจากทฤษฎีต่าง ๆ ที่กล่าวมา รวมทั้งประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติงานมาผนวกเข้าด้วยกันเพื่อให้งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ matched case-control study โดยมีกลุ่มเด็กที่ทำผิดเป็นกลุ่มศึกษา(case group) และเพื่อนของเด็กที่ไม่ทำผิดเป็นกลุ่มควบคุม(control group) เพื่อศึกษาว่าเด็กที่มีอายุพอ ๆ กัน เพศเดียวกันและอยู่ในสังคมเดียวกัน มีปัจจัยใดบ้างเป็นองค์ประกอบให้มีการกระทำผิดกฎหมาย

วิธีการดำเนินการวิจัย

1.ประชากรที่ศึกษา กลุ่มประชากร เป็นเด็กที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจเด็กและเยาวชน ทั้งชายและหญิง อายุระหว่าง 12- 18 ปี จำนวนทั้งสิ้น 400 ราย เด็กที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนสงขลาคือเป็นเด็กที่กระทำความผิดโดยทางกฎหมายในระดับต่าง ๆ กัน ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ณ วันที่กระทำความผิด และได้รับการพิจารณาว่าสมควรที่จะอยู่ในความดูแลของสถานพินิจเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา เด็กเหล่านี้มาจาก 7 จังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ได้แก่ พัทลุง สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส สตูล และ ตรัง เด็กเหล่านี้ได้รับการศึกษาและการฝึกหัดอาชีพตามความสนใจในขณะในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเยาวชนจังหวัดสงขลาด้วย

1.1 กลุ่มตัวอย่าง คณะผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เพราะปัจจัยที่มีอิทธิพลให้กระทำความผิดในกลุ่มเด็กที่ทำผิดร้ายแรงและกลุ่มที่ทำผิดไม่ร้ายแรงอาจจะมี ความแตกต่างกัน เพื่อให้ได้ตัวแทนที่ครอบคลุมลักษณะของประชากรมากที่สุด คณะผู้วิจัยจึงใช้แผนการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) คณะผู้วิจัยจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ตามลักษณะการกระทำผิด คือการกระทำผิดร้ายแรงและไม่ร้ายแรง (ทั้งนี้โดยการพิจารณาตามข้อกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม) คณะผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างอย่างมีระบบจำนวนทั้งสิ้น 100 ราย คือ เป็นกลุ่มที่กระทำผิดร้ายแรง 50 ราย และกลุ่มที่กระทำผิดไม่ร้ายแรง 50 ราย

1.2 กลุ่มควบคุม ได้แก่ กลุ่มเพื่อนของเด็กในกลุ่มตัวอย่างเด็กที่อยู่ในสังคมภายนอกสถานพินิจเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา หรืออาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกับเด็กกระทำผิดภายในสถานพินิจเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา โดยการคัดเลือกเด็กที่อยู่ภายนอกตามลักษณะเพศอายุ และภูมิลำเนาเดียวกับเด็กที่ได้รับการคัดเลือกเพื่อศึกษาในสถานพินิจเด็กและเยาวชน ฯ (เนื่องจาก ระดับการศึกษา มีความแตกต่างกันมากเนื่องจากอายุเริ่มต้นของการเข้ารับการศึกษาในแต่ละโรงเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ใช้ระดับการศึกษาเป็นตัวกำหนด) จำนวนทั้งสิ้น 100 ราย (Matched กับกลุ่มที่ทำผิดร้ายแรง 50 ราย และกลุ่มที่ทำผิดไม่ร้ายแรง 50 ราย)

1.3 กลุ่มผู้ปกครอง หรือผู้ที่เลี้ยงดูกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุมมากที่สุด(จำนวนกลุ่มละ 100 ราย) โดยผู้วิจัยเดินทางไปสัมภาษณ์ที่ภูมิลำเนาของผู้นั้น จำนวนทั้งสิ้น 200 ราย

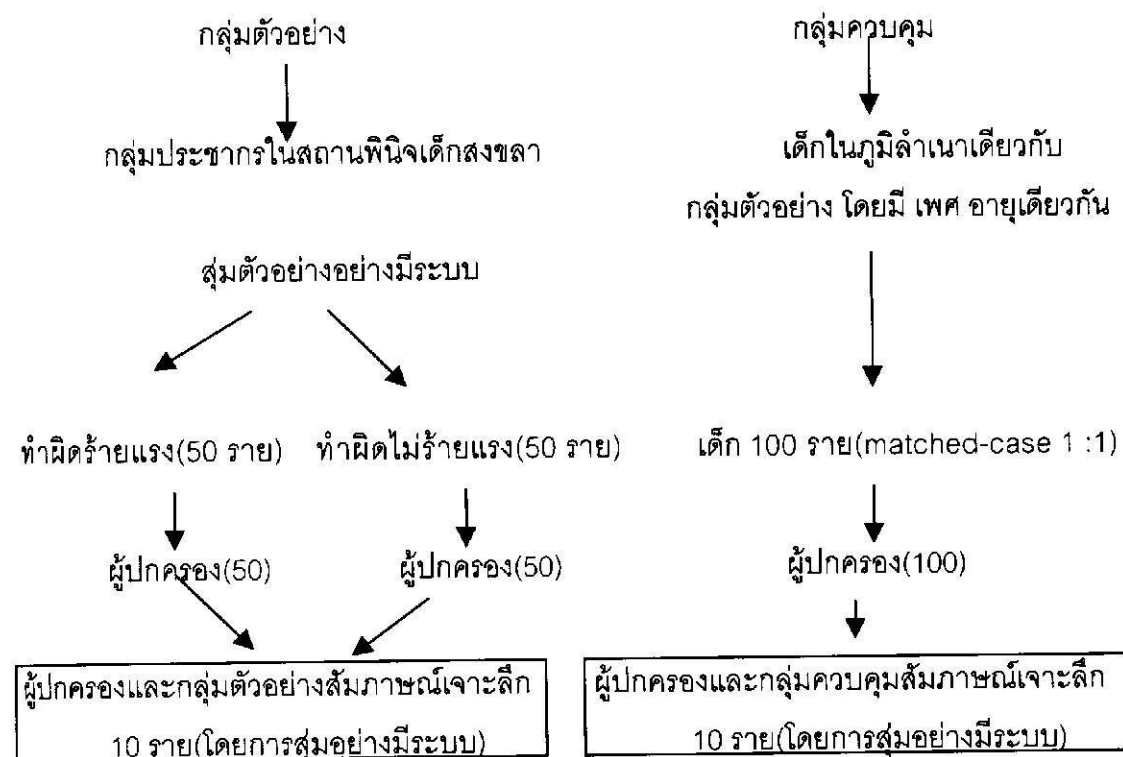
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 โดยการสัมภาษณ์กลุ่มเด็กที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลาและเด็กนักเรียนในสถาบันการศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 100 ราย รวมทั้งสิ้น 200 ราย

2.2 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง แม่ หรือพ่อหรือผู้ที่เลี้ยงดูเด็กมากที่สุด จำนวน 100 ราย ทั้งของกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 100 ราย รวมทั้งสิ้น 200 ราย

2.3 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเด็กที่อยู่ในสถานพินิจเด็กและเยาวชน ที่ยินดีให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก 6 ราย (คัดเลือกตามระดับอายุ และการกระทำผิด)และกลุ่มควบคุม จำนวนทั้งสิ้น 6 ราย และสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ปกครอง หรือผู้ที่เลี้ยงดูเด็กมากที่สุดจำนวนทั้งสิ้น 24 ราย

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สถานที่เก็บรวบรวมข้อมูล

-สถานพินิจและเยาวชนสงขลา

-บ้าน/ภูมิลำเนาของผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กมากที่สุดของกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการคัดเลือก จำนวน 100 ราย (100 หลังคาเรือน) ซึ่งมีภูมิลำเนาเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง และ กลุ่มควบคุมที่มีอายุ เพศและภูมิลำเนาเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง ในเขตจังหวัด สตูล พัทลุง สงขลา นราธิวาส ปัตตานี ตรังและยะลา

- บ้าน/ภูมิลำเนาของผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสุ่มจำนวน 100 ราย (100 หลังคาเรือน) ในเขตจังหวัด สตูล พัทลุง สงขลา นราธิวาส ปัตตานี ตรังและยะลา

-บ้าน/ภูมิลำเนาของกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการคัดเลือก จำนวน 100 ราย (100 หลังคาเรือน) ซึ่งมีภูมิลำเนาเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีอายุ เพศและภูมิลำเนาเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง ในเขตจังหวัด สตูล สงขลา พัทลุง นราธิวาส ปัตตานี ตรังและยะลา

3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ ซึ่งผู้ปกครองได้ให้การอนุญาตหลังจากที่ผู้วิจัยอธิบายถึงโครงการให้ฟังแล้ว แบบสัมภาษณ์ แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ

ชุดที่ 1 เป็นชุดที่ใช้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม

ชุดที่ 2 เป็นชุดที่ใช้สัมภาษณ์ผู้ปกครอง ผู้ที่เลี้ยงดูเด็กมากที่สุด

แบบสัมภาษณ์ทั้งสองชุดที่ได้รับการตรวจสอบความแม่นยำในเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน คือ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านจิตเวชเด็ก ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพฤติกรรมศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านสังคมศาสตร์ และตรวจสอบความเชื่อถือของแบบสอบถามโดยการหาความเชื่อมั่นภายในด้วยวิธีของครอนบัค (Cronbach) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 ราย ได้ค่าความเชื่อถือได้ 0.8951 แบบสัมภาษณ์แบ่งหมวดหมู่ตามตัวแปรที่กำหนด ดังนี้

3.1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับเยาวชน ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลการกระทำผิด เพื่อนสนิท พฤติกรรมก่อนเข้ารับการอบรมในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา และการมองตนเอง รวมทั้งสิ้น 80 ข้อ

3.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ปกครอง/ ผู้ดูแลเด็ก แบ่งเป็น ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง การเลี้ยงดู การศึกษาของเด็กและปัญหาการศึกษาของเด็ก การหนีโรงเรียน การหนีออกจากบ้าน การสังเกตพฤติกรรมของเด็ก การให้เวลากับเด็ก การลงโทษและการให้รางวัล รวม 70 ข้อ

3.2 แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ที่ครอบคลุมโครงสร้างคำถามที่เกี่ยวกับการเลี้ยง

ถูก ตามแนวคำถามที่มีความเจาะจงในเรื่องการได้รับการเลี้ยงดูของเด็กนั้น ๆ รวมทั้งองค์ประกอบทางสังคม ได้แก่ เพื่อน ครู และสิ่งแวดล้อมทางสังคม ที่มีผลต่อการเกิดปัญหาการทำผิด

4 การกำหนดตัวแปร

4.1 ตัวแปรทางประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา ลักษณะการทำผิด จำนวนครั้งที่ทำผิด วันที่ทำผิดครั้งแรก ลำดับที่ในครอบครัวของเด็ก การคลอด เป็นต้น

4.2 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

4.2.1 องค์ประกอบทางครอบครัว ได้แก่ ภูมิลำเนาของผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กมากที่สุด ในเรื่อง สถานภาพสมรส อาชีพ ศาสนา สถานภาพสมรส รายได้ ระดับการศึกษา การเลี้ยง ดัวยนมแม่ ลำดับที่ ประวัติการคลอด การลงโทษและการให้รางวัล ฯลฯ

4.2.2 องค์ประกอบหลักด้านโรงเรียน ได้แก่ ครู เพื่อน การลงโทษของครู ผลการเรียนของเด็ก ฯลฯ

4.2.3 องค์ประกอบหลักด้าน สิ่งแวดล้อม สื่อมวลชน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ใช้โปรแกรม stata ในการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงพรรณนาและในเชิงอนุมานที่เกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยและความสัมพันธ์ของตัวแปรกำหนดและตัวแปรตาม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ chi-square test , logistic regression และ match cases control analysis

5.2 ใช้โปรแกรม Ethnograph ในการอภิปรายข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวิเคราะห์เชิงปริมาณและการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ และแยกการรายงานผล โดยในบทที่ 4 นี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

1. ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านประชากรของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุม

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มศึกษา(n=100)	กลุ่มควบคุม(n=100)	Chi square	P value
เพศ				
ชาย	98(98.0)	98(98.0)		
หญิง	2(2.0)	2(2.0)		
ระดับการศึกษา				
ประถมศึกษา	47(47.0)	46(46.0)	9.523	0.023*
มัธยมศึกษาตอนต้น	44(44.0)	30(30.0)		
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3(3.0)	7(7.0)		
อาชีวศึกษา	6(6.0)	17(17.0)		
ศาสนา				
พุทธ	83(83.0)	72(72.0)	3.481	0.175
คริสต์	2(2.0)	3(3.0)		
อิสลาม	15(15.0)	25(25.0)		
อาชีพ				
ไม่ได้ทำงาน	18(18.0)	6(6.0)	31.680	0.000*
กำลังเรียน	20(20.0)	53(53.0)		
ทำงาน	58(58.0)	31(31.0)		
ทำงานและเรียน	4(4.0)	10(10.0)		
รายได้/เงินที่ได้รับ				
พอใช้	86(86.0)	92(92.0)	1.838	0.175
ไม่พอใช้	14(14.0)	8(8.0)		

* P < 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 47.0 อยู่ในระดับประถมศึกษา รองลงมา ร้อยละ 44.0 มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีเพียงร้อยละ 6.0 ที่มีการศึกษาระดับ อาชีวศึกษา

ส่วนกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ร้อยละ 46.0 มีการศึกษาระดับประถมศึกษาเช่นเดียวกัน รองลงมาคือร้อยละ 30.0 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 17.0 มีการศึกษาระดับ อาชีวศึกษา

ศาสนา พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ร้อยละ 83.0 นับถือศาสนาพุทธ รองลงมาร้อยละ 15.0 นับถือศาสนาอิสลาม มีเพียงร้อยละ 2.0 เท่านั้นที่ นับถือศาสนาคริสต์ ในกลุ่มควบคุม พบว่า ร้อยละ 72.0 นับถือศาสนาพุทธ รองลงมาร้อยละ 25.0 นับถือศาสนาอิสลาม และร้อยละ 3.0 นับถือศาสนาคริสต์

ด้านอาชีพ พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วน ใหญ่ร้อยละ 58.0 ประกอบอาชีพ รองลงมาร้อยละ 20.0 กำลังเรียน และร้อยละ 18.0 ไม่มีงานทำ ส่วนกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ร้อยละ 53.0 กำลังเรียนหนังสือ รองลงมาร้อยละ 31.0 ประกอบอาชีพ และร้อยละ 10.0 กำลังประกอบอาชีพและทำงานด้วย

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทางประชากร กลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม พบว่า เพศ ศาสนา รายได้ที่ได้รับ แต่มีความแตกต่างกันในเรื่อง อาชีพ และระดับการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม จำแนกตามความรู้สึกเมื่อทำ
ความผิดและประเภทของผู้ดูแล

ข้อมูล	กลุ่มศึกษา(n=100)		กลุ่มควบคุม(n=100)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้สึกเมื่อทำความผิด				
เสียใจ	47	47.0	70	70.0
สะใจ	20	20.0	6	6.0
บางครั้งเสียใจ	2	2.0	5	5.0
เฉย ๆ	17	17.0	11	11.0
สำนึกผิด	3	3.0	5	5.0
เสียใจ/สำนึกผิด	1	1.0	1	1.0
สะใจที่ได้ล้างแค้น	10	10.0	2	2.0
ปัจจุบันอยู่ในความดูแลของใคร				
พ่อแม่	57	57.0	70	70.0
ปู่ย่าตายาย	4	4.0	3	3.0
ญาติ	7	7.0	5	5.0
เพื่อน	2	2.0	0	0.0
พ่อ	8	8.0	7	7.0
แม่	16	16.0	12	12.0
พี่น้องร่วมบิดามารดา	1	1.0	0	0.0
แฟน	1	1.0	1	1.0
แม่และแฟน	1	1.0	0	0.0
ครอบครัว(พ่อแม่ปู่ย่าตายาย)	3	3.0	2	2.0

จากตารางที่ 2 พบว่า ความรู้สึกของ กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาเมื่อกระทำผิด ร้อยละ 47.0 รู้สึกเสียใจ ร้อยละ 20.0 รู้สึกสะใจ มีร้อยละ 17.0 ที่รู้สึกเฉย ๆ ส่วนกลุ่มควบคุมพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 70.0 รู้สึกเสียใจ รองลงมาร้อยละ 11.0 รู้สึกเฉย ๆ และร้อยละ 6.0

ผู้ที่กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา พักอาศัยอยู่ด้วยพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 57.0 พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ รองลงมาร้อยละ 16.0 พักอยู่กับแม่ และร้อยละ 7.0 พักอยู่กับญาติ กลุ่มควบคุมพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 70.0 พักอยู่กับพ่อแม่ รองลงมาร้อยละ 12.0 อาศัยอยู่กับแม่

ตารางที่ 3 แสดงประเภทของกิจกรรมที่ทำบ่อยเมื่อรู้สึกเหงาของเด็กกลุ่มศึกษาที่เข้ารับการดูแล
ในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและกลุ่มควบคุม

กิจกรรม	กลุ่มศึกษา (n=100)	กลุ่มควบคุม (n=100)	Chi square	P value
เดินเล่น				
ใช่	48(48.0)	49(49.0)	0.02	0.887
ไม่ใช่	52(52.0)	51(51.0)		
เที่ยวห้าง				
ใช่	41(41.0)	40(40.0)	0.0207	0.885
ไม่ใช่	59(59.0)	60(60.0)		
ขับรถเที่ยว				
ใช่	63(63.0)	67(67.0)	0.0215	0.883
ไม่ใช่	37(37.0)	33(33.0)		
ไปหาเพื่อน				
ใช่	78(78.0)	79(79.0)	0.029	0.863
ไม่ใช่	22(22.0)	21(21.0)		
อยู่เฉย ๆ				
ใช่	44(44.0)	42(42.0)	0.0816	0.775
ไม่ใช่	56(56.0)	58(58.0)		
ฟังเพลงในสถานเริงรมย์				
ใช่	35(35.0)	16(16.0)	9.50	0.002*
ไม่ใช่	65(65.0)	84(84.0)		

*P< 0.002

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มศึกษาทำกิจกรรมเวลาเหงามากที่สุด คือ ไปหาเพื่อนร้อยละ 78.0 รองลงมาคือ ขับรถเที่ยว และเดินเล่น ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เด็กในกลุ่มควบคุมกระทำเช่นเดียวกัน คือ ร้อยละ 79.0 จะไปหาเพื่อนเมื่อรู้สึกเหงา ขับรถเที่ยวและเดินเล่นตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบถึงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่เด็กกระทำเมื่อเหงาในกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีกิจกรรมยามเหงาในเรื่อง การเดินเล่น เดินเที่ยวห้าง ขับรถเที่ยว ไปหาเพื่อน และนั่งอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ในเรื่องการฟังเพลงในสถานเริงรมย์ พบว่า ว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับกลุ่ม8:[86, มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของสาเหตุที่ต้องเข้ารับการอบรมในสถานพินิจของกลุ่มศึกษา

สาเหตุที่ทำให้เข้ามาสถานพินิจ	จำนวน	ร้อยละ
ทำผิด	58	58.0
สังคมไม่ให้โอกาส	4	4.0
ไม่มีคนเข้าใจ	1	1.0
ถูกใส่ร้าย	11	11.0
มีอำนาจลึกลับ	1	1.0
ตามเพื่อนอยากลอง	12	12.0
เหตุการณ์บังคับ	3	3.0
ประมาทตำรวจจับได้	2	2.0
อารมณ์ชั่ววูบ	7	7.0
ยอมรับผิดแทนพ่อ	1	1.0

จากตารางที่ 4 พบว่า เด็กกลุ่มศึกษาที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา คิดว่าสาเหตุที่ตนต้องเข้ารับการอบรมเนื่องจากตนเองกระทำความผิดมากที่สุดร้อยละ 58.0 รองลงมา ร้อยละ 12.0 คือ ตนเองทำตามเพื่อนและอยากลอง และร้อยละ 11.0 คิดว่าตนเองถูกใส่ร้าย ร้อยละ 7.0 คิดว่าเนื่องจากอารมณ์ชั่ววูบ

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละ ของลักษณะการกระทำผิด ที่เป็นสาเหตุที่ต้องเข้ารับการอบรมในครั้งนี้ของเด็กกลุ่มศึกษาที่เข้ารับการดูแล

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ชกต่อย	4	4.0
ลักทรัพย์	23	23.0
ยาเสพติด	23	23.0
ข่มขืน/กระทำชำเรา/พรากผู้เยาว์	23	23.0
พยายามฆ่า	12	12.0
ร่วมกันฆ่า	4	4.0
ปล้น	8	8.0
รับของโจร	2	2.0
ขายบริการ	0	0.0
ผิดเงื่อนไขคุมประพฤติ	1	1.0

จากตาราง พบว่า คดีที่พบมากที่สุด ร้อยละ 23.0 3 ลักษณะคดี คือ คดีลักทรัพย์และยาเสพติด รองลงมาคือคดีข่มขืนกระทำชำเราและพรากผู้เยาว์ รองลงมาร้อยละ 12.0 เป็นคดีพยายามฆ่า ร้อยละ 8.0 เป็นคดีปล้น

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นของกลุ่มศึกษาต่อสถานพินิจในระหว่างที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจ
สงขลา

สิ่งที่ได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
การศึกษา	38	38.0
การอบรมระเบียบวินัย/ความประพฤติ	42	42.0
ด้านสุขภาพร่างกาย	11	11.0
จิตใจ/รักพ่อแม่	1	1.0
บำบัดยาเสพติด	3	3.0
เรียนรู้ประสบการณ์	3	3.0
ได้เพื่อน	2	2.0

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา ร้อยละ 42.0 มีความเห็นว่า ตนเองได้รับการอบรมระเบียบวินัยและความประพฤติจากเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจ ร้อยละ 38.0 มีความเห็นว่า ตนเองมีโอกาสได้รับการศึกษาในขณะที่เข้ารับการอบรม

ตารางที่ 7 แสดงประเภทของบุคคลที่เด็กกลุ่มศึกษากระทำความผิดจะไปอาศัยอยู่ภายหลังจากที่ได้รับการปลดปล่อยจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา

ผู้ที่จะไปพักอาศัย	จำนวน	ร้อยละ
พ่อ	6	6.0
แม่	29	29.0
พ่อแม่	50	50.0
ญาติพี่น้อง	10	10.0
เพื่อน	2	2.0
อยู่คนเดียว	21	21.0
พ่อแม่ของภรรยา	2	2.0

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา จะไปอาศัยอยู่กับพ่อและแม่มากที่สุด ร้อยละ 50.0 รองลงมา คือ ร้อยละ 29.0 จะไปอาศัยอยู่กับแม่ ร้อยละ 21.0 จะไปอยู่คนเดียว ร้อยละ 10.0 จะไปอาศัยอยู่กับญาติ

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์ ชนิดของรายการโทรทัศน์ การเล่นเกม และประเภทของเกม ในกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับกลุ่มควบคุม

กิจกรรมบันเทิง	กลุ่มศึกษา	กลุ่มควบคุม	Chi square	P value
ดูโทรทัศน์				
ชอบ	90	93	0.578	0.447
ไม่ชอบ	10	7		
ชนิดของรายการ				
การ์ตูน	3	6	14.67	0.012*
ภาพยนตร์/ละคร/การ์ตูนที่มีการต่อสู้	67	48		
ภาพยนตร์ทุกประเภท	1	9		
ภาพยนตร์ชีวิต/รายการเพลง	10	4		
ละครตลก/เกมโชว์	7	23		
ข่าว	2	3		
เล่นเกม				
ชอบ	41	50	1.63	0.201
ไม่ชอบ	49	50		
ประเภทเกม				
เกมไม่รุนแรง	13	14	0.284	0.867
เกมรุนแรง	25	29		
เล่นได้ทุกประเภท	3	5		

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 8 พบว่า กิจกรรมบันเทิงที่กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับกลุ่มศึกษา กระทำ ได้แก่ ความชอบในการดูโทรทัศน์ การเล่นเกม ประเภทของเกมที่นิยมเล่น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประเภทของรายการทางโทรทัศน์ที่สนใจ พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับกลุ่มควบคุม โดยพบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วนใหญ่ดูรายการภาพยนตร์ในแนวการต่อสู้มากกว่ากลุ่มควบคุม ในขณะที่กลุ่มควบคุมส่วนใหญ่ชอบดูรายการตลกและเกมโชว์มากกว่า ส่วนรายการข่าว พบว่าทั้งกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับกลุ่มควบคุมมีความสนใจไม่มาก

ตารางที่ 9 แสดงแผนการดำเนินชีวิตภายหลังจากสถานพินิจ

การแผนการหลังออกจากสถานพินิจ	จำนวน	ร้อยละ
เรียนต่อ	8	8.0
ทำงาน	29	29.0
เรียนและทำงาน	50	50.0
ไม่แน่ใจ	10	10.0
บวช	3	3.0

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.0 ต้องการทั้งงานและเรียนต่อ รองลงมา ร้อยละ 29.0 ต้องการงานอย่างเดียว ร้อยละ 10.0 ไม่แน่ใจ ส่วนร้อยละ 3.0 เท่านั้นที่ต้องการบวช

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุมที่มีต่อผู้ปกครอง/ผู้ดูแล

ความรู้สึกต่อผู้ปกครอง/ผู้ดูแล	กลุ่มศึกษา (n=100)	กลุ่มควบคุม (n=100)	Chi square	P
รู้สึกดี				
ใช่	76(76.0)	74(74.0)	0.1067	0.744
ไม่ใช่	24(24.0)	26(26.0)		
ประหยัด/ซีเหินียว				
ใช่	81(81.0)	71(71.0)	2.741	0.098
ไม่ใช่	19(19.0)	29(29.0)		
เข้มงวด/เจ้าระเบียบ				
ใช่	66(66.0)	43(43.0)	10.664	0.001*
ไม่ใช่	34(34.0)	57(57.0)		
ตัวอย่างไม่มีเหตุผล				
ใช่	82(82.0)	52(52.0)	20.3528	0.000*
ไม่ใช่	18(18.0)	48(48.0)		

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา และกลุ่มควบคุม มีความรู้สึกต่อผู้ปกครองในเรื่องความรู้สึกดี และการประหยัด/ซีเหินียว ไม่มีความแตกต่างกัน แต่ในเรื่องความเข้มงวด/ระเบียบวินัย พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา มีผู้ปกครองที่เข้มงวดร้อยละ 66.0 ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีผู้ปกครองที่เข้มงวดร้อยละ 43.0 และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ถูกตัวอย่างไม่มีเหตุผลร้อยละ 82.0 ส่วนเด็กในกลุ่มควบคุมถูกตัวอย่างไม่มีเหตุผลร้อยละ 52.0 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของที่กลุ่มศึกษาต้องการมีอาชีพที่คาดหวัง/ฝันเกี่ยวกับตนเอง

อาชีพที่คาดหวัง/ฝัน	กลุ่มศึกษา (n = 100)	กลุ่มควบคุม (n = 100)
ตำรวจ/ทหาร	28(28.0)	23(23.0)
แพทย์	2(2.0)	9(9.0)
รับราชการ	2(2.0)	5(5.0)
นักบิน	4(4.0)	4(4.0)
สถาปนิก	5(5.0)	16(16.0)
วิศวกร	1(1.0)	13(13.0)
ธุรกิจส่วนตัว	22(22.0)	20(20.0)
เกษตรกร/ประมง	4(4.0)	2(2.0)
นักแสดง	1(1.0)	0(0.0)
นักกีฬา	1(1.0)	3(3.0)
นักร้อง/นักดนตรี	3(3.0)	0(0.0)
บวช	1(1.0)	1(1.0)
นักแข่งรถ/มีรถของตนเอง	3(3.0)	1(1.0)
เรียนต่อ	6(6.0)	0(0.0)
ไม่เคยฝัน	28(28.0)	0(0.0)

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วนใหญ่ร้อยละ 28.0 ฝันอยากเป็นตำรวจ และในจำนวนที่เท่ากันคือร้อยละ 28.0 ไม่เคยมีความฝัน ร้อยละ 22.0 ต้องการทำธุรกิจส่วนตัวที่ตนเองเป็นเจ้าของกิจการ

กลุ่มควบคุม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 23.0 ฝันอยากเป็นตำรวจ รองลงมาร้อยละ 20.0 ต้องการดำเนินธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 16.0 อยากเป็นสถาปนิก และร้อยละ 13.0 ต้องการเป็นวิศวกร

ตารางที่ 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มศึกษา กับกลุ่มควบคุมกับการประเมินคุณลักษณะ
ของตนเอง

การมองลักษณะตนเอง	กลุ่มศึกษา (n= 100)	กลุ่มควบคุม (n= 100)	Chi square	P value
รักเพื่อน	19(19.0)	15(15.0)	1.32	0.970
สนุกรื่นเริง	11(11.0)	11(11.0)		
ใจร้อน/โกรธง่าย	42(42.0)	41(41.0)		
เจ้าคิดเจ้าแค้น	4(4.0)	3(3.0)		
ไม่เชื่อมั่นในตนเอง	1(1.0)	1(1.0)		
ดี	7(7.0)	9(9.0)		
เรียบง่าย	16(16.0)	20(20.0)		

จากตารางที่ 12 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 มองว่าตนเองเป็นคนใจร้อน ร้อยละ 19.0 คิดว่าตนเองเป็นคนรักเพื่อน ร้อยละ 16.0 คิดว่าตนเองเป็นคนเรียบง่าย

ในกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นเด็กนอกสถานพินิจ พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 41.0 เป็นคนใจร้อน รองลงมาร้อยละ 20.0 คิดว่าตนเองเป็นคนเรียบง่าย ร้อยละ 15.0 คิดว่าตนเองเป็นคนรักเพื่อน เพียงร้อยละ 1.0 เท่านั้นที่คิดว่าตนเองไม่เชื่อมั่นในตนเอง

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินลักษณะตนเองของกลุ่มศึกษาที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลาและกลุ่มควบคุมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 13 แสดงผลประเมินตนเองของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุมเมื่ออยู่ในสังคม

การประเมินตนเอง	กลุ่มศึกษา(n=100)		กลุ่มควบคุม(n=100)		Chi square	P value
	ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่		
ไม่มีความมั่นใจในตนเอง	60(60.0)	40(40.0)	54(54.0)	46(46.0)	0.734	0.39
อายเมื่อพบคนแปลกหน้า	39(39.0)	61(61.0)	49(49.0)	51(51.0)	2.029	0.15
อิจฉา	76(76.0)	24(24.0)	75(75.0)	25(25.0)	0.027	0.86
ตนเองมีบุคลิกไม่ดี	72(72.0)	28(28.0)	75(75.0)	25(25.0)	0.23	0.63
เศร้าเสมอ	61(61.0)	39(39.0)	42(42.0)	58(58.0)	7.2265	0.007*
โกรธง่าย	68(68.0)	32(32.0)	46(46.0)	54(54.0)	9.87	0.002*
คิดว่าตนด้อยกว่าคนอื่น	39(39.0)	61(61.0)	25(25.0)	75(75.0)	4.50	0.034*
คิดว่าตนเองทำในสิ่งที่ถูกเสมอ	76(76.0)	24(24.0)	73(73.0)	27(27.0)	0.23	0.63
พูดโดยไม่ได้คิด	71(71.0)	29(29.0)	56(56.0)	44(44.0)	4.85	0.03*
เสียצר้าน	55(55.0)	45(45.0)	35(35.0)	65(65.0)	8.08	0.004*
ไม่มีสมาธิในการเรียน	61(61.0)	39(39.0)	47(47.0)	53(53.0)	3.94	0.047*
กลัวสอบเรียนไม่ได้	58(58.0)	42(42.0)	47(47.0)	53(53.0)	2.46	0.12
มีปัญหาเรื่องเงินเป็นอุปสรรคต่อการเรียน	60(60.0)	40(40.0)	49(49.0)	51(51.0)	2.44	0.02
ไม่มีความสามารถในการเรียน	64(64.0)	36(36.0)	51(51.0)	49(49.0)	3.45	0.06
เรียนได้คะแนนต่ำเสมอ	58(58.0)	42(42.0)	31(31.0)	69(69.0)	14.75	0.00*
เรียนไม่รู้เรื่อง	45(45.0)	55(55.0)	31(31.0)	69(69.0)	4.15	0.04*
ครอบครัวมีปัญหาการเงิน	47(47.0)	53(53.0)	34(34.0)	65(65.0)	2.97	0.08
มีเพื่อนบางกลุ่มไม่ชอบฉัน	64(64.0)	36(36.0)	49(49.0)	51(51.0)	4.57	0.03*
ไม่ชอบคนอื่น	48(48.0)	52(52.0)	34(34.0)	66(66.0)	4.05	0.04*
ต้องการเป็นคนสำคัญของเพื่อน	52(52.0)	48(48.0)	19(19.0)	81(81.0)	23.79	0.00*
วิตไม่ตื่นเต้น	54(54.0)	46(46.0)	38(38.0)	62(62.0)	5.15	0.02*
ตนเองโง่งมงาย	50(50.0)	50(50.0)	34(34.0)	66(66.0)	5.25	0.02*
มีคนไม่ฉลาด	56(56.0)	44(44.0)	39(39.0)	61(61.0)	5.79	0.02*
ฉลาดแกมโกง	25(25.0)	75(75.0)	26(26.0)	74(74.0)	0.026	0.87
ไม่ชอบกีฬา	80(95.0)	20(20.0)	34(34.0)	66(66.0)	43.16	0.00*
ฉันเป็นลูกที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง	95(95.0)	5(5.0)	53(53.0)	42(42.0)	45.84	0.00*

* p < 0.05

จากตารางที่ 13 พบว่า ความรู้สึกไม่มีความมั่นใจในตนเอง ของกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วนใหญ่ร้อยละ 60.0 ไม่มีความมั่นใจในตนเองเมื่ออยู่ในสังคม ร้อยละ 76.0 ซื่อจฉฉา ร้อยละ 72.0 คิดว่าตนเองมีบุคลิกภาพที่ไม่ดี ร้อยละ 61.0 ประเมินว่าตนเองรู้สึกเศร้าเสมอ ร้อยละ 68.0 โกรธง่าย ร้อยละ 76.0 คิดว่าตนเองคิดถูกเสมอ ร้อยละ 71.0 คิดว่าตนเองมักพูดโดยไม่ได้อคิด ร้อยละ 55.0 คิดว่าตนเองเกียจคร้าน ร้อยละ 61.0 ไม่มีสมาธิในการเรียน ร้อยละ 58.0 กลัวสอบเรียนไม่ได้ ร้อยละ 60.0 มีปัญหาการเงิน ร้อยละ 64.0 ไม่มีความสามารถในการเรียน ร้อยละ 58.0 เรียนได้คะแนนต่ำเสมอ ร้อยละ 64.0 มีความรู้สึกว่ามีเพื่อนไม่ชอบตนเอง ร้อยละ 52.0 ต้องการเป็นคนสำคัญของเพื่อน ร้อยละ 50.0 คิดว่าตนเองเป็นคนโง่เงา ร้อยละ 56.0 คิดว่าตนเองเป็นคนไม่ฉลาด และร้อยละ 80.0 คิดว่าตนเองไม่ชอบกีฬา และร้อยละ 95.0 คิดว่าตนเองเป็นคนที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง

ในกลุ่มควบคุม พบว่า ร้อยละ 54.0 คิดว่าตนเองไม่มีความมั่นใจเมื่ออยู่ในสังคม ร้อยละ 75.0 คิดว่าตนเองซื่อจฉฉาและมีบุคลิกภาพที่ไม่ดี ร้อยละ 73.0 คิดว่าตนเองมักทำในสิ่งที่ถูกเสมอ ร้อยละ 56.0 มักพูดโดยไม่ได้อคิด ร้อยละ 51.0 คิดว่าตนเองไม่มีความสามารถในการเรียน ร้อยละ 53.0 คิดว่าตนเองทำให้พ่อแม่ผิดหวัง

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินตนเองของกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา กับเด็กที่อยู่นอกสถานพินิจ พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่อง ความไม่มั่นใจในตนเอง ความเขินอาย เมื่อพบคนแปลกหน้า ความเป็นคนซื่อจฉฉา การคิดว่าตนเองทำถูกเสมอ และเป็นคนฉลาดแกมโกง มนสหายเพื่อน การกลัวการเรียนต่อไม่ได้ ไม่มีความสามารถในการเรียน และครอบครัวมีปัญหาเรื่องการเงิน

ส่วนความสัมพันธ์ในเรื่อง การรู้สึกเศร้าเสมอ โกรธง่าย คิดว่าตนเองด้อยกว่าคนอื่น เกียจคร้าน ไม่มีสมาธิในการเรียน ปัญหาการเงินต่อการเรียน การเรียนคะแนนต่ำ เรียนไม่รู้เรื่อง มีเพื่อนบางคนไม่ชอบ ไม่ชอบคนอื่น ต้องการเป็นคนสำคัญของเพื่อน ชีวิตไม่ตื่นเต้น ตนเองเป็นคนโง่เงา เป็นคนไม่ฉลาด และเป็นคนไม่ชอบกีฬา และทำให้พ่อแม่ผิดหวัง พบว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 14 แสดงพฤติกรรมของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุมเมื่อมีการขัดแย้ง

พฤติกรรมเมื่อมีการขัดแย้ง	กลุ่มศึกษา(n=100)		กลุ่มควบคุม(n=100)		Chi square	P value
	ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่		
ชอบเป็นหัวหน้ากลุ่ม	49(49.0)	51(51.0)	39(39.0)	61(61.0)	2.09	0.15
ชอบทำให้เกิดบรรยากาศตื่นเต้นในกลุ่ม	62(62.0)	38(38.0)	47(47.0)	53(53.0)	4.53	0.03*
สู้เมื่อถูกแย่งของหรือคนรัก	80(80.0)	20(20.0)	74(74.0)	26(26.0)	1.02	0.31
สู้เมื่อถูกทำทนาย	83(83.0)	17(17.0)	62(62.0)	38(38.0)	11.05	0.001*
หลีกเลี่ยงถ้ามีคนมาหาเรื่องก่อน	46(46.0)	54(54.0)	60(60.0)	40(40.0)	3.93	0.047
การต่อสู้รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดาของคนเก่ง	67(67.0)	33(33.0)	66(66.0)	34(34.0)	0.02	0.88
ตายดีกว่าก้มหัวให้ศัตรู	60(60.0)	40(40.0)	43(43.0)	57(57.0)	5.78	0.02*
ไม่ก้อเรื่องก่อน	47(47.0)	53(53.0)	53(53.0)	47(47.0)	0.72	0.39
เป็นแนวหน้าเสมอ(หน่วยกล้าตาย)	45(45.0)	55(55.0)	42(42.0)	58(58.0)	0.18	0.66
อายุถ้าสู้แล้วแพ้	51(51.0)	49(49.0)	32(32.0)	68(68.0)	7.43	0.006*
ถ้าต้องต่อสู้ต้องสู้จนถึงที่สุด	75(75.0)	25(25.0)	52(52.0)	48(48.00)	11.41	0.001*
คนชอบประนีประนอมเป็นคนอ่อนแอ	33(33.0)	67(67.0)	26(26.0)	74(74.0)	1.17	0.28
รักเพื่อนและชอบแก้แค้นแทนเพื่อน	82(82.0)	18(18.0)	60(60.0)	40(40.0)	11.75	0.001*
สู้ไม่ยอมถอยมากกว่ายอมแพ้	55(55.0)	45(45.0)	66(66.0)	34(34.0)	2.53	0.11

P* < 0.05

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชน สงขลาส่วนใหญ่ร้อยละ 62.0 ชอบทำให้บรรยากาศในกลุ่มตื่นเต้นร้อยละ 80.0 สู้เมื่อถูกแย่งของ/คนรัก ร้อยละ 83.0 สู้เมื่อถูกทำทนาย ร้อยละ 67.0 คิดว่าการต่อสู้รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดาของลูกผู้ชาย ร้อยละ 60.0 คิดว่ายอมตายดีกว่าก้มหัวให้ศัตรู ร้อยละ 75.0 คิดว่าต้องต่อสู้ให้ถึงที่สุด ร้อยละ 85.0 คิดว่าต้องแก้แค้นแทนเพื่อน และร้อยละ 55.0 จะสู้ไม่ยอมถอย

ในกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นเด็กที่อยู่นอกสถานพินิจ พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 74.0 จะสู้เมื่อถูกแย่งของ/คนรัก ร้อยละ 62.0 จะสู้เมื่อมีคนทำ ร้อยละ 60.0 จะพยายามหลีกเลี่ยงเมื่อมีคนมาหาเรื่องก่อน ร้อยละ 53.0 มักไม่หาเรื่องก่อน ร้อยละ 52.00 จะสู้ให้ถึงที่สุด ร้อยละ 60.0 คิดว่าต้องแก้แค้นแทนเพื่อน ร้อยละ 66.0 จะสู้ไม่ยอมถอย

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมระหว่างกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและเด็กนอกสถานพินิจ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่องการชอบเป็นหัวหน้า การสู้เมื่อถูกแย่งของหรือคนรัก การต่อสู้รุนแรงเป็น

เรื่องธรรมชาติของคนเก่ง ไม่ก่อเรื่องก่อน เป็นแนวหน้าเสมอ(หน่วยกล้าตาย) คนชอบประนีประนอม เป็นคนอ่อนแอ ผู้ไม่ยอมถอยมากกว่ายอมแพ้ ส่วนในเรื่องชอบทำให้เกิดบรรยากาศตื่นเต้นในกลุ่ม ผู้เมื่อถูกทำทนาย หลีกเลียงถ้ามีคนมาหาเรื่องก่อน ตายดีกว่าก้มหัวให้ศัตรู อย่ายึดผู้แล้วแพ้ ถ้าต้องต่อสู้ต้องสู้จนถึงที่สุด รักเพื่อนและชอบแก้แค้นแทนเพื่อน พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและเด็กนอกสถานพินิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบ ความรู้สึกต่อครอบครัวของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

ความรู้สึกต่อครอบครัว	กลุ่มศึกษา		กลุ่มควบคุม		Chi square	P value
	ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่		
พ่อที่แท้จริงไม่รักตนเอง	23(23.0)	77(77.0)	17(17.0)	83(83.0)	1.125	0.31
แม่ที่แท้จริงไม่รักตนเอง	10(10.0)	90(90.0)	8(8.0)	92(83.0)	0.24	0.62
คิดว่าตนเองอยู่คนเดียวในโลก	21((21.0)	79(79.0)	11(11.0)	89(89.0)	3.72	0.054
พ่อดูแลเอาใจ	38(38.0)	62(62.0)	42(42.0)	58(58.0)	0.33	0.56
พ่อน่าสนิทสนมมากกว่าแม่	28(28.0)	72(72.0)	15(15.0)	85(85.0)	5.00	0.025*
แม่น่าสนิทสนมมากกว่าพ่อ	64(64.0)	36(36.0)	82(82.0)	18(18.0)	8.21	0.004*
ชอบออกนอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน	70(70.0)	30(30.0)	57(57.0)	43(43.0)	3.64	0.056
ถ้าชาติหน้ามีจริงอยากเกิดมาในครอบครัวนี้	66(66.0)	34(34.0)	94(94.0)	6(6.0)	24.5	0.00*
พ่อแม่ทำโทษอย่างรุนแรงเสมอ	18(18.0)	82(82.0)	16(16.0)	84(84.0)	0.14	0.71
เบื่อคนจู้จี้ขี้บ่น	84(84.0)	16(16.0)	78(78.0)	22(22.0)	1.17	0.28
อยากตายแล้วเกิดใหม่	46(46.0)	54(54.0)	29(29.0)	71(71.0)	6.16	0.013*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ส่วนร้อยละ 64.0 คิดว่าแม่น่าสนิทสนมมากกว่าพ่อ ร้อยละ 70.0 ชอบเล่นนอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน ร้อยละ 66.0 คิดว่าถ้าชาติหน้ามีจริงอยากเกิดมาในครอบครัวนี้ ร้อยละ 84.0 เบื่อคนจู้จี้ขี้บ่น

ในกลุ่มควบคุมที่อยู่นอกสถานพินิจ พบว่า ร้อยละ 82 พบว่า แม่น่าสนิทสนมมากกว่าพ่อ ร้อยละ 57.0 ชอบอยู่นอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน ร้อยละ 94.0 คิดว่า ถ้าชาติหน้ามีจริงอยากเกิดมาในครอบครัวนี้ และร้อยละ 78.0 เบื่อคนจู้จี้ขี้บ่น

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและกลุ่มควบคุมที่อยู่นอกสถานพินิจ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในความรู้สึกด้าน พ่อที่แท้จริงไม่รักตนเอง แม่ที่แท้จริงไม่รักตนเอง ครอบครัวอบอุ่น คิดว่าตนเองอยู่คนเดียวในโลก พ่อดูแลเอาใจ ชอบออกนอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน พ่อแม่ทำโทษอย่างรุนแรงเสมอ เบื่อคนจู้จี้ขี้บ่น ส่วนในเรื่อง พ่อน่าสนิทสนมมากกว่าแม่ แม่น่าสนิทสนมมากกว่าพ่อ ถ้าชาติหน้ามีจริงอยากเกิดมาในครอบครัวนี้ อยากตายแล้วเกิดใหม่ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบการมีการพึ่งพาทางสังคม (social support) ระหว่างกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและกลุ่มควบคุมที่อยู่นอกสถานพินิจ

การพึ่งพาทางสังคม	กลุ่มศึกษา		กลุ่มควบคุม		Chi square	p
	ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่		
ครูเป็นที่ปรึกษาที่ดีกว่าพ่อแม่	19(19.0)	81(81.0)	22(22.0)	78(78.0)	0.27	0.60
เพื่อนเป็นที่พึ่งที่ดีกว่าพี่น้อง	18(18.0)	82(82.0)	16(16.0)	84(84.0)	0.14	0.71
เพื่อนสนิท	86(86.0)	14(14.0)	92(92.0)	8(8.0)	1.838	0.175
ครอบครัวอบอุ่น	61(61.0)	39(39.0)	56(56.0)	44(44.0)	0.51	0.4738

จากตารางที่ 16 พบว่า กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ร้อยละ 86.0 มีเพื่อนสนิท และร้อยละ 61.0 คิดว่าตนเองมีครอบครัวที่อบอุ่น เช่นเดียวกับในกลุ่มควบคุมที่อยู่นอกสถานพินิจ พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 92.0 มีเพื่อนสนิท และร้อยละ 56.0 มีครอบครัวที่อบอุ่น ซึ่งครอบครัวที่อบอุ่นในที่นี้มิได้หมายความเฉพาะการมีครอบครัวที่ประกอบด้วยพ่อแม่ และพี่น้องเท่านั้น แต่หมายรวมถึงครอบครัวที่เด็กเหล่านั้นอาศัยอยู่หรือผู้ปกครองที่ให้ความอนุเคราะห์ในปัจจุบัน

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะด้านการพึ่งพาทางสังคม พบว่า เด็ก กระทำผิดที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลาและเด็กในกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มัธยฐาน ฐานนิยม และค่าสูงสุดต่ำสุด จำแนกตาม รายได้ครอบครัว อายุ จำนวนพี่น้อง จำนวนครั้งของการหนีออกจากบ้าน จำนวนครั้งของการหนีออกจากบ้าน ระยะเวลาที่มีกิจกรรมร่วมกัน ค่าอาหาร/ขนม

ข้อมูล	เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	มัธยฐาน	ฐานนิยม	ค่าต่ำสุด-สูง สุด
อายุ	16.97	1.59	17	17.5	13-20
รายได้ครอบครัว	5821	56620	4500	3000	1000-50000
จำนวนพี่น้อง	3.5	2.2	3	3	1-12
จำนวนครั้งของการหนีออกจากบ้าน	2.1	1.8	1	1	1-10
จำนวนครั้งของการเข้ามาในสถานพินิจ	1.51	1.077	1	1	1-10
ระยะเวลาที่มีกิจกรรมร่วมกัน(วันธรรมดา)นาที่	35.5	15.9	30	30	30-60
ระยะเวลาที่มีกิจกรรมร่วมกัน(วันหยุด)นาที่	60.8	35.7	45	30	30-90
ทอาหาร/ค่าใช้จ่าย/ค่าขนม	45	22.8	30	40	25-60

จากตารางที่ 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเด็กที่ศึกษามีอายุเฉลี่ย 16.97 ปี (SD \pm 1.59) รายได้เฉลี่ย ของครอบครัว 5821 บาท มีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 3 คน จำนวนครั้งของการหนีออกจากบ้านเฉลี่ย 2 ครั้ง และเข้ามาในสถานพินิจเด็กและเยาวชน เฉลี่ย 1.5 ครั้ง เวลาโดยเฉลี่ยที่เด็กและผู้ปกครองมีกิจกรรมร่วมกันในวันธรรมดา คือ 35 นาที ส่วนวันหยุดราชการเวลาเฉลี่ยที่มีกิจกรรมร่วมกันประมาณวันละ 60.8 นาที

ด้านผู้ปกครอง

ตารางที่ 18 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชน

สงขลาและเด็ก กลุ่มควบคุมนอกสถานพินิจ

ข้อมูลผู้ปกครอง	กลุ่มศึกษา(n=100)	กลุ่มควบคุม(n=100)	Chi square	P value
เพศ				
ชาย	28(28.0)	26(26.0)	0.101	0.75
หญิง	72(72.0)	74(74.0)		
ความสัมพันธ์กับเด็ก				
ผู้ปกครอง/ญาติ	13(13.0)	18(18.0)	0.954	0.329
พ่อแม่	87(87.0)	82(82.0)		
อาชีพผู้ปกครอง/พ่อแม่				
รับราชการ	3(3.0)	7(7.0)	9.838	0.132
รับจ้าง	23(23.0)	34(34.0)		
ค้าขาย	33(33.0)	29(29.0)		
แม่บ้าน	14(14.0)	7(7.0)		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	11(11.0)	13(13.0)		
เกษตรกร	11(11.0)	4(4.0)		
ข้าราชการบำนาญ	5(5.0)	6(6.0)		
ระดับการศึกษาผู้ปกครอง/พ่อแม่				
ไม่ได้เรียน	15(15.0)	4(4.0)	25.478	0.001*
ประถมศึกษา	60(60.0)	45(45.0)		
มัธยมศึกษา	9(9.0)	31(31.0)		
อนุปริญญา/ปวส/ปวท	8(8.0)	1(1.0)		
ไม่จบการศึกษาภาคบังคับ	3(3.0)	2(2.0)		
ศาสนา/การศึกษานอกโรงเรียน	5(5.0)	2(2.0)		
ศาสนา				
พุทธ	83(83.0)	72(72.0)	3.481	0.175
คริสต์	2(2.0)	3(3.0)		
อิสลาม	15(15.0)	25(25.0)		
สถานภาพสมรส				
โสด	3(3.0)	4(4.0)	1.190	0.755
คู่	64(64.0)	68(68.0)		
ม่าย	17(17.0)	17(17.0)		
หย่า/แยก	16(16.0)	11(11.0)		

*P >0.05

จากตาราง 18 พบว่า ผู้ดูแลกลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจเด็กและเยาวชน
 สงขลา ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ร้อยละ 72.0 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 28.0 เป็นเพศชาย ร้อยละ 87.0
 เป็นพ่อแม่ ส่วนร้อยละ 13.0เป็นผู้ปกครอง/ญาติที่ทำหน้าที่ดูแลเด็ก ส่วนใหญ่ร้อยละ 33.0 มี
 อาชีพค้าขาย รองลงมาร้อยละ 23.0 มีอาชีพรับจ้าง มีเพียงร้อยละ 3.0 เท่านั้นที่มีอาชีพรับราชการ
 ด้านการศึกษา พบว่า ร้อยละ 60.0 ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาร้อยละ
 15.0 ไม่ได้เรียนหนังสือ ร้อยละ 8.0 มีการศึกษาระดับอนุปริญา/ปวช.

ด้านศาสนา พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 83.0 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 15.0 นับถือศาสนา
 อิสลาม มีเพียงร้อยละ 2.0 ที่นับถือศาสนาคริสต์

สถานภาพสมรสของผู้ปกครองเด็ก กระทำผิด ที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ พบว่า ส่วน
 ใหญ่ร้อยละ 64.0 มีสถานภาพสมรสคู่ ร้อยละ 17.0 สถานภาพสมรสฝ่ายและร้อยละ 16.0 มี
 สถานภาพสมรสหย่า/แยก

ในกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นเด็กนอกสถานพินิจ พบว่า ร้อยละ 74.0 มีผู้ปกครองที่ให้ข้อมูลเป็น
 เพศหญิง ร้อยละ 82.0 เป็นพ่อแม่ของเด็ก ร้อยละ 34.0 มีอาชีพรับจ้าง รองลงมาร้อยละ 29.0 มี
 อาชีพค้าขาย ร้อยละ 13.0 ไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 7.0 มีอาชีพรับราชการ ด้านการศึกษา
 พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 45.0 ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาร้อยละ 31.0 มีการ
 ศึกษาระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 72.0 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 25.0 นับถือศาสนาอิสลาม
 สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง พบว่า ร้อยละ 68.0 มีสถานภาพสมรสคู่

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผู้ปกครองเด็ก กระทำผิด ที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจกับผู้ปก
 ครองเด็กนอกสถานพินิจ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่อง เพศของผู้
 ปกครอง ความสัมพันธ์กับเด็ก อาชีพของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ศาสนาที่นับถือ สถานภาพสมรส มี
 เพียงระดับการศึกษาของผู้ปกครอง/พ่อแม่เท่านั้นที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ 0.05

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความรู้สึกของผู้ปกครองต่อเด็กและคนในบ้าน ความสม่ำเสมอในการมาเยี่ยมเด็ก ลำดับที่ในพี่น้อง เด็กมีพี่น้องต่างพ่อแม่

ข้อมูลผู้ปกครอง	กลุ่มศึกษา(n=100)	กลุ่มควบคุม(n=100)	Chi square	P(value)
ความรู้สึกต่อคนในครอบครัว				
เบื่อ	25(25.0)	13(13.0)	9.374	0.227
เฉย ๆ	39(39.0)	42(42.0)		
รัก	29(29.0)	39(39.0)		
เกลียด	2(2.0)	2(2.0)		
หวงโย	5(5.0)	2(2.0)		
ความสม่ำเสมอในการมาเยี่ยมเด็ก				
เกือบทุกวัน	5(5.0)	0(0.0)	1.157	0.641
มาครั้งแรก/ไม่แน่นอน	18(18.0)	0(0.0)		
สัปดาห์ละครั้ง	36(36.0)	0(0.0)		
เดือนละครั้ง	10(10.0)	0(0.0)		
เดือนละ 1-2 ครั้ง	31(31.0)	0(0.0)		
ลำดับที่ในพี่น้อง				
ลำดับที่ 1	37(37.0)	30(30.0)	0.244	0.621
ลำดับที่ 2	31(31.0)	35(35.0)		
ลำดับที่ 3	13(13.0)	16(16.0)		
ลำดับที่ 4	9(9.0)	12(12.0)		
ลำดับที่ 5	4(4.0)	5(5.0)		
ลำดับที่ 6	0(0.0)	3(3.0)		
ลำดับที่ 7	1(1.0)	2(2.0))		
ลำดับที่ 8	1(1.0)	1(1.0)		
เด็กมีพี่น้องต่างพ่อแม่				
มี	36(36.0)	39(39.0)	0.244	0.621
ไม่มี	64(64.0)	61(61.0)		

จากตารางที่ 19 พบว่า ผู้ปกครองของเด็ก กระทำผิด ที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ ความรู้สึกต่อคนในครอบครัว ส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อคนในบ้าน ร้อยละ 29.0 รู้สึกรัก และ ร้อยละ 25.0 รู้สึกเบื่อด้านความสม่ำเสมอในการมาเยี่ยม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 36.0 มาเยี่ยม สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รองลงมาร้อยละ 31.0 มาเยี่ยมเพียงเดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 18.0 มาเยี่ยม

เด็กไม่แน่นอน มีเพียงร้อยละ 5.0 เท่านั้นที่มาเยี่ยมเกือบทุกวัน ด้านลำดับของพี่น้องพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 37.0 กลุ่มศึกษาที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ เป็นบุตรลำดับที่ 1 ของครอบครัว รองลงมาคือ เป็นลำดับที่ 2 มีร้อยละ 31.0 และร้อยละ 13.0 เป็นลำดับที่ 3 มีเพียง ร้อยละ 1.0 เท่านั้นที่เป็นลำดับที่ 8 นอกจากนี้ พบว่า ร้อยละ 64.0 ไม่มีพี่น้องต่างพ่อแม่ ส่วนอีกร้อยละ 36.0 มีพี่น้องต่างพ่อแม่ด้วย

ส่วนเด็กกลุ่มควบคุมที่อยู่นอกสถานพินิจ พบว่า ผู้ปกครองของเด็กส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.0 ความรู้สึกต่อคนในครอบครัว ส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อคนในบ้าน ร้อยละ 39.0 รู้สึกรัก และร้อยละ 13.0 รู้สึกเบียด

ด้านลำดับของพี่น้อง พบว่า เด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 35.0 เป็นลูกลำดับที่ 2 รองลงมาร้อยละ 30.0 มีลำดับเป็นที่ 1 ของครอบครัว และร้อยละ 16.0 เป็นลำดับที่ 13

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกของผู้ปกครองของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุมต่อคนในครอบครัว พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความต้องการขณะตั้งครรภ์เด็ก ความผิดปกติที่เกิดขึ้น ประวัติการคลอด
เด็กได้กินนมแม่ ความแตกต่างในการเลี้ยงดูเด็ก การเตรียมอาหารให้เด็ก ของกลุ่ม
ศึกษา ที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ กับเด็กกลุ่มควบคุมนอกสถานพินิจ

ข้อมูลผู้ปกครอง/ผู้ดูแล	กลุ่มศึกษา(n=100)	กลุ่มควบคุม(n=100)	Chi Square	P value
ความต้องการขณะตั้งครรภ์เด็ก				
ต้องการ	64(64.0)	64(64.0)	0.0	1.00
ไม่ต้องการ	36(36.0)	36(36.0)		
ความผิดปกติที่เกิดขึ้น				
ไม่มีสิ่งผิดปกติ	61(61.0)	81(81.0)	9.71	0.008
มีสิ่งผิดปกติ	37(37.0)	18(18.0)		
ไม่ทราบ	2(2.0)	1(1.0)		
ประวัติการคลอด				
ปกติ	85(85.0)	83(83.0)	0.148	0.700
ไม่ปกติ	15(15.0)	17(17.0)		
เด็กได้กินนมแม่หรือไม่				
กิน	63(63.0)	71(71.0)	1.447	0.229
ไม่กิน	37(37.0)	29(29.0)		
ความแตกต่างในการเลี้ยงดูเด็ก				
เหมือนกัน	73(73.0)	67(67.0)	0.857	0.355
ไม่เหมือนกัน	27(27.0)	33(33.0)		
ความเท่าเทียมในการดูแล				
เท่าเทียม	77(77.0)	82(82.0)	0.767	0.381
ไม่เท่าเทียม	23(23.0)	18(18.0)		
ความรู้สึกเมื่อเด็กทำความผิด				
ทนได้	29(29.0)	9(9.0)	13.24	0.004*
ทนไม่ได้	52(52.0)	64(64.0)		
ไม่สบายใจ	9(9.0)	14(14.0)		
เสียใจ	10(10.0)	13(13.0)		
การเตรียมอาหารให้เด็ก				
ไม่ทำ	24(24.0)	9(9.0)	8.962	0.030*
นาน ๆ ครั้ง	23(23.0)	24(24.0)		
ทำบ่อยครั้ง	15(15.0)	23(23.0)		
ทำเป็นประจำ	38(38.0)	44(44.0)		

* p < 0.05

จากตารางที่ 20 พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.0 ของผู้ปกครองเด็ก ตอบว่า เด็ก กระทำผิด ที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ เป็นเด็กที่พ่อแม่ต้องการในขณะตั้งครรภ์ มีร้อยละ 36.0 เป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการ ร้อยละ 61.0 พบว่าไม่มีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นในระหว่างตั้งครรภ์ ร้อยละ 37.0 พบว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น และร้อยละ 2.0 ไม่ทราบว่ามีสิ่งผิดปกติหรือไม่ ร้อยละ 85.0 พบว่า มีการคลอดปกติ ร้อยละ 63.0 ได้กินนมแม่ ร้อยละ 73.0 ใช้วิธีการเลี้ยงที่ไม่แตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ ในบ้าน ร้อยละ 77.0 ให้ความเท่าเทียมกันกับเด็กคนอื่น ๆ ในบ้าน ความรู้สึกเมื่อทราบว่าเด็กทำ ความผิดครั้งนี้ พบว่า ร้อยละ 52.0 รู้สึกทนไม่ได้ ร้อยละ 29.0 รู้สึกทนได้

ด้านการประกอบอาหารให้เด็กรับประทาน พบว่า โดยปกติส่วนใหญ่ร้อยละ 38.0 ผู้ปกครองประกอบอาหารให้เด็กรับประทานเป็นประจำ รองลงมาร้อยละ 24.0 ไม่ประกอบอาหาร ร้อยละ 23.0 ทำนาน ๆ ครั้ง

เด็กกลุ่มควบคุม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 44.0 ผู้ปกครองทำอาหารให้เด็กรับประทาน ประจำ มีร้อยละ 24.0 ที่ทำอาหารให้เด็กและคนในครอบครัวรับประทานนาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 23.0 ทำอาหารบ่อยครั้ง มีเพียงร้อยละ 9.0 เท่านั้นที่ไม่ทำอาหารให้เด็กรับประทานเลย

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มศึกษาที่กระทำผิด ที่ได้รับการดูแลในสถานพินิจ กับ เด็กกลุ่มควบคุม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่อง ความต้องการของมารดาในขณะตั้งครรภ์ ประวัติการคลอด การได้กินนมแม่ การเลี้ยงดู และการดูแลโดยทั่วไป แต่มีความแตกต่างกันในด้านความผิดปกติที่เกิดขึ้นขณะตั้งครรภ์ ความรู้สึกต่อเด็ก เมื่อเด็กกระทำผิดและการเตรียมอาหารให้เด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบการพิจารณาระดับความผิดของผู้ปกครองในการกระทำผิดระหว่างกลุ่ม
ศึกษา และกลุ่มควบคุม

การพิจารณาความผิด ของผู้ปกครอง	ผู้ปกครองกลุ่มศึกษา(n= 100)			ผู้ปกครองกลุ่มควบคุม(n=100)			Chi square	P value
	ระดับความผิด			ระดับความผิด				
	น้อย	มาก	ดูเหตุผล	น้อย	มาก	ดูเหตุผล		
ทำข่าวของเสียหาย	38	30	32	42	36	22	2.79	0.273
ทำร้ายผู้อื่น	15	58	27	31	51	17	8.16	0.17
ทว่า/กล่าววจาไม่สุภาพ	60	18	22	40	44	16	15.85	0.00*
โมยของ/หียบของผู้อื่น	35	35	31	26	54	21	7.311	0.026*

* p < 0.05

จากตารางที่ 21 พบว่า เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการพิจารณาระดับความผิดของผู้
ปกครองกลุ่มศึกษากับกลุ่มควบคุม พบว่า ผู้ปกครอง ของเด็กพิจารณาว่า พฤติกรรมการทำข่าว
ของเสียหายและทำร้ายผู้อื่นเป็นการกระทำผิดที่ไม่ร้ายแรงนั้น มีความแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนพฤติกรรมการกล่าววจาไม่สุภาพและการขโมยของผู้อื่นไม่
มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของเด็กว่า เด็ก กระทำผิด และกลุ่มควบคุมจำแนกตามการใช้สารเสพติด และ การเล่นพนัน

การใช้สารและการเล่นพนัน	ผู้ปกครอง/ผู้ดูแล กลุ่มศึกษา	ผู้ปกครอง/ผู้ดูแล กลุ่มควบคุม	Chi square	P value
การใช้สารเสพติดของคนในบ้าน				
มี	69(69.0)	50(50.0)	7.490	0.006*
ไม่มี	31(31.0)	50(50.0)		
การเสพสารเสพติดของเด็ก				
ติด	49(49.0)	41(41.0)	1.29	0.256
ไม่ติด	51(51.0)	59(59.0)		
การเล่นการพนันของเด็ก				
เล่น	37(37.0)	33(33.0)	0.351	0.55
ไม่เล่น	63(63.0)	67(67.0)		

* p<0.05

จากตารางที่ 22 พบว่า ในครอบครัวกลุ่มศึกษา ร้อยละ 69.0 มีการใช้สารเสพติดในบ้าน ร้อยละ 51.0 ของเด็กกลุ่มนี้ไม่ติดสารเสพติด ร้อยละ 63.0 ของกลุ่มศึกษาไม่เล่นการพนัน ในกลุ่มควบคุม พบว่า ร้อยละ 50. ของเด็กกลุ่มควบคุมมีการใช้สารเสพติด ร้อยละ 59.0 ไม่ติดสารเสพติด และร้อยละ 67.0 ไม่เล่นการพนัน

เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สารเสพติดและการเล่นการพนันของเด็ก พบว่า กลุ่มศึกษามีคนในบ้านใช้สารเสพติดมากกว่ากลุ่มควบคุมและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการใช้สารเสพติดของเด็กระหว่างกลุ่มศึกษาและเด็กกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านการเล่นการพนัน พบว่า การเล่นการพนันของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 23 จำนวนและร้อยละของกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม จำแนกตามความสามารถในการเรียน ชั้นปีของการศึกษาที่แย่ง

ความสามารถในการศึกษา	กลุ่มศึกษา (n=100)	กลุ่มควบคุม (n=100)	Chi square	P value
ความสามารถในการเรียน			36.204	0.000*
เรียนดีมาตลอดจนปัจจุบัน	18(18.0)	19(19.0)		
เคยเรียนดีมาตลอดแต่มาแย่ง	32(32.0)	21(21.0)		
ไม่สนใจการเรียน	23(23.0)	1(1.0)		
ไม่เคยทวาท	6(6.0)	7(7.0)		
เรียนไม่ดี	8(8.0)	15(15.0)		
เรียนระดับกลาง	13(13.0)	37(37.0)		
การเรียนแย่งระดับ(n=53)			0.6058	0.996
ประถมศึกษาปีที่ 2	1	1		
ประถมศึกษาปีที่ 4	1	1		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	9	7		
มัธยมศึกษาปีที่ 2	8	4		
มัธยมศึกษาปีที่ 3	2	2		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	7	5		
มัธยมศึกษาปีที่ 5	3	2		

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 23 จากการสังเกตของผู้ปกครองในด้านการศึกษาของเด็ก พบว่า เด็กกลุ่มศึกษาเคยมีการเรียนที่ดีแต่แย่งในเวลาต่อมามากกว่าเด็กในกลุ่มควบคุม และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนระดับชั้นที่เด็กเรียนแย่ง พบว่า ในเด็กทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และจะเห็นได้ว่า ชั้นเรียนที่เด็กมีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดได้แก่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบวิชาที่ไม่ชอบในกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

ความสามารถในการศึกษา	กลุ่มศึกษา (n=100)	กลุ่มควบคุม (n=100)	Chi square	P value
วิชาที่เด็กชอบมากที่สุด				
คณิตศาสตร์/วิทยาศาสตร์	8(8.0)	18(18.0)	21.47	0.003*
ดนตรี/พลศึกษา/ศิลปะ	43(43.0)	42(42.0)		
ศิลปศาสตร์(สังคม /ภาษาศาสตร์)	10(10.0)	16(16.0)		
ชอบทุกวิชา	10(10.0)	3(3.0)		
ไม่ชอบทุกวิชา	9(9.0)	10(10.0)		
ไม่ทราบ	9(9.0)	17(17.0)		
วิชาที่เด็กไม่ชอบมากที่สุด				
คณิตศาสตร์	24(24.0)	25(25.0)	12.204	0.092
ดนตรี/พลศึกษา/ศิลปะ	1(1.0)	3((3.0)		
ศิลปศาสตร์(สังคม /ภาษาศาสตร์)	22(22.0)	33(33.0)		
ชอบทุกวิชา	4(4.0)	1(1.0)		
ไม่ชอบทุกวิชา	16(16.0)	6(6.0)		
ไม่ทราบ	16(16.0)	22(22.0)		

* p<0.05

จากตารางที่ 24 พบว่า กลุ่มศึกษา ส่วนใหญ่ร้อยละ 43.0 ชอบหมวดวิชาศิลปะ/ดนตรีมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 10.0 ชอบวิชาศิลปศาสตร์(สังคม /ภาษาศาสตร์) และร้อยละ 8.0 ชอบวิชาคณิตศาสตร์ ส่วนวิชาที่ไม่ชอบมากที่สุดคือ ร้อยละ 24.0 ไม่ชอบวิชา ศิลป/สังคมศาสตร์ รองลงมา ร้อยละ 22.0 มีร้อยละ 16.0 ที่ไม่ชอบวิชาใดเลย และผู้ปกครอง/พ่อแม่ไม่ทราบ

กลุ่มควบคุม พบว่า เด็กชอบวิชาด้านศิลปะ/ดนตรี มากที่สุด ร้อยละ 42.0 มีร้อยละ 17.0 ที่ผู้ปกครอง/พ่อแม่ไม่ทราบว่าเด็กชอบวิชาใด ร้อยละ 16.0 ตอบว่า ชอบวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ส่วนวิชาที่ไม่ชอบมากที่สุดได้แก่วิชาศิลปศาสตร์ พบร้อยละ 33.0 รองลงมาคือวิชาคณิตศาสตร์ พบร้อยละ 25.0

เมื่อเปรียบเทียบวิชาที่ชอบของเด็กในกลุ่มกระทำผิดและกลุ่มควบคุม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่วิชาที่ไม่ชอบ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในกลุ่มศึกษาและไม่กระทำผิด

ตารางที่ 25 ความสัมพันธ์ของสาเหตุของปัญหาในการเรียนและการแก้ปัญหาของผู้ปกครอง
กลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

ข้อมูล	กลุ่มศึกษา (n=100)	กลุ่มควบคุม (n=100)	Chi square	P value
สาเหตุของปัญหาการเรียน				
ไม่มีเวลาให้เด็ก				
ใช่	49(49.0)	32	5.732	0.017
ไม่ใช่	51(51.0)	67		
เด็กเกเรเอง				
ใช่	40(40.0)	29	2.677	0.102
ไม่ใช่	60(60.0)	71		
ครูไม่เอาใจใส่				
ใช่	39(39.0)	22	9.8168	0.009*
ไม่ใช่	61(61.0)	78		
คบเพื่อนไม่ดี				
ใช่	52(52.0)	42	2.007	0.157
ไม่ใช่	48(48.0)	58		
เด็กหัวอ่อนตามเพื่อน				
ใช่	47(47.0)	53	0.720	0.395
ไม่ใช่	53(53.0)	47		
การแก้ปัญหาเมื่อเด็กมีปัญหา				
บอกให้เด็กขยัน	21(21.0)	29	18.91	0.004*
ให้เด็กเรียนพิเศษ	11(11.0)	11		
ไม่เคยทราบ	13(13.0)	8		
สอนการบ้านเด็ก	16(16.0)	25		
ปล่อยให้ไปเรื่อย ๆ บังคับไม่ได้	18(18.0)	8		
ไม่มีปัญหา	10(10.)	18		
ย้ายโรงเรียน	11(11.0)	1		

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 25 พบว่า กลุ่มศึกษา ร้อยละ 51.0 การเรียนของเด็กที่มีปัญหาไม่ได้มาจากการที่ผู้ปกครอง/พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ร้อยละ 60.0 บอกว่าไม่ใช่เพราะเด็กเกเร และร้อยละ 61.0 บอกว่าไม่ใช่เพราะครูไม่เอาใจใส่ และร้อยละ 53.0 ไม่ใช่เพราะ เด็กหัวอ่อน ร้อยละ 52.0 ตอบว่าเป็นเพราะเด็กคบเพื่อนไม่ดี ส่วนการแก้ปัญหา พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 21.0 บอกให้เด็ก

ชยัน ร้อยละ 18.0 ปล่อยให้เรื่อย ๆ ร้อยละ 16.0 แก้ปัญหาโดยการสอนการบ้านเด็ก มีร้อยละ 11.0 ที่ใช้วิธีให้เด็กเรียนพิเศษและย้ายโรงเรียน

ในกลุ่มควบคุม พบว่า ปัญหาการเรียนของเด็กมีสาเหตุจาก การที่เด็กหัวอ่อนตามเพื่อน ร้อยละ 53.0 ส่วนการแก้ปัญหา พบว่า ร้อยละ 29.0 ของผู้ปกครองใช้วิธีบอกให้เด็กชยัน รองลงมา ร้อยละ 25.0 สอนการบ้านเด็ก มีเพียงร้อยละ 1.0 เท่านั้น ที่ใช้วิธีย้ายโรงเรียน

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม พบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในสาเหตุการเรียนไม่ดีของเด็กมีสาเหตุจาก ผู้ปกครอง/พ่อแม่ไม่มีเวลาให้เด็ก ครูไม่เอาใจใส่ ส่วนการแก้ปัญหาเมื่อเด็กมีปัญหาทางการเรียน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 26 ความสัมพันธ์ระหว่าง การใช้เวลาว่าง การหนีโรงเรียน และการมีปัญหาระหว่าง
กลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

พฤติกรรมเด็กจากการสังเกต	กลุ่มศึกษา (n=100)	กลุ่มควบคุม (n=100)	Chi square	P value
การใช้เวลาว่าง				
ฟังเพลง	9(9.0)	6(6.0)	9.38	0.311
เล่นกับเพื่อน	6(6.0)	17(17.0)		
เล่นเกม	9(9.0)	13(13.0)		
ดูโทรทัศน์	14(14.0)	18(18.0)		
ดูโทรทัศน์/เล่นเกม/ฟังเพลง	14(14.0)	9(9.0)		
นอน/ดูโทรทัศน์	1(1.0)	3(3.0)		
ฟังเพลง/เล่นกับเพื่อนข้างบ้าน	26(26.0)	18(18.0)		
เล่นกีฬา	2(2.0)	1(1.0)		
ทำงานบ้าน	2(2.0)	2(2.0)		
ไม่ทราบ	3(3.0)	3(3.0)		
การหนีโรงเรียน				
เคย	38(38.0)	47(47.0)	11.236	0.011*
เคยแต่ไม่บ่อย	26(26.0)	18(18.0)		
ไม่ทราบ	24(24.0)	11(11.0)		
ไม่เคยหนีโรงเรียน	12(12.0)	24(24.0)		
เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนในโรงเรียน				
ไม่มี	32(32.0)	56(56.0)	11.719	0.003*
มี	39(39.0)	25(25.0)		
ไม่ทราบ	29(29.0)	18(18.0)		

* p<0.05

จากตารางที่ 26 พบว่า กลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 26.0 นิยมวิธีฟังเพลงและเล่นกับเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ ร้อยละ 14.0 นิยมใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์และเล่นเกม มีเพียงร้อยละ 2.0 เท่านั้นที่ใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาและทำงานบ้าน

ในกลุ่มควบคุม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 18.0 ใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ และฟังเพลง รองลงมาร้อยละ 17.0 คือ การเล่นกับเพื่อน และร้อยละ 13.0 นิยมใช้เวลาว่างในการเล่นเกม

พฤติกรรมการหนีโรงเรียน พบว่า ผู้ปกครองของเด็กกลุ่มศึกษาร้อยละ 38.0 ทราบว่าเด็กที่เคยหนีโรงเรียนและมีถึงร้อยละ 24.0 ที่ไม่ทราบว่าเด็กเคยหนีโรงเรียนหรือไม่ ในขณะที่ผู้ปกครอง

ของเด็กกลุ่มควบคุมทราบว่าเด็กกลุ่มควบคุมเคยหนีโรงเรียนถึงร้อยละ 48.0 และร้อยละ 11.0
ที่ไม่ทราบว่าเด็กเคยหนีโรงเรียนหรือไม่ ส่วนร้อยละ 24.0 ของเด็กกลุ่มควบคุมไม่เคยมีประวัติการ
หนีโรงเรียน ส่วนเด็กกลุ่มศึกษาไม่เคยหนีโรงเรียนเพียงร้อยละ 12.0

ด้านปัญหากับเพื่อน พบว่า ร้อยละ 32.00 ของเด็กในกลุ่มศึกษาที่กระทำผิดไม่มีปัญหากับเพื่อนในขณะที่ร้อยละ 56.0 ของเด็กกลุ่มควบคุม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้เวลา การหนีโรงเรียน และการมีปัญหากับเพื่อน พบว่า เด็กในกลุ่มศึกษากับเด็กในกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันในเรื่อง การหนีโรงเรียน การมีปัญหากับเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่องการใช้เวลาว่าง

ตารางที่ 27 ความสัมพันธ์ระหว่าง การวางแผนอนาคตของผู้ปกครองในกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

ข้อมูล	ผู้ปกครอง กลุ่มศึกษา	ผู้ปกครอง กลุ่มควบคุม	Chi square	Pvalue
ท่านเคยวางแผนอนาคตให้เด็ก				
เคย	68(68.0)	70(70.0)	0.208	0.648
ไม่เคย	32(32.0)	30(30.0)		
อาชีพที่คาดหวัง				
ตำรวจ	15(15.0)	15(15.0)	11.42	0.178
ช่าง	11(11.0)	6(6.0)		
ครู	3(3.0)	1(1.0)		
ค้าขาย	2(2.0)	6(6.0)		
รับราชการ	7(7.0)	17(17.0)		
วิศวกร	3(3.0)	2(2.0)		
แพทย์	6(6.0)	4(4.0)		
งานสำนักงาน/ธนาคาร	2(2.0)	6(6.0)		
ทำอะไรก็ได้ในทางที่เด็กชอบดี/บวช	14(14.0)	11(11.0)		
ความคาดหวังในการศึกษาต่อเด็ก				
จบการศึกษาระดับมัธยม	16(16.0)	9(9.0)	13.96	0.016*
วิชาชีพ	16(16.0)	14(14.0)		
อุดมศึกษา	32(32.0)	25(25.0)		
ตามความสามารถของตนเอง	20(20.0)	29(29.0)		
ตามความสามารถของเด็ก	13(13.0)	21(21.0)		
การศึกษานอกโรงเรียน/โรงเรียนศาสนา	3(3.0)	1(1.0)		
การให้รางวัล				
ให้	34(34.0)	64(64.0)	18.007	0.000*
ไม่ให้	66(66.0)	36(36.0)		

* p < 0.05

จากตารางที่ พบว่า ผู้ปกครองของกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.0 มีความคาดหวังต่ออนาคตของเด็ก มีเพียงร้อยละ 32.0 เท่านั้นที่ไม่ได้คาดหวัง ส่วนอาชีพที่คาดหวังส่วนใหญ่ ร้อยละ 15.0 คาดหวังว่าเด็กจะประกอบอาชีพตำรวจ รองลงมา ร้อยละ 13.0 คาดหวังว่าเด็กจะเป็นคนดี ส่วนด้านการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ ร้อยละ 32.0 คาดหวังว่าเด็ก จะสามารถเรียนได้ใน

ระดับอุดมศึกษา รองลงมาร้อยละ 20.0 คิดว่า การศึกษาของเด็กขึ้นกับความสามารถของตนเอง ในการส่งให้เรียน และร้อยละ 16.0 คิดว่าต้องการให้เด็กมีการศึกษาในภาคบังคับหรือวิชาชีพ

ส่วนการให้รางวัล พบว่า ร้อยละ 66.0 ของผู้ปกครองกลุ่มศึกษาไม่ได้ให้รางวัลเมื่อเด็ก ทำความดี

ในกลุ่มควบคุม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 70.0 เคยวางแผนอนาคตให้เด็ก ส่วนด้าน อาชีพ พบว่า ร้อยละ 17.0 คาดหวังว่าเด็กจะมีอาชีพรับราชการ รองลงมาร้อยละ 15.0 คาดหวัง ให้เด็กมีอาชีพรับราชการตำรวจ มีเพียงร้อยละ 1.0 เท่านั้นที่ต้องการให้เด็กมีอาชีพครู ส่วนด้าน การศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 29.0 คาดหวังว่า การศึกษาของเด็กขึ้นกับความสามารถ ของตนเองในการส่งให้เด็กเรียน รองลงมาร้อยละ 25.0 ต้องการให้เด็กมีการศึกษา ระดับอุดม ศึกษา นอกจากนี้เมื่อเด็กทำความดี ผู้ปกครอง/พ่อแม่มีการให้รางวัลเด็กร้อยละ 64.0

เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มศึกษากับกลุ่มควบคุม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันใน เรื่องการวางแผนอนาคตและความคาดหวังต่ออาชีพของเด็ก แต่มีความแตกต่างกันในเรื่อง ความคาดหวังต่อการศึกษาและการให้รางวัลเด็ก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 28 จำนวนและร้อยละของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุมจำแนกตามความคิดเห็นต่อด้านพฤติกรรมของเด็กในความคิดของพ่อแม่/ ผู้ปกครอง

พฤติกรรมของเด็ก ตามความเห็นของผู้ปกครอง	กลุ่มศึกษา(n=100)			กลุ่มควบคุม(n=100)		
	ทำ	ไม่ทำ	แล้วแต่สถานการณ์	ทำ	ไม่ทำ	แล้วแต่สถานการณ์
เวลาไม่ชอบทำลายข้าวของ	48(48.0)	25(25.0)	17(17.0)	23(23.0)	55(55.0)	21(21.0)
มีเรื่องทะเลาะกับคนในบ้าน	51(51.0)	33(33.0)	16(16.0)	33(33.0)	51(51.0)	16(16.0)
ชอบอยู่คนเดียว	40(40.0)	41(41.0)	19(19.0)	35(35.0)	42(42.0)	23(23.0)
มีปัญหาทะเลาะกับเพื่อน	43(43.0)	43(43.0)	14(14.0)	35(35.0)	49(49.0)	16(16.0)
มีปัญหากับครู	47(47.0)	41(41.0)	12(12.0)	29(29.0)	61(61.0)	10(10.0)
ทำงานศิลปะ	51(51.0)	41(41.0)	6(6.0)	42(42.0)	38(38.0)	20(20.0)
ใช้จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่าย	48(48.0)	31(31.0)	21(21.0)	47(47.0)	38(38.0)	15(15.0)
ไม่มีสมาธิในการเรียน	44(44.0)	52(52.0)	4(4.0)	36(36.0)	64(64.0)	0(0.0)
รังแกสัตว์	42(42.0)	47(47.0)	11(11.0)	29(29.0)	52(52.0)	19(19.0)
หนีโรงเรียน	57(57.0)	39(39.0)	4(4.0)	37(37.0)	63(63.0)	0(0.0)
เข้ากับผู้อื่นได้ดี	59(59.0)	40(40.0)	1(1.0)	71(71.0)	29(29.0)	0(0.0)
เล่นกีฬาที่ออกแรง	54(54.0)	31(31.0)	15(15.0)	47(47.0)	41(41.0)	12(12.0)

จากตาราง 28 พฤติกรรมของเด็กจากการสังเกตของผู้ปกครอง พบว่า กลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 48.0 เวลาไม่ชอบทำลายข้าวของ ร้อยละ 51.0 ของกลุ่มศึกษาจะมีเรื่องทะเลาะกับคนในบ้าน ร้อยละ 41.0 ไม่ชอบอยู่คนเดียว ร้อยละ 47.0 มีปัญหาเกี่ยวกับครู ร้อยละ 51.0 ชอบงานศิลปะ ร้อยละ 48.0 ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ร้อยละ 52.0 มีสมาธิในการเรียน และร้อยละ 47.0 ไม่ชอบรังแกสัตว์ ร้อยละ 57.0 ชอบหนีโรงเรียน ร้อยละ 59.0 เข้ากับผู้อื่นได้ดี และร้อยละ 54.0 ชอบเล่นกีฬา

กลุ่มควบคุม พบว่า เด็กร้อยละ 55.0 ไม่ขว้างข้าวของเวลาไม่ชอบ ร้อยละ 51.0 ไม่ทะเลาะกับคนในบ้าน ร้อยละ 42.0 ไม่อยู่ตามลำพัง ร้อยละ 49.0 ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน ร้อยละ 61.0 ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับครู ร้อยละ 42.0 ชอบงานศิลปะ ในขณะที่ร้อยละ 47.0 ใช้จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่าย ร้อยละ 64.0 มีสมาธิในการเรียน ร้อยละ 52.0 ชอบรังแกสัตว์ ร้อยละ 71.0 เข้ากับผู้อื่นได้ดี และร้อยละ 47.0 ชอบเล่นกีฬาที่ออกแรง

ตารางที่ 29 จำนวนและร้อยละผู้ปกครองและพ่อแม่ด้านพฤติกรรมควบคุมการใช้จ่ายเงินของ
กลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

พฤติกรรมการใช้จ่ายเงิน	กลุ่มศึกษา	กลุ่มควบคุม	Chi square	P value
ค่าใช้จ่าย/เงินค่าอาหาร				
รายวัน	60	46	6.467	0.084
แล้วแต่จะขอ	27	29		
เป็นรายสัปดาห์	9	13		
เป็นรายเดือน	4	12		
ความเข้มงวดในการใช้จ่าย				
ไม่เข้มงวด	35	31	1.439	0.837
เข้มงวดและถามทุกครั้ง	37	44		
เข้มงวดบางครั้ง	18	18		
ปกติไม่มีหน้าที่ในการจ่ายเงินเด็ก	5	4		
ไม่ได้รับผิดชอบ/เด็กหาเงินใช้เอง	5	3		
นิสัยการใช้จ่ายเงิน				
ใช้เงินมือเติบ	49	42	3.986	0.408
มัธยัสถ์	30	34		
ไม่ทราบ	8	6		
คิดก่อนใช้	6	13		
อยากได้อะไรต้องขอ	7	5		
การแนะนำการใช้จ่ายเงิน				
ไม่ได้แนะนำ	31	18	4.5682	0.033*
แนะนำ	69	82		

* $p < 0.05$

จากตาราง 29 พบว่า เด็กกลุ่มกระทำผิด ส่วนใหญ่ร้อยละ 60.0 ได้รับเงินเป็นรายวัน รองลงมาร้อยละ 27.0 จะให้เงินตามจำนวนเท่าที่ขอ ด้านการเข้มงวดในการใช้จ่ายเงิน พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 37.0 มีการเข้มงวดในการใช้จ่ายเงินและจะถามทุกครั้งที่มีการขอเพิ่ม รองลงมาร้อยละ 35.0 ไม่เข้มงวดในการใช้จ่ายเงิน นอกจากนี้ พบว่า ร้อยละ 49.0 มีนิสัยการใช้จ่ายเงินมือเติบ รองลงมา ร้อยละ 30.0 มัธยัสถ์ ส่วนการแนะนำการใช้จ่ายเงิน พบว่า ร้อยละ 69.0 มีการแนะนำการใช้จ่ายเงิน

กลุ่มควบคุม พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 46.0 ได้รับเงินเป็นรายวัน รองลงมาร้อยละ 29.0 ได้รับเงินตามจำนวนที่ขอ ด้านความเข้มงวดมกการใช้จ่ายเงิน พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 44.0 ผู้ปกครอง/พ่อแม่จะเข้มงวดในการใช้จ่ายเงิน รองลงมาร้อยละ 31.0 ไม่เข้มงวด เด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 42.0 มีนิสัยการใช้จ่ายเงินเติบ และร้อยละ 82.0 ได้รับคำแนะนำในการใช้จ่ายเงินจากผู้ปกครอง/พ่อแม่

ด้านความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการใช้เงินระหว่างกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่อง ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ความเข้มงวดในการใช้เงินและ นิสัยการใช้เงิน แต่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่อง การให้คำแนะนำเรื่องการใช้เงิน

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบลักษณะการกระทำผิดระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งปัจจุบัน

ครั้งที่ 1	ครั้งสุดท้าย							
	ลักษณะการกระทำผิด(N = 35)							
ชกต้อย (n=35)	ชกต้อย	ยาเสพติด	ข่มขืน/กระทำ ชำเรา	พยายามฆ่า	พกอาวุธ	รับของโจร	ขาย บริการ	ผิดเงื่อนไข
ชกต้อย	1	1	0	0	0	0	0	0
ลักทรัพย์	0	6	5	2	0	1	0	1
ยาเสพติด	1	0	5	1	1	1	0	0
ข่มขืน/กระทำชำเรา	0	0	1	3	0	0	0	0
พยายามฆ่า	0	0	0	1	1	1	0	0
ปืน	0	1	0	0	0	0	0	0
รับของโจร	0	0	0	0	0	0	1	0
ขายบริการ	0	0	0	1	1	0	0	0

จากตารางที่ 30 พบว่า ในกรณีที่กลุ่มศึกษาที่ได้รับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สงขลา มีการทำผิดและเข้ารับการอบรมในสถานพินิจแห่งนี้มากกว่า 1 ครั้ง และเปรียบเทียบลักษณะการกระทำผิดระหว่างครั้งแรกกับครั้งสุดท้าย พบว่า มี 4 ราย ที่มีลักษณะการทำผิดคงเดิม นอกนั้นลักษณะคดีมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่รุนแรงมากขึ้น ได้แก่ 6 รายที่เคยลักทรัพย์ในครั้งที่ 1 แต่ครั้งที่ 2 เป็นคดียาเสพติด(ทั้งผู้ค้าและผู้เสพ) 5 ราย ครั้งแรกเป็นคดีลักทรัพย์ ครั้งสุดท้ายเป็นคดีข่มขืนกระทำชำเรา 5 ราย ครั้งแรกเป็นคดียาเสพติด ครั้งสุดท้ายเป็นคดีข่มขืนกระทำชำเรา 3 รายที่เป็นคดีข่มขืนกระทำชำเราในครั้งแรก ครั้งที่ 2 เป็นคดีพยายามฆ่า

ตารางที่ 31 ปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการทำผิดของเด็ก ระหว่างกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม

ปัจจัย	Odd ratio	P value	95 % CI
การศึกษา	0.66	0.04	0.44-0.99
การมีเพื่อน	1.09	0.88	0.33-3.57
ความพอเพียงในการใช้เงิน	0.99	0.98	0.94-1.05
การชอบดูโทรทัศน์	0.82	0.74	0.25-2.63
การเล่นเกมส์	1.5	0.03	0.70-3.12
ผู้ปกครองจู้จี้	1.03	0.93	0.48-2.18
ผู้ปกครองประหยัดเกินไป	1.8	0.18	0.76-4.26
ผู้ปกครองเข้มงวด	2.4	0.01	1.20-4.83
การตีโดยไม่มีเหตุผล	4.5	0.00	2.00-10.43
การไม่ให้รางวัล	3.229	0.060	0.953 – 10.936

จากตาราง 31 เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก พบว่า การลงโทษของผู้ปกครองมีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก โดยพบว่า เด็กที่ถูกตีอย่างไม่มีเหตุผลมีโอกาสกระทำผิดเป็น 4.5 เท่าของเด็กที่ไม่ได้กระทำผิด ($p = 0.00$ CI 2.00 – 10.42) ในขณะที่เดียวกัน เด็กที่ผู้ปกครองเป็นคนเข้มงวดเป็นปัจจัยที่ทำให้กลุ่มศึกษา 2.4 เท่าของเด็กไม่กระทำผิด ($p=0.013$ CI =1.20 - 4.83) และผู้ปกครองที่ประหยัดเกินไปก็มีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก เป็น 1.8 เท่าของเด็กที่ไม่กระทำผิด แต่ไม่มีความแตกต่างกันในกลุ่มศึกษาที่อยู่ในสถานพินิจและเด็กที่ไม่กระทำผิดและอยู่นอกสถานพินิจ

ผลของการเล่นเกม พบว่า เด็กที่เล่นเกมมีโอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิด เป็น 1.5 เท่าของเด็กที่ไม่กระทำผิด ($p =0.03$ CI = 0.7 - 3.12) ส่วนการมีการศึกษาเป็นปัจจัยที่ช่วยลดความเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็ก คือ เป็นปัจจัยป้องกัน (OR =0.66 P=0.45 CI= 0.44 –0.99)

ตารางที่ 32 ปัจจัยเสี่ยงด้านตัวเด็ก ครอบครัว ระบบการฟังฟัง และเพื่อน ต่อการกระทำผิด
ของเด็ก

ปัจจัย	Hazard ratio	Z	P value	95% CI
ระดับการศึกษา				
ประถมศึกษา	1(ref)			
มัธยมศึกษาตอนต้น	1.25433	0.453	0.650	0.47-3.34
มัธยมศึกษาตอนปลาย	0.2689412	1.294	0.196	0.04-1.96
อาชีวศึกษา	0.6047955	0.715	0.475	0.15-2.40
การฟังเพลงในสถานเริงรมย์				
ใช่	1(ref)			
ไม่ใช่	.3506268	2.072	0.038	0.13-0.94
อาชีพของเด็ก				
ไม่ได้ทำงาน	1(ref)			
กำลังเรียน	0.1929399	2.288	0.02	0.05-0.79
ทำงาน	0.8107729	0.299	0.765	0.20-3.20
ทำงานและเรียน	0.0907917	2.541	0.011	0.01-0.577
ความเข้มงวด				
ไม่ใช่	1(ref)			
ใช่	2.983164	2.657	0.008	1.33-6.68
การทำโทษโดยไม่มีเหตุผล				
ไม่ใช่	1(ref)			
ใช่	5.346332	3.596	0.000	2.14-13.33
โกรธง่าย				
ไม่ใช่	1(ref)			
ใช่	.7894952	0.541	0.588	0.33+1.85
ตายดีกว่าจะกัมหัวให้ศัตรู				
ไม่ใช่	1(ref)			
ใช่	1.1539	0.335	0.737	0.50-2.66
เป็นคนรักเพื่อนแก้แค้นแทนเพื่อน				
ไม่ใช่	1(ref)			
ใช่	.2155685	3.026	0.002	0.79-0.58
อยากตายแล้วเกิดใหม่				
ไม่ใช่	1(ref)			
ใช่	12.81678	3.391	0.000	3.59-45.72

ตารางที่ 32 (ต่อ) ปัจจัยเสี่ยงด้านตัวเด็ก ครอบครัว ระบบการพึ่งพิง และเพื่อน ต่อการกระทำผิดของเด็ก

ปัจจัย	Hazard ratio	Z	P value	95% CI
ทำตัวเป็นหัวหน้ากลุ่ม				
ใช่	1(ref)			
ไม่ใช่	0.900612	0.249	0.804	0.39-2.05
การให้รางวัล				
ให้	1(ref)			
ไม่ให้	3.215853	2.722	0.006	1.39-7.46

ตารางที่ 32 พบว่า ปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กที่สำคัญ ดังนี้

ปัจจัยด้านการศึกษา พบว่าเด็กที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีโอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิดเป็น 1.2 เท่าของเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษา ขณะที่เด็กที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีโอกาสร้อยที่สุด

ปัจจัยด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า เด็กที่ไม่เที่ยวสถานเริงรมย์เป็นตัวแปรป้องกันการกระทำผิดได้ (odds = 0.35 p = 0.038)

เด็กที่ผู้ปกครองเข้มงวด มีโอกาสกระทำผิดเป็น 2.98 เท่า (p = 0.008, CI 1.33-6.68X) ของเด็กที่ผู้ปกครองของไม่เข้มงวด

เด็กที่ถูกทำโทษโดยไม่มีเหตุผลจากผู้ปกครอง มีโอกาสกระทำผิดเป็น 5.3 เท่า (p = 0.000 , CI 2.14 - 13.33) ของเด็กที่ผู้ปกครองไม่ได้ทำโทษโดยไม่มีเหตุผล

เด็กที่มีความรู้สึกอยากตายแล้วเกิดใหม่ เสี่ยงต่อการกระทำผิดเป็น 12.8 เท่า(CI 3.59-45.72)ของเด็กที่ไม่กระทำผิด

เด็กที่ผู้ปกครองไม่เคยให้รางวัลเมื่อทำความดีหรือเรียนดี มีโอกาสกระทำผิดเป็น 3.2 เท่า ของเด็กที่ผู้ปกครองไม่เคยให้รางวัล

บทที่ 5

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ

กระบวนการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณแล้ว ยังได้มีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการเก็บข้อมูลจาก

1. เด็กกระทำผิตที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ที่ได้รับการตัดสินว่ากระทำผิตในคดีอุกฉกรรจ์ จำนวน 5 ราย และคดีไม่อุกฉกรรจ์ จำนวน 5 ราย
2. กลุ่มควบคุม คือเด็กที่อยู่นอกสถานพินิจ โดยมีอายุ และ เพศเดียวกับกลุ่มเด็กกระทำผิตที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ทั้งนี้ต้องอาศัยในพื้นที่เดียวกันด้วย
3. ผู้ปกครอง/ผู้ดูแลเด็กกระทำผิตที่เข้ารับการอบรมในสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ที่ใกล้ชิดและให้การดูแลเด็กเป็นส่วนใหญ่ก่อนที่จะกระทำผิตจนต้องเข้ารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สงขลา
3. ผู้ปกครอง/ผู้ดูแลเด็กนอกสถานพินิจเด็กและเยาวชนสงขลา ที่ใกล้ชิดและให้การดูแลเด็กเป็นส่วนใหญ่

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ภายหลังจากที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กที่กระทำผิต ผู้ปกครองของเด็กที่กระทำผิต กลุ่มที่ไม่กระทำผิตและผู้ปกครองของเด็กที่ไม่กระทำผิตแล้ว ผู้วิจัยได้สอบถามความจำนงของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายคู่(เด็กและผู้ปกครอง) เพื่อสัมภาษณ์เจาะลึก ทั้งในกลุ่มเด็กกระทำผิตซึ่งแยกเป็นกลุ่มที่กระทำผิตรุนแรงและกลุ่มที่กระทำผิตไม่รุนแรง กับกลุ่มที่ไม่ได้กระทำผิต ได้ทั้งสิ้น 20 คู่ (กลุ่มละ 5 คู่)

กระบวนการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยแยกสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เป็นรายบุคคลโดยใช้คำถามเดียวกัน(การรวบรวมข้อมูลเป็นการจดข้อความในขณะที่สัมภาษณ์ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่ประสงค์จะให้บันทึกเสียง) จากนั้นจึงนำเอามาสรุปความได้ดังนี้

กลุ่มที่กระทำผิต

เป็นเพศชายทั้ง 5 คน อายุเฉลี่ย 16.5 ปี จำนวนครั้งของการกระทำผิต สูงสุด 3 ครั้ง และต่ำสุด 1 ครั้ง คดีที่กระทำผิตคือ ช่มชืนกระทำชำเรา และปล้นทรัพย์ และทำร้ายร่างกาย โดยมีระยะเวลาในการรับการอบรม 1 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน

1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์ ได้แก่ คดีปล้นทรัพย์ ช่มชู้ นฆ่า จำนวน 5 ราย เป็นเพศชายทั้ง

5 ราย

สรุปประเด็นการสัมภาษณ์

1. สาเหตุที่ทำให้ชีวิตต้องเป็นแบบนี้

จากประวัติที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า เด็กมาจากครอบครัวแตกแยก 4 ราย และมาจากครอบครัวที่พ่อเป็นคนเข้มงวดมาก แม่กลัวพ่อ/พ่อเลี้ยงมาก ส่วนพ่อ มีประวัติเคยได้รับการต้องขังทั้งในเรือนจำ และในสถานี่ตำรวจด้วยคดี ทำร้ายร่างกาย และยาเสพติด จำนวน 2 ราย ใน 5 ราย ที่พ่อถูกฆ่าตายและแม่แต่งงานใหม่ อีก 2 รายอยู่กับย่า และ 1 รายอยู่กับแม่โดยที่พ่อไปอยู่กับภรรยาบ่อย

3 ราย ใน 5 ราย มีที่เคยได้รับการต้องขัง 1 รายอยู่กับแม่และพ่อเลี้ยงที่เข้มงวดและมีน้องต่างพ่อ 1 คน ส่วนอีก 1 ราย พ่อและแม่อยู่ด้วยกัน ทุกคนตอบคำถามว่า การที่เขาเป็นเช่นนี้เพราะเขาคบเพื่อนไม่ดี เบื่อบ้าน มีความสุขที่ได้ออกนอกบ้าน อย่างไรก็ตามรู้สึกรักแม่และสนใจความรู้สึกของแม่มาก เวลาแม่ทะเลาะกับพ่อหรือพ่อเลี้ยงเคยไปห้ามและถูกพ่อหรือพ่อเลี้ยงทำร้าย กลัวพ่อ และไม่ชอบพ่อ สงสารแม่ ต้องการเห็นหน้าแม่มาก รู้สึกผิดที่ทำให้แม่เสียใจ แต่ที่ทำไมไม่ได้เจตนา แม่ไม่ค่อยมีแต่ใช้วิธีด่าว่า ซึ่งบางครั้งรู้สึกไร้ค่า

“เบื่อเวลาแม่บ่น”

“พ่อทะเลาะกับแม่เวลาเมา ผมเคยไปห้ามเลยถูกพ่อเอาไม้ตี”

“โกรธแม่ แม่แต่งงานมาหลายครั้ง ผมกับพี่ชายที่อยู่ในคุกก็คนละพ่อ พ่อเลี้ยงส่งผมไปอยู่โก-ลกนาน ๆ แม่ไปเยี่ยม แต่ผมรักแม่ พ่อเลี้ยงชอบบ่นและด่าว่า ที่ไม่ชอบคือ เขาชอบชอบ “เบิร์ด (ตบ) หัวผม”

“พ่อไม่เคยสนใจผม ไม่เคยมาเยี่ยม ผมเคยอยากเป็นนักกีฬา แต่พ่อไม่ชอบ จะให้ผมเรียนหนังสือ เขาให้ผมเลิกเตะบอล ตั้งแต่เขาเปลี่ยนศาสนามานับถือคริสต์ ตอนผมอายุ 3 ขวบ พ่อเขาก็ให้ผมเปลี่ยนด้วย ผมก็เปลี่ยน และต้องไปโบสถ์ ทุกวันอาทิตย์”

ผมอยู่กับย่า เรียกย่าว่าแม่ พ่อถูกยิงตาย คิดถึงน้อง แม่ไม่เคยมาเยี่ยม ไม่เจอกันนานแล้ว เขาแต่งงานใหม่ มีลูกด้วย แต่ผมไม่ชอบ ผมมีน้องผู้หญิงเรียนชั้น ม2 อยู่บ้านย่า สนุกมาก”

“ย่าไม้ตี มีด่าบ้าง อยู่บ้านเคยหุงข้าวให้ย่ากิน ตอนนี้น้องช่วยดูย่า อยากเห็นหน้าย่า น้ำช่วยโทรไปบอกได้ไหม?”

“พ่อตีกับแม่ทุกวัน พ่อเลิกกับแม่ มาอยู่กับย่า แม่แต่งงานใหม่ นาน ๆ แม่มาเยี่ยมที ผมรักน้องสาวมาก”

จากประเด็นดังกล่าว พบว่า พ่อมีความเข้มงวด ใช้อารมณ์ แม่เป็นผู้ที่ยอมให้สามีเป็นผู้มีอำนาจ แม่ใช้วิธีสอนและตำรา บางครั้งใช้คำหยาบ ส่วนเวลาไหนมาก ๆ ก็จะใช้การขว้างของหรือใช้ทุกอย่างที่อยู่ใกล้มือทำโทษเด็ก เด็กมักวิ่งหนีออกนอกบ้าน และไปหาเพื่อน 4 ใน 5 ครอบครัวมีพ่อตีแม่ และทำร้ายภรรยา มีการทะเลาะเบาะแว้งในบ้าน เด็กหาทางออกโดยการไปคบเพื่อนนอกบ้าน

2. รู้สึกอย่างไร เมื่อกระทำผิด

4 รายบอกว่ารู้สึกผิด 1 รายต้องการออกไปแก้แค้น 1 ที่เคยถูกจับแต่ยอมความโดยคิดที่ถูกกล่าวหาเป็นคดีเดิม คือ ช่มชู้กระทำซ้ำเรา ทุกครั้งที่กระทำผิดจะตีแม่หลังก่อน ทุกครั้งที่กระทำผิดรู้สึกกลัว

“ตนเองได้แก้แค้น โกรธแม่ที่แต่งงานใหม่”

2 ราย บอกว่า ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ที่ถูกจับได้ แต่เคยทำเช่นนี้มาก่อน แต่ผู้เสียหายไม่เอาเรื่อง ทุกครั้งที่กระทำผิดจะนึกถึงพ่อ เพราะทกครั้งที่ทำผิด ทำไม่ดี พ่อมักพูดว่า

“เลือดแม่มันแรง ตามันก็ใจรูดมันก็ใจ ”

“ความจริงกะจะฆ่าให้ตาย ให้สะใจพ่อดี มันไม่น่ารอดเลย”

“ผมสงสารแม่ อยากบอกแม่ว่า ผมรักแม่ ผมขอโทษที่ทำให้แม่ผิดหวัง”

3. ความต้องการ/แผนการที่จะดำเนินภายหลังจากได้รับการปลดปล่อย

3 คนต้องการเรียนต่อ อีก 2 คนอยากหางานทำ โดยปกติในทางปฏิบัติ เด็กเหล่านี้จะได้รับการส่งเสริมด้านอาชีพ และกาเรียนแบบการศึกษาจากระบบ ซึ่งเป็นหลักสูตรเดียวกับผู้ที่เรียนนอกสถานอบรม นอกจากนี้ยังมีการฝึกอาชีพ มีการสนับสนุนการให้แก่เด็ก เด็กสามารถเลือกฝึกได้

“ผมอยากเรียนต่อ ให้จบ แต่แม่ว่า แม่ไปลาออกจากโรงเรียนแล้ว ไม่รู้เขาจะรับเข้าเรียนหรือเปล่า แม่บอกว่าจะส่งไปเรียนกรุงเทพ”

“อยากหางานทำ ทำงานเดิมที่อุ้งถ สงสารย่า ย่าไม่มีรายได้ แต่ย่าบอกว่าจะหานายประกันมาเอา ผมนอก บ้านอยู่สตึงพระ อาผมก็อยู่ในนี้ แต่เพิ่งมารู้จักกันในนี้ ย่าว่า ถ้าได้ออกไป ย่าจะฝากให้ทำงาน”

“ผมสมัครเรียนแล้ว แต่เอกสาร ตอนออกจากโรงเรียนไม่ครบ นำช่วยโทร. ไปบอกยายนะ เพราะ ก่อนถูกจับหนีไปอยู่กับยาย ให้ยายไปที่โรงเรียนขอใบ รบ. มา จะได้เรียน”

4. การมองตนเอง

เด็กกระทำผิดทั้ง 5 คน มองว่า ตนเองไม่ใช่คนมีอารมณ์รุนแรง ปกติเป็นคนรักเพื่อน ชอบเล่นเข้ากลุ่มกับเพื่อนนอกบ้าน มีอะไรก็จะแบ่งให้เพื่อน เพื่อสนิทก็เป็นเด็กในกลุ่มเดียวกัน เริ่มสนิทกับกลุ่มเพราะ 2 เคยรู้จักและเป็นเพื่อนกันตอนเด็ก ๆ อีก 2 ราย เป็นเพื่อนที่พบตอนไปเที่ยวที่เขต 8 คบกันมาเรื่อย ๆ เวลาถูกตีก็ไปอยู่กับเพื่อน 1 รายเพิ่งมารู้จักที่จังหวัดสงขลา เพราะมาจากจังหวัดใกล้เคียงและเข้ามาเรียนต่อที่โรงเรียนในจังหวัดสงขลา คิดว่าตนเองเป็นคนใจกว้าง มีอะไรก็เผื่อแผ่ให้เพื่อน มีการแลกเปลี่ยนกัน

กลุ่มคดีปล้น 2 รายมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง แต่ยังไม่ได้นำอาวุธ เงินที่ได้แบ่งกันเที่ยว ภายใน 2 วันเงินหมด คิดว่าตำรวจจับได้เพราะคนรู้จักกันไปบอก หลังจากปล้นแล้วประมาณ 2 เดือนจึงถูกจับ ระหว่างนั้นหนีไปอยู่กับเพื่อน เสพยาบ้าง และดื่มสุรา สูบบุหรี่ หลังจากถูกจับมองว่าตนเองเป็นคนรักเพื่อน ชอบออกรับแทนเพื่อน สู้ยิบตาถ้าถูกทำทนาย แต่โดยทั่วไปจะไม่ไปหาเรื่องใครก่อน 1 ใน 2 ราย ปกติเรียนระดับปานกลาง มีปัญหาทะเลาะกับพี่สาวเป็นประจำเรื่องของใช้ในบ้าน ได้แก่ รถ ไม่ชอบอยู่ในบ้าน อยู่เฉพาะเวลาพ่อกอยู่ นอกนั้นไปนอกบ้านเพื่อแอบสูบบุหรี่ ส่วนคู่คดีอีกราย ชอบทำตัวเป็นหัวหน้ากลุ่ม มีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 ไม่ชอบเรียนหนังสือ เบื่อโรงเรียน เบื่อครู เคยหนีออกจากบ้าน เพราะเบื่อคนที่บ้าน

ส่วนผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า ช่มชืดกระทำซ้ำเรา ถูกจับมาพร้อมกับเพื่อนเพราะพ่อของผู้เสียหายเป็นตำรวจ ผู้ถูกกล่าวหา กล่าวว่าตนเองไม่มีเจตนาจะทำผิดเป็นอาชญากรรมชั่ววูบมากกว่า และเพื่อนชวนให้กระทำ ไม่เคยมีการวางแผนล่วงหน้า ผู้เสียหายก็เป็นคนที่เคยรู้จัก บังเอิญเดินผ่านหลังจากไปดื่มสุรา ส่วนเพื่อนที่กระทำผิดด้วยกันถูกแยกไปที่เรือนจำ และขอประกันตัว ขณะที่สัมภาษณ์ถูกฆ่าตายแล้ว เขามองว่า เขาเป็นคนไม่ชอบทำร้ายคนอื่น ที่ทำเพราะอารมณ์ชั่ววูบ(ถูกจับ 3 ครั้ง ด้วยคดีช่มชืด แต่เจ้าทุกข์ยอมความกัน) ปกติเขาเป็นคนรักเพื่อน มีอะไรให้เพื่อนหมด ทั้งเงิน และสิ่งของ ไม่ชอบเป็นหัวหน้าทีม รักน้องชายต่างพ่อ แต่บางครั้งอิจฉาน้อง ปกติเรียนเก่ง อยู่ในอันดับต้น ๆ ของห้องเรียน แต่ตอนประมาณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เริ่มหนีโรงเรียน น้องพี่องแม่และพ่อเลี้ยง เลยออกจากโรงเรียน ไม่ได้เรียนอยู่ปีกว่า ๆ แล้วแม่ส่งไปอยู่กับญาติที่ต่างจังหวัด นาน ๆ ไปเยี่ยมครั้ง ให้ดูแลสวน ที่นั่นถูกจับ แต่ก็ยอมความ) เป็นคนรักเพื่อนฝูงมาก เวลาไม่หมักเดินหนี นอกจากไม่หมักมาก ๆ จะสู้ ไม่เคยสู้หรือทำร้ายแม่ พ่อเลี้ยงหรือน้องต่างพ่อ

ส่วนเด็กที่ถูกข้อหาเดียวกันอีก 1 ราย คิดว่าตนเองเป็นคนอารมณ์ดี มีเพื่อนมาก ที่กระทำ เพราะผู้เสียหายสมยอม กระทำร่วมกับเพื่อนอีก 2 คน ในบ้านพักของเพื่อน เป็นครั้งแรกที่กระทำผิด ตนเองดื่มสุราก่อนกระทำผิด เพื่อนมีส่วนช่วยกระตุ้นให้ร่วมกระทำ ปกติเป็นคนรักเพื่อน ไม่ค่อยเชื่อมั่นในตัวเองมากนัก ไม่มีสมาธิในการเรียน เบื่อเรียน และเริ่มหนีโรงเรียนตอนเรียน ปี2 ของ ปวช. แต่เดิมอยู่กับญาติ แต่ถูกใส่ร้ายว่าทำให้ลูกชายของญาติหนีเที่ยวจึงออกมาอยู่หอพัก และเริ่มคบเพื่อนมากขึ้น กลับบ้านเกือบทุกสัปดาห์ ไม่ถึงยพ่เวลาถูกดูหรือว่า แม่จะเข้าข้างถ้าถูกพ่อทำโทษ รักน้องสาว ปกติเป็นคนใจเย็น ไม่ชอบเป็นหัวหน้ากลุ่ม ค่อนข้างใจเย็น

คติทำร้ายร่างกายและพยายามฆ่าผู้อื่น ปกติไม่สนใจการเรียน ไม่มีสมาธิในการเรียน ใจร้อน ทะเลาะกับพี่สาวบ่อย ๆ ด้วยเรื่องเงินและการใช้รถมอเตอร์ไซด์ ไม่ชอบอยู่บ้าน

“ปกติผมไม่ทำใครก่อน แต่ถ้ามาทำหรือด่าก็สู้”

“ผมชอบช่วยพ่อแต่งรถ สนุกดี แต่เบื่อเรียน แม่พ่าย้ายไปเรียนที่รัทภูมิครั้งสุดท้าย เรียนได้เทอมเดียว พอดีถูกจับ ”

5. บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ของเด็กกับผู้ปกครองและคนในบ้าน

ด้านผู้ปกครองของเด็กที่กระทำผิดอุกฉกรรจ์ ผู้ให้สัมภาษณ์เจาะลึก เป็นแม่ทั้งสิ้น 4 ราย และเป็นยา 1 ราย โดย 3 รายมาจากครอบครัวแตกแยก อีก 2 ราย มาจากครอบครัวที่มีการทะเลาะเบาะแว้งเป็นประจำ มีความขัดแย้งกัน 1 รายที่แม่เป็นผู้ที่ตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ในครอบครัว 3 รายแม่เป็นผู้ที่เกรงกลัวสามี เด็กทุกคนสนิทกับแม่ ผู้ที่มาเยี่ยมเด็กเป็นประจำได้แก่แม่และย่า พี่สาวน้องสาว และมักจะมาเป็นประจำมากกว่าญาติพี่น้องคนอื่น ๆ ผู้ปกครองทุกคนมีความรู้สึกกลัวว่าเมื่อเด็กออกไปจากสถานพินิจแล้วจะไม่สามารถอยู่ในสังคมได้ ไม่สามารถได้รับการศึกษาในโรงเรียนภาครัฐได้ และจะเสียนาคตในที่สุด และไม่เชื่อว่าเด็กจะเป็นผู้ประกอบอาชญากรรมแบบถาวรต่อไป ผู้ปกครองคิดว่าตนเองให้ความสนใจกับเด็กมากกว่าใคร ๆ ในบ้านแต่เด็กไปคบเพื่อนที่ไม่ดี ตนเองไม่มีเวลารว้างให้เด็กมากพอในแต่ละวัน ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ เกือบจะไม่มี มนแต่ละวันมีเวลาพบกับเด็กเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ทั้งนี้เพราะเด็กไม่ค่อยอยู่บ้าน และถ้าอยู่บ้านเด็กมักอยู่ในห้องหรือดูโทรทัศน์ ฟังเพลง โดยปกติเด็กไม่ค่อยได้รับการจัดหน้าที่รับผิดชอบในบ้าน มี 1 ราย ที่เด็กทำหน้าที่ดูแลน้อง บ้าน รวมทั้งซักผ้าและทำงานบ้านทุกอย่าง ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อไม่ดี เด็กรักและสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ 3 รายที่พ่อดื่มเหล้าทุกวันและทะเลาะรวมทั้งทำร้ายแม่รุนแรงทุกครั้งที่ตั้งมสุรา

2. คดีไม่อุกฉกรรจ์ ได้แก่คดีลักทรัพย์ และติดสารระเหย กัญชา 5 ราย มีอายุระหว่าง 10-18 ปี ชายบริการทางเพศ และอนาจาร เป็นเพศชาย 4 คน หญิง 1 คน

สรุปประเด็นการสัมภาษณ์

1. สาเหตุที่ทำให้ชีวิตต้องเป็นแบบนี้

เพราะตนเองผิดเอง แต่ไม่เจตนา การติดสารระเหยเพราะได้รับการชักชวนจากเพื่อน

คดีลักทรัพย์ เด็กมาจากครอบครัวที่พ่อแม่ประกอบอาชีพรับจ้างโดยแม่รับจ้างตัดเสื้อ ส่วนพ่อขับรถรับจ้าง เด็กเป็นลูกชายคนที่ 4 ในบรรดาพี่น้อง 4 คน พี่ชายและพี่สาวทำงานแล้ว สาเหตุที่กระทำผิดเพราะเพื่อนชวนไปขโมยรถและตนเองต้องการมีรถมอเตอร์ไซด์ขับขึ้นเนื่องจากเคยขอจากบิดแม่แล้วไม่ได้รับการตอบสนอง

คดีสารระเหย/กัญชา เด็กทำตามเพื่อนชวน และคิดว่าตนเองสามารถเลิกได้ พ่อแม่เคยห้าม ตนเองมักแอบไปเสพบกับเพื่อนในสวนยาง

คดีกระทำอนาจาร เด็กเพศชาย ถูกซื้อหาคะทำฆ่าเราเด็กหญิงอายุ 3 ปี ซึ่งเป็นเพื่อนของน้องสาว เด็กกระทำอนาจาร ภายหลังจากที่เคยเห็นจากวิดีโอของเพื่อนบ้าน

คดีชายบริการทางเพศเป็นเด็กหญิงอายุ 17 ปี ขณะนี้ติดเชื้อเอช ไอ วี เริ่มขายบริการทางเพศเมื่ออายุ 11 ปี โดยครั้งแรกเพื่อนชวนและต้องการเงินไปเที่ยว ปัจจุบันขายบริการทางเพศบริเวณใกล้สถานีรถไฟ ไม่ใช่ดูยางอนามัยเนื่องจากแขกไม่ชอบ มีสามีซึ่งปัจจุบันติดคุกด้วยข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น

2. ความรู้สึกอย่างไรเมื่อกระทำผิด

เด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่ไม่เคยต้องโทษมาก่อน 4 ราย เด็กที่ติดสารระเหยเคยถูกจับกุมมาแล้ว 1 ครั้ง แต่มีการประกันตัวจึงได้รับการปลดปล่อยเมื่อ 1 ปีที่แล้ว ทุกคนรู้สึกเสียใจ ไม่อยากทำให้พ่อและแม่ต้องเสียใจ มีเฉพาะเด็กที่กระทำอนาจารและลักทรัพย์เท่านั้นที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ในสถานศึกษา นอกนั้นประกอบอาชีพรับจ้าง และตั้งใจว่าภายหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัวจะตั้งต้นใหม่ แต่ยังไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร ไม่แน่ใจว่าเพื่อนบ้านจะยอมรับหรือไม่ ส่วนเด็กที่ติดเชื้อเอช ไอ วี นาน ๆ แม่จะมาเยี่ยม บิดไม่เคยมาเยี่ยมเพราะอายุมากแล้ว (พ่ออายุ 54 ปี ขณะเด็กรายนี้เกิด) เด็กที่กระทำอนาจารอยากไปอยู่กับยาย เพราะกลัวพ่อเลี้ยง ขณะนี้รู้สึกเสียใจคิดถึงแม่และน้องสาว เด็กที่ลักทรัพย์เสียใจ กลัวว่าจะไม่สามารถเรียนต่อได้

3. ความต้องการ/แผนการที่จะดำเนินภายหลังจากได้รับการปลดปล่อย

เด็ก 2 รายตั้งใจจะไปบวชภายหลังจากได้รับการปลดปล่อยเพราะผู้ปกครองขอร้อง เด็กยังไม่ได้วางแผนในอนาคตแต่อย่างไร เพียงแต่ตั้งใจว่าจะเป็นคนดี เพราะขณะนี้ทำให้ผู้ปกครองผิดหวัง ส่วนรายที่ขายบริการทางเพศยังไม่แน่ใจว่าจะกลับไปอยู่กับพ่อได้หรือไม่ ขณะนี้เด็กทุกคนได้รับการฝึกอาชีพและ

เรียนในระบบการศึกษาออกโรงเรียน ซึ่งทุกคนคาดหวังว่าเมื่อตนเองได้รับการปลดปล่อยจะสามารถนำสิ่งที่ได้รับไปทำให้ชีวิตตนเองดีขึ้น เด็กที่ต้องการเรียนต่อ 2 คน วิเคราะห์ว่าจะมีผลต่อการเรียนของตนเอง

4. การมองตนเอง

เด็กทุกคนมองตนเองว่า ตนเองผิด และรักเพื่อน ขณะเดียวกันครอบครัวของตนเองไม่มีความสุข ไม่ชอบอยู่บ้าน ชอบคบหาเพื่อนนอกบ้าน ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้ตนเอง และไม่เคยได้รับการตอบสนอง มีปมด้อยที่ตนเองไม่มีในสิ่งที่เพื่อน ๆ มี เช่น รถมอเตอร์ไซด์ ผู้ปกครองค่อนข้างขี้เหนียวและจู้จี้ ตนเองเห็นเพื่อนมีก็อยากมีบ้าง เป็นต้น เด็ก 4 คน บอกว่ามีแม่เท่านั้นที่เข้าใจ ส่วนอีก 1 คนคิดว่าไม่มีใครเข้าใจตนเอง เท่ากับแฟนคนปัจจุบัน ตัวเองเป็นคนไม่ดีที่ทำให้ผู้ปกครองเสียใจ

5. บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ของเด็กกับผู้ปกครองและคนในบ้าน

เด็ก 2 คนมาจากครอบครัวที่มีพ่อแม่อยู่ด้วยกัน อีก 3 คน มาจากครอบครัวแตกแยก และอาศัยอยู่กับแม่และพ่อเลี้ยง เด็ก เคยได้รับรู้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นก่อนที่จะเกิดการแตกแยก เด็กเหล่านี้รักแม่มากกว่าพ่อ ชอบเล่นนอกบ้านมากกว่าในบ้าน ส่วนเด็กที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่เป็นลูกคนเล็กสนิทกับแม่ แม่ตามใจและไม่ค่อยได้รับผิดชอบงานบ้านเนื่องจากแม่และพี่ ๆ ทำให้หมดแล้ว มีเวลาว่างมาก ชอบออกไปเล่นนอกบ้านเพราะไม่มีใครในบ้านเล่นด้วยเนื่องจากพี่ ๆ ออกไปทำงาน เวลาอยู่บ้านชอบฟังเพลงและดูโทรทัศน์

เด็กที่มาจากครอบครัวแตกแยกทั้ง 3 คน รักแม่มาก มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับพ่อเลี้ยงบ่อยครั้ง โดยเฉพาะเวลาที่พ่อเลี้ยงดื่มสุรา เด็กมักถูกทำร้ายโดยการตบที่หัว เด็กกลัวมาก แม่จะช่วยห้ามและถูกทำร้าย เด็กจะหลบไปอยู่ที่บ้านเพื่อนบ้าน

ในกรณีความรุนแรงของคดี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มที่กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ พบดังนี้

กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์ ที่ประกอบด้วยเด็กเพศชาย 2 ราย ลักษณะการก่ออาชญากรรมเป็นการก่ออาชญากรรมที่เป็นคดีแรกและเกิดจากอารมณ์ชั่ววูบโดยมีสาร/ยาเสพติดเป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นตัวร่วมในการก่ออาชญากรรม ทั้งสิ้น ยกเว้น 3 ราย ที่มีการวางแผนล่วงหน้า ได้แก่ คดีฆ่า/ทำร้ายผู้อื่นให้ถึงแก่ความตาย และ ปล้น

กลุ่มคดีไม่อุกฉกรรจ์ เป็นคดีที่มีทั้งที่วางแผนและไม่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า ได้แก่ การร่วมกับเพื่อนในการโจรกรรมรถ และส่วนใหญ่เป็นคดียาเสพติดที่เด็กและเยาวชนเป็นผู้เสพ ได้แก่ กัญชา และ ยาบ้า รวมทั้งเป็นผู้เสพและผู้ขายด้วย

กลุ่มเด็กที่อยู่ในสังคมนอกสถานพินิจ

เด็กทั้ง 10 ราย เป็นเด็กที่อยู่ในพื้นที่เดียวกัน/โรงเรียนเดียวกับเด็ก ทั้ง 10 คน พบว่า เด็กเหล่านี้ 9 คนเป็นเด็กที่ผู้ปกครองอาศัยอยู่ด้วยกัน 1 รายที่อาศัยอยู่กับญาติ เด็กเหล่านี้ 5 รายทำงานแล้ว ส่วนอีก 5 ราย กำลังเรียนอยู่ในสถาบันภาครัฐและเอกชน เด็กเหล่านี้ คิดว่าตนเองไม่ต้องการเข้าไปอยู่ในสถานพินิจ ตนเองมีความหวังในอนาคต ต้องการมีอนาคตที่ดี 3 รายที่เป็นเพื่อนกับเด็กที่อยู่สถานพินิจ แต่เมื่อเด็กทั้ง 3 ออกมาแล้วคาดว่าจะช่วยเพื่อนแต่ยังไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไรบ้าง อยากให้เพื่อนเป็นคนดี ยังคิดว่าจะคบเพื่อนต่อไป

การมองตนเองของเด็กทั้ง 10 รายนี้ มองว่า ตนเองเป็นคนรักเพื่อน แต่ไม่ชอบการต่อสู้ ชอบเลี้ยงปัญหามากกว่า รักแม่และพ่อ พอ ๆ กัน ถึงแม้พ่อตีมสุราแต่ก็ไม่เคยทำร้ายแม่หรือคนในบ้าน ชอบเล่นนอกบ้านเช่นกัน แต่ตนเองมีเพื่อนสนิทที่เข้าใจ ส่วนครู/ญาติผู้ใหญ่ที่สนิทไม่มี ครอบครัวมักมีกิจกรรมร่วมกัน เช่น แม่สอนการบ้าน รับประทานอาหารร่วมกัน มีการคุยกันในครอบครัว เวลาทำผิดบางครั้งก็ถูกตีด้วยมือหรือไม้ที่อยู่ใกล้มือผู้ปกครอง

ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว

เด็ก 6 รายมีความรู้สึกสนิทสนมกับแม่ ส่วนอีก 4 ราย มีความรู้สึกสนิทสนมกับพ่อ สาเหตุที่สนิทสนมกับแม่เพราะแม่มักเป็นเพื่อน ให้กำลังใจเสมอถึงแม้บางครั้งแม่จะดูเป็นคนไม่มีเหตุผลก็ตาม เช่น ดุด่า จู้จี้ขี้น เป็นต้น แต่แม่มักใจดีเวลาแม่อารมณ์ดี พ่อทะเลาะกับแม่ตอนกินเหล้าแต่ไม่มีการทำร้ายกัน ซึ่งตนเองไม่ชอบ เด็กเหล่านี้มีเพื่อนสนิทที่สามารถเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังได้ มีพี่น้องในบ้านที่สนิทสนมส่วนใหญ่เป็นเพศเดียวกัน ชอบเล่นกับพี่น้องและเพื่อนข้างบ้านมากกว่าการออกไปเล่นไกล ๆ ชอบเล่นกีฬาโดยเฉพาะฟุตบอล พ่อแม่ผู้ปกครองให้อิสระเด็กในการคบเพื่อน/เที่ยวแต่ต้องบอกและขออนุญาตทุกครั้งก่อน จึงจะไปเที่ยว/ทำกิจกรรมได้

ส่วนกลุ่มที่สนิทสนมกับพ่อ เนื่องจากชอบช่วยพ่อในการซ่อมรถ พ่อใจดีกว่าแม่พ่อไม่ค่อยตีหรือลงโทษลูกอาจเป็นเพราะไม่มีเวลา พ่อไม่จู้จี้จุกจิกหรือขี้เหนียวเหมือนแม่

นอกจากนี้ยังพบว่า ในแต่ละวันเด็กและผู้ปกครองจะมีกิจกรรมร่วมกันคือ การรับประทานอาหาร ส่วนมากเป็นอาหารเย็น

จากผลสรุปที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่ม คือเด็กที่กระทำผิดและเด็กนอกสถานพินิจ มีความแตกต่างกันในด้านพื้นฐานทางครอบครัวที่สะสมมา เด็กขาดที่พึ่งทางใจ ขาดการพึ่งพาทางสังคม เด็กที่กระทำผิดและเข้ารับการอบรมในสถานพินิจเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา มีความใกล้เคียงกันในด้านพื้นฐานครอบครัว นิสัยและองค์ประกอบของปัญหาขาดระเบียบและการวางแผนการดำเนินชีวิต ความตั้งใจน้อย มีปัญหาความไม่เข้าใจระหว่างพ่อแม่หรือผู้ปกครองเองและมีปัญหากับเด็ก ขาดความหวังและกำลังใจ

บทที่ 6

สรุปและอภิปรายผลการวิจัยและเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาอิทธิพลที่มีผลต่อการทำผิดของเด็กในภาคใต้ตอนล่าง โดยการศึกษาทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของการวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่ได้รับการวินิจฉัยโดยกระบวนการศาลเด็กและเยาวชนและครอบครัวแล้วว่ากระทำความผิดอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ และถูกส่งตัวเข้ารับการอบรมในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลาจำนวนทั้งสิ้น 100 ราย โดยแบ่งออกเป็นคดีอุกฉกรรจ์ 50 ราย ไม่อุกฉกรรจ์ 50 ราย และศึกษาเด็กที่อยู่ในภูมิลำเนาเดียวกัน 100 ราย นอกจากนี้ยังได้สัมภาษณ์ผู้ปกครองของเด็กทั้งกลุ่มที่กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และคดีไม่อุกฉกรรจ์ รวมผู้ปกครองเด็กที่อยู่ในภูมิลำเนาเดียวกัน จำนวนรวมทั้งสิ้น 200 ราย โดยใช้การสัมภาษณ์ทั้งสิ้น 400 ราย และการสัมภาษณ์เจาะลึก 20 ราย (เลือกจากผู้สมัครใจ กลุ่มละ 5 ราย)

ผลการศึกษา พบว่า

1. ลักษณะทางประชากร

เด็กที่กระทำความผิดทั้งคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ ร้อยละ 98 เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 16.59 ปี ร้อยละ 47.0 มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 44.0 มีการศึกษาระดับมัธยม มีเพียงร้อยละ 3.0 ที่มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ส่วนกลุ่มควบคุม ร้อยละ 46.0 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 17.0 มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา (ตารางที่ 1)

ร้อยละ 83.0 ของเด็กกลุ่มศึกษานับถือศาสนาพุทธ รองลงมาคือร้อยละ 15.0 นับถือศาสนาอิสลาม ส่วนกลุ่มควบคุม ร้อยละ 72 นับถือศาสนาพุทธ และร้อยละ 25 นับถือศาสนาอิสลาม (ตารางที่ 1) ร้อยละ 58.0 ของเด็กกลุ่มศึกษา ทำงาน ส่วนร้อยละ 20.0 กำลังเรียนหนังสือ ส่วนในกลุ่มควบคุม พบว่า ร้อยละ 53.0 กำลังเรียนหนังสือ ขณะที่ร้อยละ 31.0 กำลังทำงาน (ตารางที่ 1) ร้อยละ 37.0 เป็นลูกลำดับที่ 1 ของครอบครัว ความสามารถในการเรียนส่วนใหญ่ดีมาตลอดและเริ่มแย่งลงส่วนใหญ่เมื่อเด็กเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ตารางที่ 23)

2. ลักษณะการกระทำผิด

การกระทำผิดครั้งนี้ พบว่า คดีที่เป็นสาเหตุให้เข้ามารับการอบรมในสถานพินิจมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ คดีลักทรัพย์ คดีข่มขืน และยาเสพติด ร้อยละ 23.0 เท่ากัน (ตารางที่ 5)

จำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่เด็กเข้ารับการอบรมในสถานฝึกอบรมแห่งนี้ 1.51 ครั้ง ระยะเวลาที่เข้ารับการอบรมมากที่สุด 3 ปี 6 เดือน น้อยที่สุด 1 ปี 6 เดือน แต่มีเด็กบางคนที่ถูกปกครองมาขอขึ้นประกันตัวออกไป

3. สาเหตุของการเข้ารับการอบรม

พบว่า คดีข่มขืนกระทำชำเราและคดีลักทรัพย์เป็นคดีที่มีการกระทำผิดสูงสุดในกลุ่มศึกษา คือร้อยละ 23.0 คดีที่มีความรุนแรงไม่น้อยกว่าคือ พยายามฆ่า พบถึงร้อยละ 12.0 (ตารางที่ 5) ส่วนสาเหตุที่ทำให้เกิดกรณีดังกล่าว คือ เด็กที่กระทำผิดรู้ว่าสิ่งที่ตนเองทำนั้นผิดและรู้สึกเสียใจ (ตารางที่ 4) และตนเองผิดเอง รองลงมาคือ อยากรองและทำตามเพื่อน ทั้งนี้เพราะวัยนี้เป็นวัยที่อยากทดลอง เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่กำลังค้นหาตัวเอง การเลียนแบบ การเข้ากลุ่มและการต้องการการยอมรับเป็นสิ่งที่เด็กต้องการและก็พบว่า เป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้เด็กทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งก็พบว่า ร้อยละ 65.0 ของเด็กเหล่านี้เป็นกลุ่มที่กระทำผิดครั้งแรก(ระหว่าง 1-10 ครั้ง) ความรู้สึกที่ซ่อนเร้นในการกระทำผิดคือ ความรู้สึกเสียใจ ที่พบว่า มีถึงร้อยละ 20.0 (ตารางที่ 2)

4. การมองตนเองของเด็กกลุ่มกระทำผิด

พบว่า เด็กกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.0 เป็นคนโกรธง่าย เช่นเดียวกับกลุ่มควบคุม ที่เป็นคนโกรธง่ายเช่นกัน และทั้งเด็กกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุม เป็นคนรักเพื่อนเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 19 และ 15 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ด้านการประเมินตนเอง พบว่า ร้อยละ 76.0 มองว่าตนเองเป็นคนขี้อิจฉา ร้อยละ 72.0 มองตนเองว่าตนเองยังมีบุคลิกภาพที่ไม่ดี ร้อยละ 71.0 คิดว่าตนเองมักจะทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ ซึ่งคล้ายกับเด็กกลุ่มควบคุม เด็กกลุ่มศึกษา คิดว่า ตนเองไม่มีสมาธิในการเรียนร้อยละ 61.0 และเกียจคร้านร้อยละ 55.0 ในขณะที่กลุ่มเด็กควบคุมตอบว่าตนเองไม่มีสมาธิในการเรียนเพียงร้อยละ 47.0 และเกียจคร้านร้อยละ 35.0(ตารางที่ 13)

นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 80.0 ของเด็กกลุ่มศึกษา ไม่ชอบกีฬา ในขณะที่เพียงร้อยละ 34.0 ของเด็กกลุ่มควบคุมไม่ชอบกีฬา เช่นเดียวกัน พบว่า ร้อยละ 95.0 ของเด็กกลุ่มศึกษาคิดว่าตนเองเป็นคนที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ส่วนเด็กกลุ่มควบคุมเพียงร้อยละ 53.0 เท่านั้นที่คิดว่าตนเองทำให้พ่อแม่ผิดหวัง

พฤติกรรมเมื่อมีการขัดแย้ง พบว่า ร้อยละ 83.0 ของเด็กกลุ่มศึกษาจะสู้เมื่อถูกทำร้าย ร้อยละ 82.0 จะต่อสู้เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อน และสู้ร้อยละ 80.0 เมื่อถูกแย่งชิงสิ่งที่ตนเองรัก ส่วนกลุ่มควบคุม พบว่า พฤติกรรมเมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น ไม่รุนแรงเท่ากับเด็กกลุ่มศึกษา คือ ร้อยละ 62.0 จะต่อสู้เมื่อถูกทำร้าย และแก้แค้นแทนเพื่อน ร้อยละ 74.0 และร้อยละ 60.0 ตามลำดับ จะสู้เมื่อถูกแย่งชิงของรัก (ตารางที่ 14)

5. การมองผู้ปกครอง

ภาพที่เด็กมองผู้ปกครองและครอบครัว คือ ครอบครัวมีความอบอุ่น แต่ขณะเดียวกันเด็กกลุ่มศึกษาไม่ชอบอยู่ในบ้าน และสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ ซึ่งเด็กกลุ่มศึกษาร้อยละ 57.0 อยู่กับ

พ่อแม่ ร้อยละ 16.0 อยู่กับแม่คนเดียว มีเพียงร้อยละ 3 เท่านั้นที่อยู่ในครอบครัวแบบขยายที่มีปู่ย่าตายายอยู่ในบ้านเดียวกัน

เด็กกลุ่มศึกษาคิดว่า ผู้ปกครองจู้จี้จุกจิกและเป็นคนที่ทำโทษโดยไม่มีเหตุผล ลงโทษรุนแรง และมักทำโทษคนที่โตกว่ามากกว่าน้องที่กระทำผิดด้วยกัน ผู้ปกครองไม่เคยให้รางวัลเมื่อสอบได้คะแนนดีหรือทำความดี (ตารางที่ 15)

6. ความฝันและแผนอนาคต

เด็กกลุ่มศึกษาส่วนใหญ่ฝันว่าตนเองต้องการเป็นตำรวจถึงร้อยละ 28.0 ขณะที่เด็กกลุ่มควบคุมต้องการเป็นตำรวจร้อยละ 23.0 แต่ก็มีเด็กกลุ่มศึกษาร้อยละ 28.0 เช่นกันที่ไม่เคยมีความฝัน

7. ลักษณะครอบครัว/ผู้ปกครอง

ผู้ปกครอง ที่มาเยี่ยม/ให้สัมภาษณ์ ร้อยละ 72.0 เป็นผู้หญิง และร้อยละ 87.0 เป็นพ่อแม่ ผู้ปกครองที่ให้สัมภาษณ์เป็นคนคนเดียวกับผู้ปกครองที่เด็กอาศัยอยู่และให้การดูแลเด็กก่อนที่เด็กจะกระทำผิด ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็น มารดาร้อยละ 16.0 อาชีพของผู้ปกครองพบว่า ร้อยละ 33.0 อาชีพค้าขาย ร้อยละ 23.0 มีอาชีพรับราชการ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ร้อยละ 60.0 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 15.0 ไม่ได้เรียนหนังสือ ความถี่ในการมาเยี่ยมเด็ก พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ ร้อยละ 36.0 มาเยี่ยมเด็กสัปดาห์ละครั้ง

8. ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง

8.1 เด็กกลุ่มศึกษามีความรู้สึกต่อครอบครัว กลุ่มศึกษาที่เป็นเด็กกลุ่มศึกษาร้อยละ 70.0 ชอบอยู่นอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน ร้อยละ 66.0 คิดว่าถ้าชาติหน้ามีจริงจะเกิดเป็นคนในครอบครัวนี้ ร้อยละ 64.0 และร้อยละ 46.0 มีความคิดว่า อยากตายแล้วเกิดใหม่ ความรู้สึกที่มีต่อพ่อและแม่ พบว่า ร้อยละ 72.0 คิดว่าพ่อไม่น่าสนิทสนมเท่าแม่ ในขณะที่ ร้อยละ 64.0 คิดว่าแม่น่าสนิทมากกว่าพ่อ (ตารางที่ 15)

8.2. ส่วนเด็กกลุ่มควบคุม พบว่า ร้อยละ 57.0 ชอบอยู่นอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน ร้อยละ 66.0 คิดว่าถ้าชาติหน้ามีจริงจะเกิดเป็นคนในครอบครัวนี้ ร้อยละ 94.0 และร้อยละ 29.0 มีความคิดว่า อยากตายแล้วเกิดใหม่ ความรู้สึกที่มีต่อพ่อและแม่ พบว่า ร้อยละ 85.0 คิดว่าพ่อไม่น่าสนิทสนมเท่าแม่ ในขณะที่ ร้อยละ 82.0 คิดว่าแม่น่าสนิทมากกว่าพ่อ (ตารางที่ 15)

8.3 การพึ่งพาในครอบครัว พบว่า ด้านความรู้สึกว่าครอบครัวมีความอบอุ่น และเพื่อนไม่ได้เป็นที่พึ่งที่ดีกว่าพี่น้อง ทั้งเด็กกลุ่มศึกษาและกลุ่มควบคุมไม่ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 16)

8.4 การมีกิจกรรมร่วมกัน พบว่าโดยเฉลี่ยเวลาที่ผู้ปกครองและเด็กมีกิจกรรมร่วมกันใน 1 วัน(วันราชการ) เพียง 35 นาทีเท่านั้น ส่วนในวันหยุดราชการ เด็กและผู้ปกครองมีกิจกรรมร่วมกันโดยเฉลี่ย 60 นาที (ตารางที่ 17)

8.5 การลงโทษ พบว่า การลงโทษที่เด็กได้รับร้อยละ 82.0 คิดว่าผู้ปกครองทำโทษตนเองด้วยการตีอย่างไม่มีเหตุผล

ลักษณะของกลุ่มเด็กที่ไม่ได้กระทำผิด

โดยรวมเด็กกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้กระทำผิด มีอายุ และเพศเช่นเดียวกับเด็กในกลุ่มศึกษาตามกระบวนการศึกษาโดยใช้ match case control เด็กกลุ่มนี้จะมีลักษณะการมองตนเองไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มศึกษา (ตารางที่ 12) แต่เมื่อประเมินตนเองเมื่ออยู่ในสังคม พบว่ามีความแตกต่างกันการรู้เศร้า-สงสารตนเอง การโกรธ การไม่มีสมาธิในการเรียน การต้องการเป็นคนสำคัญของเพื่อน การชอบกีฬา ความคิดว่าเป็นคนที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง

ลักษณะครอบครัวของเด็กที่ไม่ได้กระทำผิด พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 34.0 มีอาชีพรับจ้าง ส่วนใหญ่ร้อยละ 31.0 มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 72.0 นับถือศาสนาพุทธ

อภิปรายผล

1. ลักษณะทางประชากรของกลุ่มเด็กที่กระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 16 ปี โดยปกติเด็กกลุ่มศึกษาเพศหญิงจะมีจำนวนน้อยอยู่แล้วและพบว่าญาติมักจะขอประกันตัวออกไปมากกว่าในเด็กผู้ชาย คดีที่เด็กหญิงได้รับมักเป็นคดีไม่อุกฉกรรจ์ ดังนั้นผู้พิพากษาจึงพิจารณาให้ใช้การเสียค่าปรับและให้ผู้ปกครองมีหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมของเด็ก สำหรับเด็กผู้ชาย การกระทำผิดรุนแรงกว่า และบางรายครอบครัวไม่ต้องการให้ออกไปจากสถานพินิจเพราะมีความเชื่อว่า สถานที่แห่งนี้เป็น “โรงเรียนตัดสันดาน” ที่สามารถทำให้บุตรหลานของคนเข้ามาอยู่มีพฤติกรรมดีขึ้น เด็กกลุ่มศึกษา มีแบบแผนครอบครัวที่ไม่แตกต่างไปจากเด็กกลุ่มควบคุม ทั้งนี้จากทฤษฎีวิเคราะห์องค์ประกอบของการกระทำผิดเปรียบเทียบลักษณะทางประชากรของครอบครัวและผู้ปกครองพบว่าใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากกลุ่มควบคุมและเด็กกลุ่มศึกษาได้รับการคัดเลือกโดยใช้พื้นที่ที่อาศัยเป็นหลัก องค์ประกอบที่แตกต่างในเด็กทั้งสองกลุ่มคือ เด็กที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ที่ชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มากกว่าเด็กกลุ่มควบคุม จะเห็นได้ว่าเด็กกลุ่มควบคุมมีการศึกษาระดับสูงคืออาชีวศึกษามากกว่าเด็กที่กระทำผิด นอกจากนี้ เด็กกลุ่มที่กระทำผิด ณ ปัจจุบันเป็นกลุ่มที่มีการทำงานมากกว่าเด็กกลุ่มควบคุม องค์ประกอบดังกล่าวน่าจะเป็นปัจจัยร่วมในการกระทำผิดของเด็กเพราะโอกาสที่เด็กจะดูซับปทัสฐานใหม่ของกลุ่มสังคมมาเป็นแบบอย่างง่ายกว่าเด็กที่อยู่ในสถาบันการศึกษาที่ยังถูกควบคุม

ด้วยระบบการศึกษาหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ปทัสฐานของสังคมย่อมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของเด็ก^(10 30 37 38 39)

ความสัมพันธ์ในครอบครัว เด็กกลุ่มศึกษา ส่วนใหญ่ยังอยู่กับพ่อแม่เช่นเดียวกับเด็กกลุ่มควบคุม มีบางส่วนที่อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่อย่างเดียว นอกจากนี้ก็มีการอาศัยกับเพื่อนและเครือญาติคนอื่น ๆ และการศึกษานี้ยังพบอีกว่าเด็กมีการหนีโรงเรียนและหนีออกจากบ้าน จากการศึกษาแบบเจาะลึก การสังเกตและการค้นหาเหตุผลแวดล้อม พบว่า การที่เด็กอยู่กับครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียวสืบเนื่องมาจากการที่พ่อหรือแม่มีคู่สมรสใหม่เด็กเหล่านี้รับไม่ได้จึงใช้วิธีหนีปัญหาโดยการหนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับญาติ หรือคนรักของตนเอง ส่วนหนึ่งของเด็กเหล่านี้เมื่อพ่อแม่มีคู่สมรสใหม่เด็กจะมีวิถีชีวิตที่ลำบากมากขึ้น ความโกรธและเกลียดชังมีมากขึ้น ความรู้สึกถูกรังแกและแย่งสิ่งที่เป็นที่พึ่งพาของตนเองทำให้เด็กหนีไปหากกลุ่มเพื่อนที่คิดว่าสามารถช่วยเหลือตนได้และกระทำผิดเพื่อประชดสังคม ทั้งนี้จะพบว่า เด็กส่วนหนึ่งรู้สึกสะใจที่ตนได้กระทำผิดและทำร้ายความรู้สึกของผู้ปกครอง สิ่งที่สะท้อนอีกประการหนึ่งคือ การที่เด็กมีความคิดว่าอยากตายแล้วเกิดใหม่ ซึ่งเป็นภาพสะท้อนได้ว่าเด็กมีความรู้สึกไม่สมหวังในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่ในปัจจุบัน การเกิดใหม่อาจเป็นอีกหนทางที่ตนแสดงได้หนีปัญหาที่พบไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ วิชา มหาคุณ (2541) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ความขัดแย้งหรือความไม่สงบสุขในครอบครัวอันเนื่องมาจากชีวิตคู่ที่เลวร้ายมีความสัมพันธ์อย่างเด่นชัดกับกรณีเด็กและเยาวชนกระทำผิดและอาการป่วยทางจิตของเด็กและเยาวชน รวมทั้งความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างสามีภริยาเป็นประสบการณ์สำคัญอันเลวร้ายที่สุดของชีวิตในวัยเยาว์ที่ทำให้ต้องมีพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าว จนในที่สุดกลายเป็นการประกอบอาชญากรรม การศึกษาครั้งนี้ยังพบอีกว่า การที่หลายครอบครัวยังพยายามที่จะคงสภาพครอบครัวโดยการไม่หย่าขาดจากกันทั้งโดยทางนิตินัยและพฤตินัย ก่อให้เกิดปัญหาความรุนแรงทางจิตใจมากต่อเด็ก การทะเลาะเบาะแว้ง การทำร้ายร่างกาย โดยเฉพาะ "แม่" ซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำทำให้เด็กรู้สึกเจ็บแค้นพ่อหรือพ่อเลี้ยงแต่ตนเองไม่สามารถช่วยเหลือแม่หรือคนที่ตนรักได้ ส่วนหนึ่งของเด็กที่กระทำผิดเหล่านี้จะสะท้อนออกมาเป็นการแสดงบทบาทความก้าวร้าวมีผลให้เด็กมีพฤติกรรมการเล่นแบบความรุนแรงและเลวร้าย การซึมซับพฤติกรรมนี้ทำให้เด็กเกิดการยอมรับว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ตนเองต้องทำตาม

2. สาเหตุและองค์ประกอบในการกระทำผิด การกระทำผิดซ้ำซาก การศึกษา
สาเหตุการกระทำผิดโดยนำเอาปัจจัยด้านผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ครู โรงเรียน เพื่อน และพฤติกรรมของเด็ก พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว ครูและโรงเรียน เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็ก มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูและเด็กในประเทศไทยค่อนข้างน้อยมาก การให้ความสำคัญจะมุ่งสู่หน่วยเล็กที่สุดและเป็นหน่วยแรกของสังคม คือ ครอบครัว ในปัจจุบัน

ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนค่อนข้างน้อย ครูขาดความสนใจและสังเกตพฤติกรรมของเด็ก เนื่องจากเด็กบางคนไม่ได้แสดงพฤติกรรมต่อต้านอย่างเด่นชัด การขาดความสมดุลระหว่างปริมาณครูกับจำนวนเด็กที่เพิ่มขึ้นทำให้ครูหันเหความสนใจไปสู่เด็กที่ไม่เป็นปัญหามากกว่าเด็กที่เป็นปัญหา^(29 30 40) เด็กที่ขยันเรียนจะได้รับการยกย่องและพัฒนามากกว่า ประกอบกับจริยธรรมที่เสื่อมลง จะเห็นได้จากการเกิดคิดต่าง ๆ ระหว่างครูกับนักเรียน การปกป้องที่มากเกินไปของผู้ปกครองก็เป็นองค์ประกอบในการส่งเสริมการกระทำผิดของเด็ก เนื่องจากเวลาเด็กกลุ่มศึกษาแล้วมีการลงโทษครูมักจะถูกร้องเรียน เป็นต้น จากการศึกษา^{นี้} แสดงภาพสะท้อนจุดหนึ่งว่า ครูมีบทบาทที่สำคัญต่อการกระทำผิดของเด็ก เด็กที่กระทำผิดเป็นเสมือนกลุ่มที่หลายฝ่ายบิดความรับผิดชอบ ได้แก่ ครูคิดว่าเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ส่วนผู้ปกครองคิดว่า ครูควรมีส่วนร่วมด้วย แต่ท้ายที่สุดแล้วกลับไปโทษเด็กว่า เพราะเด็กคบเพื่อนไม่ดี

นอกจากนี้ พบว่า บางครอบครัวมีญาติหรือสมาชิกในครอบครัวประพฤติเลวร้าย เช่น มีการประกอบอาชญากรรม รวมทั้งมีการใช้สารเสพติด ซึ่งสวนทางกับการที่ครอบครัว พ่อแม่หรือผู้ปกครองจะบอกเด็กให้กระทำดี ในขณะที่เด็กเห็นพฤติกรรมดังกล่าวในครอบครัวและครูทำให้เด็กเกิดความสับสนที่จะแยกแยะ ชาติตัวอย่างที่ตนจะลอกเลียนแบบ และที่สำคัญคือการขาดศรัทธา และขาดระเบียบวินัยในการทำความดี⁽⁴¹⁾

นอกจากนี้การถ่ายทอดความรุนแรงที่แสดงออกมาจากการตอบคำถามและการอธิบายรายละเอียด พบว่า การถ่ายทอดความรุนแรงที่เกิดขึ้น แสดงออกได้จากความรู้สึกต่อพ่อที่ไม่น่าสนิทสนมและแม่ที่น่าสนิทสนมมากกว่าพ่อ ความรู้สึกว่าชอบออกไปเล่นอยู่นอกบ้านมากกว่าเล่นกับพี่น้องหรือทำกิจกรรมในบ้าน ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งจากการเปลี่ยนสถานภาพจากเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของเด็กวัยรุ่นที่เริ่มมีการจับกลุ่มเพื่อนและมีกลุ่มที่ต้องการแสดงพลังในตนเอง และมองคนละด้านกับพ่อแม่พี่น้อง ซึ่งพบว่าเด็ก พึงพากกลุ่มที่มีแนวคิดเหมือนตน และพยายามที่จะแสดงให้เพื่อนยอมรับความสามารถของตนเอง มีเด็กส่วนหนึ่งที่ชอบแสดงบทบาทเป็นผู้ตามซื่อๆ และแสดงออกให้เพื่อนยอมรับโดยการยอมเข้าพวก ร่วมเป็นแนวหน้าและแก้แค้นแทนเพื่อน

3. ลักษณะนิสัยของเด็กที่กระทำผิด พบว่า มีความแตกต่างกันในเรื่องการกระทำผิด ทั้งนี้เพราะเด็กกลุ่มควบคุมรู้สึกเสียใจเมื่อกระทำผิดมากกว่าเด็กที่กระทำผิด ทั้งนี้อาจเนื่องจากประสบการณ์ที่เด็กได้รับและเกิดความเคยชินว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องธรรมดา

การใช้เวลาว่างของเด็ก พบว่า เมื่อเด็กว่างและรู้สึกเหงาเด็กทั้งกลุ่มกระทำผิดและกลุ่มควบคุมจะเดินเล่น เทียวห้างสรรพสินค้า ขับรถเทียว ไปหาเพื่อน อยู่เฉย ๆ ในที่นี้คือ ดูโทรทัศน์ และฟังเพลง นอกจากนี้ยังมีการเดินทางไปฟังเพลงในสถานเชิงรมย์ ที่เปิดในลักษณะร้านอาหาร

คาราโอเกะ รวมทั้งแหล่งที่วัยรุ่นรู้จักและนิยมไปรวมกลุ่มกัน ได้แก่โรงภาพยนตร์และร้านขายน้ำชา ในพื้นที่ขนาดใหญ่ได้แก่บริเวณ สำนักงานโทรคมนาคมเขต 8 หรือที่วัยรุ่นรู้จักว่า"ร้านน้ำชา เขต 8" แหล่งดังกล่าวมีทั้งยาเสพติดและการขายบริการทางเพศ หากพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่า สาเหตุมาจากการกระทำตามกลุ่มเพื่อน การมีค่านิยมตามหมู่ที่ไม่ถูกต้อง และขาดการชี้แนะที่ถูกต้องโดยผู้ปกครองหรือผู้ที่มีอาวุโสกว่า

ลักษณะการกระทำผิด พบว่า สาเหตุที่เด็กรับรู้ว่าเป็นตนเองต้องเข้ารับการอบรมเนื่องจาก เด็กกลุ่มดังกล่าวกระทำผิดเองมากที่สุด รองลงมาคือ การทำตามเพื่อนเพราะอยากลอง และ อารมณ์ชั่ววูบ มีถึง 11 รายที่บอกว่าตนเองถูกใส่ร้าย ในกรณีนี้พบว่า เด็กกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่เคยได้รับการจับกุมมาก่อนหรือมีเพื่อนเป็นผู้กระทำผิด ดังนั้นเมื่อเกิดอาชญากรรมเกิดขึ้น ณ ที่ใด ๆ ก็ตาม เด็กจะกลายเป็นผู้ต้องสงสัยโดยอัตโนมัติ ลักษณะของคดี ครั้งสุดท้ายที่กระทำส่วนใหญ่ เป็นคดีลักทรัพย์และยาเสพติด (ร้อยละ 23.0) ร้อยละ 12.0 เป็นคดีพยายามฆ่า นอกจากนี้ก็ปล้น และร่วมกันฆ่า ลักษณะของคดีมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับลักษณะคดีที่กระทำผิดเดิมใน กรณีทำผิดซ้ำ ในจำนวนที่มากที่สุดคือ คดีข่มขืนกระทำชำเรา และคดียาเสพติด (ตารางที่ 30) เด็กที่เคยมีการกระทำผิดคดีดังกล่าวครั้งแรกยังมีการกระทำด้วยคดีเดิม ซึ่งเด็กกลุ่มดังกล่าวเคยได้รับการตัดสินจากศาลคดีเด็กและเยาวชนมาแล้วโดยเข้ารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก มาแล้ว ซึ่งดูเหมือนกระบวนการดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมของเด็กไปใน ทางที่สังคมยอมรับได้ ปมของการแก้ปัญหาไม่ได้เกิดที่ตัวของเยาวชนเพียงอย่างเดียว ซึ่งก็คือการ โยงใยไปสู่ผู้ที่อยู่รอบข้าง งานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งตรงไปที่ครอบครัว ตัวเด็ก⁽⁴²⁾ และกระบวนการการ ตัดสินคดี ความบกพร่องของการดูแลเด็กในระดับต่าง ๆ แต่หากพิจารณาดี ๆ แล้ว สิ่งที่สำคัญคือ ความเชื่อมโยงของสถาบันต่าง ๆ ตั้งแต่ ครู โรงเรียน ครอบครัว สถานพินิจ และระบบศาล ต่าง ฝ่ายต่างให้เหตุผลเข้าข้างตนเองว่า ไม่มีเวลา ไม่ใช่หน้าที่โดยตรง เพราะแต่ละฝ่ายมองเด็กเหล่านี้ ในมุมที่ตนเองต้องการมอง ทำในมุมมองที่ตนเองสนใจ การมองเด็กให้เป็นองค์รวมยังไม่เกิดขึ้น เบ้าหลอมที่แต่ละฝ่ายต่างคิดจึงมีรูปร่างบิดเบี้ยว ถึงเวลาแล้วที่ทุกฝ่ายต้องร่วมกันแก้ไข เพราะเด็ก เหล่านี้ 1 คน อาจทำให้เกิดปัญหามากกว่า 1 เรื่อง ดังนั้นจุดที่ควรพิจารณา คือ การสร้าง เครือข่ายที่ต้องพิจารณาร่วมกันระหว่าง ผู้ปกครอง สถานพินิจ ชุมชน โรงเรียน ต้องมีการเตรียม ชุมชนและครอบครัวก่อนที่จะปล่อยเด็กออกไปเผชิญปัญหา และสิ่งแวดล้อมเดิม ๆ และที่สำคัญ คือตัวเด็กที่ต้องมีความเข้มแข็งพอที่จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ สังคมและครอบครัวมีบทบาทใน การให้กำลังใจและส่งเสริมเด็ก ซึ่งหากสิ่งดังกล่าวมีเพียงหลักการและไม่เกิดการดำเนินงานอย่าง ต่อเนื่องเด็กที่มีปมของชีวิตก็ไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนตนเองให้เป็นไปตามปทัสฐานของสังคมได้ เด็กเหล่านี้จะหนีสังคม บางคนโกรธแค้นสังคม ครอบครัวและทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประทศ "ไหน ๆ เขาก็ว่าเราเลวแล้ว ก็เลวให้ถึงที่สุด"

4. ปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำผิด พบว่า เมื่อนำตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กในระดับความสัมพันธ์แบบทางเดียว (univariate) พบว่า การศึกษา การมีเพื่อน ความพอเพียงในการใช้เงิน การชอบดูโทรทัศน์ การเล่นเกมส์ ผู้ปกครองจู้จี้ ผู้ปกครองประหยัดเกินไป ผู้ปกครองเข้มงวดการดีโดยไม่มีเหตุผล การให้รางวัล และเมื่อนำตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมาวิเคราะห์โดยการศึกษาค่าปัจจัยเสี่ยง พบว่า กลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มีความเสี่ยงเป็น 1.2 เท่าของกลุ่มเด็กที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ส่วนกลุ่มที่มีความเสี่ยงน้อยที่สุดได้แก่ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในขณะที่กลุ่มที่มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษามีแนวโน้มว่าจะมีความเสี่ยงเพิ่มขึ้น ในเรื่องนี้อธิบายได้ว่า ระดับการศึกษามีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งนี้เพราะเด็กกลุ่มดังกล่าวจะมีอายุตามเกณฑ์การศึกษา คือ 13 - 16 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่น พฤติกรรมส่วนใหญ่ออกมาในรูปความรุนแรงและทำตามเพื่อน ดังที่พบว่าสาเหตุของการกระทำผิดประเด็นหนึ่งคือ ทำตามเพื่อนและอารมณ์ชั่ววูบ นอกจากนี้ ตามกระบวนการจัดการศึกษาของไทย พบว่า เด็กส่วนใหญ่ต้องเปลี่ยนสถาบันการศึกษา เนื่องจากการศึกษาถูกแบ่งเป็นภาคบังคับ 6 ปี ซึ่งโรงเรียนทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีก่อนการปฏิรูปการศึกษาแผนใหม่คือ ก่อนการขยายโอกาสทางการศึกษา เน้นที่โรงเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นภาคบังคับ เมื่อมีการย้ายโรงเรียนในปีแรกคือ มัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 เด็ก ๆ ยังไม่มีความคุ้นเคยกัน จนในภาคการศึกษาที่ 2 เด็กเริ่มที่จะจับกลุ่มเข้าหากัน มากขึ้น จากการศึกษา พบว่า เด็กมีการเปลี่ยนแปลงเริ่มเกิดขึ้นในภาคปลายของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเริ่มชัดในภาคการศึกษาแรกของมัธยมศึกษาปีที่ 2 เด็กเริ่มมีการหนีโรงเรียนมากขึ้น ผู้ปกครองไม่ได้รับรู้จนสิ้นปีการศึกษาและเด็กไม่มีสิทธิสอบ

การฟังเพลงในสถานเริงรมย์ ในที่นี้ สถานเริงรมย์บางแห่งยังอนุญาตให้เด็กเข้าไปใช้บริการ พบว่า เด็กที่ไปใช้สถานที่ดังกล่าวผ่อนคลายเมื่อมีความเครียด มีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดสูงกว่าเด็กที่ไม่เลือกใช้บริการ โดยกลุ่มที่ไม่ใช้บริการเป็นเสมือนเกราะป้องกันการกระทำผิดได้ ซึ่งเป็นที่ทราบคืออยู่แล้วว่าสถานที่ดังกล่าวเป็นแหล่งมั่วสุมอบายมุขทุกประเภท พฤติกรรมของเด็กจะเริ่มด้วยการขออนุญาตไปพบเพื่อน หรือ ไปขับรถเล่น จากนั้นเมื่อเลยเวลาปิดของสถานเริงรมย์เด็กเหล่านี้ก็จะไปใช้บริการ ซึ่งผู้ปกครองไม่ทราบ คิดว่า เด็กไปค้างบ้านเพื่อน ปัญหาดังกล่าวต้องอาศัยความร่วมมือหลายฝ่ายโดยเฉพาะผู้ปกครอง ความรับผิดชอบของสถานเริงรมย์ที่มีต่อสังคม

อาชีพของเด็ก เด็กที่ไม่ประกอบอาชีพมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดน้อยกว่าเด็กที่ทำงาน เพราะการที่เด็กออกไปสู่สังคมการทำงานทำให้เกิดการเอาอย่างและนำไปสู่การเลียนแบบกลุ่มเพื่อน ความอยากรู้อยากลอง โอกาสเสี่ยงของการกระทำผิดจึงมีมากขึ้น นอกจากนี้แรงบีบบังคับทางเศรษฐกิจและสังคมก่อให้เกิดความต้องการในเรื่องวัตถุนิยม การแสดงออกถึงพลังของวัยรุ่น การ

ขาดการเห็นยวรั้งจิตใจและรู้เท่าไม่ถึงการณ์เป็นสาเหตุให้ประกอบความผิดได้โดยเฉพาะเด็กที่คบเพื่อนไม่ดี⁽⁹⁻¹¹⁾

ความเข้มงวดของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองที่มีความเข้มงวดมาก ทำให้เด็กมีการกระทำผิดมากเป็น 2 เท่าของเด็กที่ผู้ปกครองไม่เข้มงวด ความเข้มงวดต่อพฤติกรรมของเด็กเป็นสิ่งที่ดีเพราะมิฉะนั้นแล้วเด็กจะขาดวินัยในตนเอง อันก่อให้เกิดปัญหาการขาดวินัยในสังคม แต่หากเข้มงวดเกินไปเด็กก็มีความรู้สึกอึดอัดและทำให้เด็กต้องการปลดปล่อยและทำในสิ่งที่ตนเองจะทำในทางตรงกันข้าม ซึ่งจากกการศึกษาพบ ว่า เด็กที่มีผู้ปกครองที่เข้มงวด มีโอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิด เป็น 2.98 เท่าของเด็กที่ผู้ปกครองไม่เข้มงวด ซึ่งเด็กที่ผู้ปกครองไม่เข้มงวดอาจได้โอกาสในการผ่อนคลายและการยอมรับจากผู้ปกครองจึงไม่เกิดแรงต่อต้านต่อผู้ปกครองและสังคม เนื่องจากการได้รับการยอมรับเป็นพื้นฐานของความต้องการของคน

การทำโทษอย่างไม่มีเหตุผล ในที่นี้คือการตีโดยใช้อารมณ์และความรุนแรง พบว่า เด็กที่ได้รับการลงโทษโดยผู้ปกครองอย่างรุนแรงและไม่มีเหตุผลมีโอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิดเป็น 5.34 เท่า ของเด็กที่ไม่ได้รับการกระทำดังกล่าวจากผู้ปกครอง สิ่งที่เด็กกลัวมากที่สุดคือ "การเบีร็ดหัว" คือ การตีหัวเด็ก ซึ่งเด็กส่วนใหญ่ไม่ชอบ การไม่ฟังเหตุผลทำให้เด็กรู้สึกอึดอัดและไม่มีทางระบายออกและไม่พยายามพูดความจริง เด็กส่วนหนึ่งจึงพึ่งเพื่อนเป็นหลัก เด็กจะไม่เลือกที่จะพบผู้ใหญ่ที่มีอาวุโสมากกว่าตัวเอง ครู หรือญาติพี่น้อง ปัญหาดังกล่าวจึงต้องได้รับการแก้ไขโดยตัวของผู้ปกครองเอง⁽¹³⁻¹⁴⁾

การลงโทษเด็ก หากจะพิจารณาถึงระดับความผิดกับพฤติกรรมที่ผู้ปกครองแสดงออกกับเด็กจะพบว่า ส่วนหนึ่งเป็นการกระทำที่ไม่สมเหตุสมผล การเยาะเย้ยถากถางด้วยการพูดดูหมิ่นไม่รุนแรง แต่ในความรู้สึกของเด็กจะรู้สึกเจ็บปวด ความรุนแรงด้านคำพูดกำลังมีแนวโน้มที่จะมากขึ้น คล้ายกับเป็นการส่งต่อความรุนแรงจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง เด็กจะพยายามหนีสิ่งเหล่านี้ พบว่า เด็กที่เป็นเด็กกลุ่มควบคุมก็พบสิ่งนี้เช่นกัน เพียงแต่เด็กเหล่านั้นหาทางออกได้โดยการมาเรียนหนังสือ และมีเพื่อน มีกิจกรรมในเรื่องการเรียน แต่ขณะเดียวกันเด็กกลุ่มนี้ก็อยู่ในภาวะเสี่ยงเช่นเดียวกัน หากไม่มีแหล่งที่จะช่วยเยียวยาให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์ ซึ่งส่วนหนึ่งคือเพื่อน ครูและการมีระบบเครือญาติที่สามารถช่วยลดแรงกดดันนี้ลง ส่วนเด็กที่ไม่สามารถหาทางออกได้ก็จะเป็นคนที่กลับเข้าสู่วงจรของความรุนแรง เด็กจะหนีออกจากบ้านเพื่อไปหา กลุ่มที่หนีความรุนแรงมาด้วยกัน เพราะต่างคนต่างถูกทอดทิ้งถูกละเลยจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง เด็กเหล่านี้จะพัฒนาไปสู่แนวคิดว่าโลกแห่งการต่อสู้และแย่งชิงและต่อสู้เพื่อปกป้องตนเองเป็นโลกที่ตนเองต้องการ ไม่เชื่อหรือไว้วางใจใคร พยายามหนีให้ห่างจากสังคม มุ่งที่จะใช้ความรุนแรงบีบบังคับผู้อื่นไม่เชื่อว่าใครจะช่วยเหลือตนเองได้อีกแล้ว เพราะคนที่ตนรักได้แก่ แม่ หรือผู้ปกครองที่ถูกทำร้ายยังไม่สามารถปกป้องตนเองได้

เอกสารอ้างอิง

- 1.กรมประชาสัมพันธ์. "รายงานจากคณะทำงานพัฒนาข้อมูลของกรมประชาสัมพันธ์ ตุลาคม 2538 ,(อัตสำเนา).
- 2..จรรยา สุวรรณทัต. "แบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงของครอบครัววัยได้ น้อย ที่อยู่ในตัวเมือง" สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร : กรุงเทพมหานคร ; 2524 : 5-12.
- 3.นวลตา อากาศพะกุล และ พิชญา ตันติเศรณี . รายงานการวิจัยการสร้างครอบครัวของผู้ทำงานภาคอุตสาหกรรมการผลิตและอุตสาหกรรมบริการ จังหวัดสงขลา ; 2542.
4. _____ .สถิติทะเบียนคดีเด็กและเยาวชน . สถานพินิจเด็กและเยาวชน สงขลา; 2542.
- 5.วิชา มหาคุณ. . สังคมไทย ครอบครัว และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน วารสารดุลพาท 45 (1) ; 2544 : 3-13.
- 6.ทวีรัสมิ์ ธนาคม และคณะ. พัฒนาการของครอบครัวและเด็ก โรงพิมพ์คุรุสภา. พระนคร ; 2514.
- 7.Kavaraceus ,William C.,. What Research Says to the Teacher?. Juvenile Delinquency. National Association .August 1958.
- 8.กุลศล สุนทรธาดา และคณะ . สถานการณ์และองค์ความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูในประเทศไทย. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา ; 2541.(อัตสำเนา)
9. อนันต์ชัย เขื่อนธรรม พาณี ปริษานนท์ สมภพ ถาวรยิ่ง อารี เพชรผุด อังณพ ชูบำรุง จตุพร บานชื่น การกระทำผิดของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางการควบคุม พ.ศ. 2529 (Juvinile delinquency in Thailand problems and control) บริษัท วิมลวาริต โปรดักชั่น จำกัด กทม.; 2529 : 90 – 93
- 10.สุพัตรา สุภาพ. ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .2507.
- 11.กุลชลี สุภัทนะเกตุ การกระทำผิดของเด็กวัยรุ่น วารสารจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ปีที่ 22 (1) 2520 : 97-107.
12. โสภา ชูพิกุลชัย ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม กทม. วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต โครงการอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์และมานุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ; 2536 : 93-96.
13. Maslow ,Abraham H , Motivation and Personality 2nd ed New York : Herper &Raw ,Publisher, 1970: 35-51

14. ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. "ครอบครัววสลาย ปัจจัยภายนอกและภายใน:วารสารสังคมวิทยา
มานุษยวิทยา ; 2525 : 70-71.
15. นราธร ศรีประสิทธิ์ . ปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กวัย
รุ่น วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล 2529.
16. พิศาล มุขแข็ง : การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง
กรุงเทพมหานคร : สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล. 2530.
17. สมชาย อินโต "ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมทาง
เพศประเภทข่มขืนกระทำชำเรา :วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชญา
วิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. 2536.
18. สุชา จันท์โฮม และสุรางค์ จันท์โฮม จิตวิทยาเด็กเกเร พิมพ์ครั้งที่ 3. ไทยวัฒนาพานิช กทม.
;2541 : 55-56
19. เศรษฐิ อินทรพรหม .การศึกษาเด็กในสถานพินิจ 5 แห่งและนักเรียนในโรงเรียนที่สถาน
พินิจตั้งอยู่ 5 โรงเรียน วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชญา
วิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล 2533
20. อรัญ สุวรรณบุปผา : หลักอาชญาวิทยาไทยวัฒนาพานิชย์ กทม. ; 2518 : 22-24.
21. สุภาพ ทองรัตน์ .การวิเคราะห์การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม วิทยานิพนธ์ สังคม
ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
มหิดล 2531
22. สุรพล ศรีวงศ์ .การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะผู้กระทำความ
ผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชญา
วิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล 2533
23. อ่าง พิศานัญชลี .เพศกับอาชญากรรม วารสารสมาคมนิตแพทย์แห่งประเทศไทย
กันยายน ; 2521 : 346-347
24. อ่าง พิศานัญชลี .เพศกับอาชญากรรม วารสารสมาคมนิตแพทย์แห่งประเทศไทย 23 (3)
; 2521: 346-347.
25. สุชาจันท์โฮม และสุรางค์ จันท์โฮม. จิตวิทยาเด็กเกเร โอเดียนสโตร กทม. ; 2522 : 4 และ
27-35.
26. สุพัตรา สุภาพ . ปัญหาสังคม. ไทยวัฒนาพานิช จำกัด กทม. ;2515 : 69-70.
27. Schaffer, W. E., and Polk Kenneth, In the President commission on law

enforcement and administration of justice the Challenge of Crime in a free Society Washington DC United State Government Printing Office n.d.:196. 223-234

- 28.ประกาศ อวยชัย .เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา เรื่อง บทบาทศาลคดีเด็กและเยาวชนกับความมั่นคงแห่งชาติ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.กทม . 2517 : 6(อัครสำเนา)
- 29.โกศล โรจน์เลิศจรรยาปัญหาเยาวชนในปัจจุบัน วารสารแนะแนว ธันวาคม.; 2518 – 2519 : 37.
- 30.ราศี ธรรมนิยม. พฤติกรรมเด็กที่มีปัญหา 100 ชนิด วิทยาลัยพระนครศรีอยุธยา ;2524 :13
- 31.Morton.R.K. Structure and anomal in School Theory and Social Structure New York Press ;1966-1967 p: 100
32. กมลวิทย์ ไสภิกุล. บทบาทครูที่มีผลต่อการป้องกันการกระทำผิดของนักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา : ศึกษาเฉพาะโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดเชียงใหม่ : สาขาอาชีวศึกษา และงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2533.
33. HerKosovitz H.H.,Levine N., and Spirak G. "Antisocial Behavior of Adolescent from Higher Socio-economic groups" Journal ofnervous and Mental Disability vol.33 ;1959 : 467-476
34. Glueck S., and Glueck B.T. Unrevelling Juvenile Delinquency N.Y. Common Wealth Fund ;1950:126-132
35. ประวุฒิ ถาวรศิริ .การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงสังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ; 2533.
36. สุพจน์ สุโรจน์ แนวคิดและทฤษฎีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด (Treatment of the offenders) เอกสารการสอนชุดวิชา การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ;2540 : p 5 – 7.
- 37.Falshaw .L and Browne,K. Adverse childhood experiences and violent acts of young people in secure accomodation. J-Ment-Health. 6(5) :443-455.
- 38.Durant R.H. .,Knight ,J and Goodman ,E R . Factors associated with aggressive and delinquent behaviors among patients on attending an adolescent medicine clinic.J-ADOLESC HEALTH. 21(5) : 303-308.
- 37.สมหมาย กาญจนารถ . การวิเคราะห์สาเหตุความรุนแรงของการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

38. สุรพล ศรีวงศ์ .การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา (อ้างจาก ตำรับ พิศนาคณูชลี 2521 หน้า 346-347 เพศกับอาชญากรรม วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย กันยายน 2521)
39. Mayall, B. Children Health and the Social order .Open University Press ,Philadelphia 1966.
40. Rock ,E.E, Fessler.A, and Church,R.P. The concomitance of learning disabilities and emotional/behavioral disorders: a conceptual model. J-learn diabil ; 30(3) : 245-263.
41. Dembo ,R. Pacheco,K. Schmeidler,J Fisher,L.and Cooper S. Drug abuse and delinquent behavior among high risk youths. J-child-adolesc-subst-abuse; 6(2) : 1-25.
42. Lee,C. The role of community health nurse in provision of care to youth gang .J.Community Health –Nurse.;14(2) : 111-117.
43. Sutherland, Edwin and Gressery, Donald R, Criminology N.Y. J.B Lippincott comp;1974.
44. รุจิรา พุกขยาจิระ และ นัทธี จิตสว่าง : การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดตามกฎหมายราชทัณฑ์ เอกสารการสอนชุดวิชา การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2540 p 274)
45. พวงทอง ป້องภัย . การศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อด้านการดูแลสุขภาพเด็กก่อนวัยเรียนของ มารดาไทยพุทธและไทยมุสลิมในจังหวัดปัตตานี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ;2528.
46. สุพัตรา สุภาพ. "การศึกษาเกี่ยวกับครอบครัว" วารสารสังคมศาสตร์ .19(1) 2525: 65-78.

เอกสารแจ้งการเข้าร่วมโครงการ

เรียน ท่านผู้ปกครอง

ด้วย ศูนย์สตรีศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีความสนใจและตระหนักถึงความรับผิดชอบของต่อการพัฒนาสังคม และเล็งเห็นคุณค่าของเยาวชนทุกคน ปัญหาอันเป็นเหตุให้เด็กในปกครองของท่านต้องเข้ารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กแห่งนี้เป็นปัญหาที่ควรได้ร่วมกันแก้ไขทั้งตัวของเยาวชน ครอบครัว ภาคีรัฐและเอกชน แต่การที่จะแก้ปัญหาได้นั้นจำเป็นต้องได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและแท้จริงจากท่านและเยาวชน เพื่อนำไปสู่การหาแนวทางแก้ไขที่ถูกต้อง ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง

คณะผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของข้อมูลดังกล่าวต่ออนาคตของเยาวชนเป็นอย่างยิ่ง และถือว่าข้อมูลที่ได้รับจากท่านและเยาวชนจะถือเป็นความลับและไม่แพร่พรายให้ผู้อื่นทราบเด็ดขาด หากมีปัญหาใดเกิดขึ้นในระหว่างการศึกษา นี้ ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่ร่วมโครงการได้ และจะไม่มีผลใด ๆ ต่อตัวท่าน ครอบครัว และเยาวชนในปกครองของท่านแต่ประการใด หากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นท่านสามารถแจ้งต่อคณบดีคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โทร. 429900 ต่อ 1151

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน มา ณ ที่นี้ด้วย

.....
ผู้ให้คำอธิบาย

.....
ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ID1

ID2

แบบสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง/บิดามารดา

1.ชื่อ..... นามสกุล.....

2.เด็กในปกครองของท่าน ชื่อ..... นามสกุล.....

3.ท่านอายุ..... ปี วัน เดือน ปี เกิด.....

4.อาชีพ

- () 1.รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ () 2. รับจ้าง () 3.ค้าขาย
() 4. แม่บ้าน () 5.ไม่ได้ประกอบอาชีพ () 6.อื่น ๆ ระบุ.....

5. ท่านจบการศึกษาสูงสุดระดับใด

- () 1.ไม่ได้เรียน () 2. ประถมศึกษา () 3.มัธยมศึกษา
() 4.อนุปริญญา/ปวส/ปวท () 6.ปริญญาตรี () 7. สูงกว่าปริญญาตรี
() 8. อื่น ๆ ระบุ.....

6.ท่านนับถือศาสนา

- () 1.พุทธ () 2.คริสต์ () 3.อิสลาม () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

7.รายได้ต่อเดือนของท่านโดยเฉลี่ย..... บาท(คิดรายได้ต่ำสุดที่เคยได้รับ)

หรือ..... บาท ต่อวัน ทำงานเดือนละ..... วัน

8.สถานภาพสมรส

- () 1.โสด (ข้ามไปข้อ10) () 2.คู่ () 3. หม้าย () 4.หย่า/แยก () 5.อื่น ๆ ระบุ.....

9.กรณีที่แต่งงานแล้ว ท่านเคยแต่งงานมาก่อนหน้าที่จะอยู่กับคู่สมรสคนปัจจุบันหรือไม่

- () 1.ไม่เคย () 2. เคย จำนวน.....ครั้ง

10.ท่านรู้สึกอย่างไรกับคนในครอบครัว

- () 1. เบื่อ () 2. เจอ ๆ () 3.รักทุกคน
() 4.เกลียด () 5.ไม่พอใจ () 4.อื่น ๆ ระบุ.....

11.ท่านมาเยี่ยมเด็กเป็นประจำหรือไม่

- () 1.เกือบทุกวัน () 2.สัปดาห์ละครั้ง () 3.ไม่แน่นอนแล้วแต่จะมีเวลา
() 4.มาครั้งนี้เป็นครั้งแรก () 5.ครอบครัวเด็กปกติ
() 6.อื่น ๆ ระบุ.....

12.ท่านมีความสัมพันธ์อย่างไรกับเด็ก

- () 1. เป็นผู้ปกครอง/ ญาติ
() 2. เป็นบิดามารดา

A1

A2

A3

 A31_/_/_

A4

A5

A6

A7

A71

 A72

A8

A9

 A91

A10

A11

A12

ID1

การเลี้ยงดู

1. เด็กคนนี้เป็นบุตรลำดับที่.....ในบรรดาพี่น้องชาย..... คน หญิง..... คน
2. เด็กคนนี้เป็นบุตรที่แท้จริงของท่านหรือไม่
() 1. ใช่ () 2. ไม่ใช่ เด็กเป็นลูกติดจากคูสมรส(ข้ามไปข้อ10)
() 3. เป็นบุตรบุญธรรม (ข้ามไปข้อ10)
3. เด็กคนนี้มีพี่น้องต่างบิดามารดาหรือไม่
() 1. ไม่มี () 2. มี..... คน เป็นชาย..... คน หญิง.....คน
4. ขณะตั้งครรภ์เด็กคนนี้มีมารดาของเด็ก/ตัวท่าน พบว่ามีความผิดปกติอะไรเกิดขึ้นบ้าง
() 1. ไม่มีสิ่งผิดปกติ () 2. มี ระบุ.....
5. ขณะอยู่ในครรภ์ท่านมารดาของเด็กฝากครรภ์ครบตามที่ได้รับคำแนะนำหรือไม่
() 1. ครบทุกครั้ง ไปตามนัด () 2. ไม่ครบขาดบ้าง
() 3. จำไม่ได้ () 4. ไม่เคยฝากครรภ์
6. ท่านต้องการบุตรคนนี้หรือไม่(ตอนที่ตั้งครรภ์)
() 1. ต้องการ () 2. ไม่ต้องการแต่บังเอิญตั้งครรภ์ () 3. อื่น ๆ ระบุ.....
7. เด็กคนนี้คลอดปกติหรือไม่
() 1. ปกติ () 2. ผิดปกติ คลอดโดยใช้วิธี.....
8. เด็กคนนี้คลอดครบกำหนดหรือไม่
() 1. ครบกำหนด () 2. ไม่ครบกำหนด คลอดก่อนเวลา เดือน
9. ท่านเลี้ยงลูกคนนี้ด้วยนมแม่บ้างหรือไม่
() 1. เลี้ยง นาน..... เดือน
() 2. ไม่เลี้ยงด้วยนมแม่เพราะ.....
10. เด็กคนนี้ได้รับการเลี้ยงดูเหมือนเด็กคนอื่นในบ้านหรือไม่
() 1. เหมือน () 2. ไม่เหมือน ต่างกันคือ.....
11. เด็กในบ้านของท่านมี..... คน (รวมเด็กคนนี้ด้วย)
12. ท่านคิดว่าเด็กทุกคนในบ้านได้รับการดูแลที่เท่าเทียมกันหรือไม่(เด็กทุกคน)
() 1. เท่าเทียมกัน () 2. ไม่เท่าเทียมกัน
13. ท่านคิดว่าเด็กคนนี้เป็นภาระต่อท่านหรือไม่
() 1. เป็นภาระ () 2. ไม่เป็นภาระ
14. ท่านรู้สึกทนไม่ได้ทุกครั้งที่เด็กทำความผิด
() 1. ไม่ใช่ () 2. ใช่
15. ท่านใช้อะไรเป็นเครื่องตัดสินว่าเด็กทำผิดมากหรือน้อย

	ผิดมาก	ผิดน้อย
() 1. ข้าวของที่เสียหาย	()	()
() 2. ทำร้ายคนอื่น	()	()
() 3. ขโมยของคนอื่นและคนในบ้าน	()	()
() 4. ตำว่าผู้อื่นด้วยวาจาหยาบค้าย	()	()
() 5. อื่น ๆ	()	()

B1 B2 B3 B4 B5 B6 B7 B8 B81 B9 B10 B11 B111 B12 B121 B13 B131 B132 B14 B141 B15 B16 B17 B18 B191 B192 B193 B194 B195

16. เวลาเด็กทำผิดโดยทั่วไปแล้วท่านลงโทษเด็กอย่างไร

	ทำ	ไม่ทำ
1. ดุด่า	()	()
2. ทوبيต	()	()
3. อธิบายเหตุผลและลงโทษ	()	()
4. ไม่พูดด้วย	()	()
5. อื่น ๆ ระบุ.....	()	()

17. ท่านให้เวลาพูดคุย/ดูแลเด็ก(ในวันธรรมดา)วันละประมาณ นาที / ชั่วโมงวันหยุด..... นาที/ชั่วโมง

18. ท่านเตรียมอาหารให้เด็กบ้างหรือไม่

- () 1. ไม่ทำ () 2. ทำ นาน ๆ ครั้ง () 3. ทำ บ่อยครั้ง () 4. เป็นประจำ

19. เมื่อเด็กขอให้ท่านซื้อเกมส์กต่าง ๆ ท่านปฏิบัติอย่างไร

- () 1. ซื้อให้ () 2. ไม่ซื้อให้ () 3. ไม่เคยขอ () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

20. คนในบ้านติดสิ่งเสพติดหรือไม่

- () 1. มี ระบุสารเสพติด..... () 2. ไม่มี

21. ท่านคิดว่ารายได้ที่ครอบครัวได้รับเพียงพอกับการใช้จ่ายในครอบครัวหรือไม่

- () 1. พอ () 2. ไม่พอ () 3. อื่น ๆ ระบุ.....

22. ท่านมีหนี้สินหรือไม่

- () 1. มี เป็นเงิน..... () 2. ไม่มี (ข้ามไปข้อ 32)

23. เงินที่กู้ยืมส่วนมากนำไปใช้เกี่ยวกับเรื่องอะไร

- () 1. ใช้จ่ายในครอบครัว () 2. อื่น ๆ ระบุ.....

24. ท่านให้เด็กเป็นอิสระในการซื้อของต่าง ๆ

- () 1. ใช่ () 2. ไม่ใช่ () 3. อื่น ๆ ระบุ.....

25. ในกรณีเด็กทำความดี เช่น ช่วยงานบ้าน ช่วยดูแลน้องหรือ เรียนหนังสือได้คะแนนดี ท่านให้รางวัลเด็กหรือไม่

- () 1. ให้ เพราะ.....

- () 2. ไม่ให้เพราะ.....

26. ส่วนมาก รางวัลที่ท่านให้คืออะไร

- () 1. คำชมเชย () 2. เงิน () 3. ของเล่น () 4. แล้วแต่จะขอ

- () 5. อื่น ๆ ระบุ.....

พฤติกรรมการใช้จ่ายเงิน ของเด็ก

1. ปกติท่านให้เงินเป็นค่าใช้จ่ายของเด็กอย่างไร

- () 1. เป็นรายวัน วันละ.....บาท () 2. แล้วแต่จะขอ
() 3. เป็นรายสัปดาห์ บาท () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

2. ท่านเข้มงวดกับค่าใช้จ่ายของเด็กหรือไม่

- () 1. ไม่เข้มงวด () 2. เข้มงวดและถามทุกครั้งทีขอเงินเพิ่มจากปกติ
() 3. เข้มงวดเป็นบางครั้ง () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

B201
B202
B203
B204
B205

B21

B211

B22

B23

B24 B241

B25

B26

B261

B27

B28

B29

B291

B30

C1

C11

C2

3. โดยปกติเด็กมีนิสัยการใช้เงินอย่างไร

- () 1. ใช้เงินมือเติบ () 2. มีรยัสต์
() 3. ไม่ทราบ () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

C3

4. ท่านแนะนำเรื่องเงินแก่เด็กอย่างไรบ้าง

- () 1. ไม่ได้แนะนำเป็นพิเศษ () 2. ซื้อสิ่งที่ต้องการ
() 3. เก็บไว้เผื่อฉุกเฉิน () 4. เก็บไว้เพื่อการศึกษา
() 5. อื่น ๆ ระบุ.....

C6

พฤติกรรมอื่น ๆ ของเด็ก

1. เด็กคนนี้เคยหนีออกจากบ้านหรือไม่

- () 1. เคย () 2. ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 3)

D1

2. เด็กหนีออกจากบ้าน ระบุ.....ครั้ง ตั้งแต่อายุ.....ปี

D2 D3

3. ปกติเด็กเล่นการพนันหรือไม่(ในที่นี้ รวมการเล่นที่มีผลประโยชน์? เช่น กินไฟ เชื้อไฟ)

- () 1. เล่น ส่วนมากเล่น..... () 2. ไม่เล่น

D4

4. เด็กติดสารเสพติดหรือไม่ (รวมทั้งบุหรี่ ยาเส้น)

- () 1. ติด ระบุชนิด..... () 2. ไม่ติด

D5 D51

ด้านการเรียน

1. ปกติเด็กมีความสามารถในการเรียนอย่างไร

- () 1. เรียนดีมาตลอดจนปัจจุบัน () 2. เรียนดีมาตลอด แต่เริ่มแยกลงเมื่อเรียนอยู่ชั้น.....
() 3. ไม่สนใจการเรียน () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

E1 E11

2. วิชาใดที่เด็กชอบมากที่สุด

- () 1. คณิตศาสตร์ () 2. ดนตรี () 3. พลศึกษา () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

E2

3. วิชาใดที่เด็กไม่ชอบมากที่สุด

- () 1. คณิตศาสตร์ () 2. ดนตรี () 3. พลศึกษา () 4. อื่น ๆ ระบุ.....

E3

4. เมื่อเด็กมีปัญหาการเรียนท่านแก้ปัญหาอย่างไร

- () 1. บอกรให้เด็กขยัน () 2. ให้เรียนพิเศษ () 3. ไม่เคยทราบ () 4. สอนการบ้านเด็ก
() 5. ปล่อยไปเรื่อย ๆ () 6. ไม่มีปัญหา () 7. อื่น ๆ ระบุ.....

E4

5. ท่านเคยไปพบครูประจำชั้นปรึกษาครูเรื่องปัญหาของเด็กหรือไม่

- () 1. ไม่เคย เพราะไม่เคยทราบว่าเด็กมีปัญหา () 2. ไม่เคยเพราะไม่มีเวลา
() 3. เคย แต่ไม่ดีขึ้น () 4. เคย แต่ไม่ได้ติดตามผล
() 5. อื่น ๆ ระบุ.....

E5

6. ปกติเด็กใช้เวลาว่างทำอะไร

- () 1. ฟังเพลง () 2. เล่นกับเพื่อนข้างบ้าน () 3. เล่นเกมส์ () 4. ดูโทรทัศน์
() 5. คุยกับเพื่อน ๆ แต่ท่านไม่ทราบรายละเอียด
() 6. อื่น ๆ ระบุ.....

E6

7. เด็กเคยมีประวัติหนีโรงเรียนหรือไม่

- () 1. ไม่เคยมี () 2. เคยแต่ไม่บ่อย () 3. เคยหนีไม่ถ้วน () 4. ไม่ทราบ

E7

8. เด็กมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน ๆ ในโรงเรียนหรือไม่

- () 1. ไม่มี (ข้ามไปข้อ 10) () 2. มี () 3. ไม่ทราบ

E8

9. กรณีที่มีปัญหา ส่วนมาก เป็นปัญหาเกี่ยวกับอะไร

- () 1. ชกต่อย/ทำร้ายร่างกายกัน () 2. ลักทรัพย์ () 3. หนีโรงเรียน
() 4. สับสนหรือ () 5. อื่น ๆ ระบุ.....

E9

10. ท่านคิดว่า การที่เด็กมีปัญหาในการเรียน มีผลจากอะไรบ้าง

	ใช่	ไม่ใช่
10.1 ท่านไม่มีเวลาให้เด็ก	()	()
10.2 เด็กเกเรเอง	()	()
10.3 ครูไม่เอาใจใส่	()	()
10.4 คบเพื่อนไม่ดี	()	()
10.5 เด็กหัวอ่อนตามเพื่อน	()	()

E101 E102 E103 E104 E105

11. ท่าน(และ/หรือครูสมรส) เคยช่วยกันแก้ปัญหาการเรียนของเด็กบ้างหรือไม่

- () 1. ไม่เคย เพราะไม่มีเวลาต้องทำมาหากิน
() 2. ไม่เคย เพราะท่านและครูสมรสไม่ได้อยู่ด้วยกัน
() 3. ไม่เคย เพราะเด็กดื้อมากเลยปล่อย
() 4. อื่น ๆ ระบุ.....

E11

12. ท่านเคยวางแผนอนาคตให้เด็กบ้างหรือไม่

- () 1. เคยหวังให้มีการศึกษาระดับ.....อาชีพ.....
() 2. ไม่เคย เพราะ.....

E12

สำหรับผู้ปกครอง

พฤติกรรมของเด็กเป็นอย่างไร

ขอให้ท่านตอบตามความเป็นจริง

F1- F12

พฤติกรรม	การกระทำ	
	ทำ	ไม่ทำ
1. เวลาไม่เฝ้าชอบทำลายสิ่งของ		
2. มีเรื่องทะเลาะกับคนในบ้าน		
3. ชอบอยู่คนเดียว		
4. มีปัญหาทะเลาะกับเพื่อน		
5. มีปัญหากับครู		
6. ทำงานศิลปะ		
7. ใช้จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่าย		
8. ไม่มีสมาธิในการเรียน		
9. รังแกสัตว์		
10. หนีโรงเรียน		
11. เข้ากับผู้อื่นได้ดี		
12. เล่นกีฬาที่ต้องออกแรง เช่น ชกมวย		

สำหรับเยาวชน

- 1. ท่านอายุ..... ปี วันเดือน ปี เกิด.....
- 2. เพศ () 1. ชาย () 2. หญิง
- 3. ระดับการศึกษาชั้นสูงสุด กรณีเป็นเด็กในสถานพินิจให้ถามถึงช่วงก่อนเข้ารับการอบรม
 () 1. ประถมศึกษา () 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
 () 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย () 4. อาชีวศึกษา.....
 () 5. อื่น ๆ ระบุ.....
- 4. ท่านนับถือศาสนาอะไร
 () 1. พุทธ () 2. คริสต์ () 3. อิสลาม () 4. อื่น ๆ ระบุ.....
- 5. ท่านประกอบอาชีพหรือไม่
 () 1. ไม่ได้ประกอบอาชีพ () 2. กำลังเรียน () 3. ทำอาชีพ.....
- 6. ท่านคิดว่าท่านมีเงินพอใช้จ่ายหรือไม่
 () 1. พอใช้ () 2. ไม่พอใช้
- 7. ท่านใช้จ่ายเงินอย่างไร
 () 1. ซื้อของเล่น () 2. ซื้ออาหาร
 () 3. ใช้ในการเที่ยวเตร่ () 4. อื่น ๆ ระบุ.....
- 8. ท่านกระทำความผิดเรื่องอะไรเป็นครั้งแรกในชีวิต (รวมครั้งนี้ กรณีที่เป็นครั้งแรก)
 () 1. ทำร้ายผู้อื่น () 2. ลักทรัพย์ () 3. ยาเสพติด
 () 4. อื่น ๆ ระบุ..... () 5. ไม่เคยทำผิด(ข้ามไปข้อ 11)
- 9. สาเหตุที่ทำให้ท่านต้องเข้ารับการอบรมครั้งนี้มาจากอะไร
 () 1. ทำร้ายผู้อื่น () 2. ลักทรัพย์ () 3. ยาเสพติด
 () 4. อื่น ๆ ระบุ.....
- 10. ท่านทำผิดมาแล้ว..... ครั้ง(รวมครั้งนี้ด้วย)
- 11. ท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อทำความผิด
 () 1. เสียใจ () 2. สะใจที่ได้ทำร้ายความรู้สึกของผู้ปกครอง/พ่อแม่
 () 3. บางครั้งเสียใจ บางครั้งสะใจ () 4. เฉย ๆ
 () 5. อื่น ๆ ระบุ.....
- 12. ปัจจุบันท่านอยู่ในความดูแลของบุคคลใด
 () 1. พ่อแม่ () 2. ปู่ ย่า ตา ยาย () 3. ญาติ () 4. เพื่อน () 5. พ่อ
 () 6. แม่ () 7. อื่น ๆ ระบุ.....
- 13. ท่านมีเพื่อนสนิทที่ท่านสามารถเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังหรือไม่
 () 1. มี () 2. ไม่มี(ข้ามไปข้อ 15)
- 14. กรณีที่มีเพื่อนสนิท ปัจจุบันเพื่อนของท่านอยู่ที่ใด
 () 1. กำลังเรียนหนังสือ ชั้น..... โรงเรียน.....
 () 2. ทำงาน ที่.....
 () 3. อื่น ๆ ระบุ.....

G1 / /

G2

G3

G4

G5

G6

G7

G8

G9

G10

G11

G12

G13

G14

15. กรณีที่ไม่มีเพื่อนสนิท/รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน/เวลามีปัญหาท่านทำอย่างไร

	ทำ	ไม่ทำ
() 1. เดินเล่น	()	()
() 2. เทียบห้างสรรพสินค้า	()	()
() 3. ขับรถเที่ยว	()	()
() 4. ไปหาเพื่อน	()	()
() 5. อยู่เฉย ๆ	()	()
() 6. ฟังเพลงในสถานเริงรมย์	()	()
() 7. อื่น ๆ ระบุ.....	()	()

- G151
- G152
- G153
- G154
- G155
- G156
- G157

16. ท่านคิดว่าสาเหตุที่ทำให้ท่านต้องเข้ารับการอบรมมาจากอะไร

() 1. ท่านทำผิด	() 2. สังคมไม่ให้โอกาสท่าน	() 3. ไม่มีคนเข้าใจท่าน
() 4. ถูกคนใส่ร้าย	() 5. มีอำนาจลึกลับสั่งให้ทำ	() 6. กรณีไม่เคยทำผิด
() 7. อื่น ๆ ระบุ.....		

G16

17. ปกติท่านชอบดูโทรทัศน์หรือไม่

- () 1. ชอบ () 2. ไม่ชอบ

G17

18. รายการที่ท่านดูส่วนมากเป็น

() 1. การ์ตูนเบา ๆ	() 2. การ์ตูนต่อสู้กัน	() 3. ภาพยนต์หรือละครที่มีการต่อสู้
() 4. ภาพยนต์หรือละครชีวิต/ครอบครัว	() 5. อื่น ๆ ระบุ.....	

G18

19. ท่านชอบเล่นเกมสหรือไม

- () 1. ชอบ () 2. ไม่ชอบ

G19

20. ในกรณีเล่นเกมสที่ท่านชอบประเภทใด

- () 1. เกมสไม่รุนแรง () 2. เกมสต่อสู้ () 3. อื่น ๆ ระบุ.....

G20

21. ท่านคิดว่าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์มีส่วนในการทำผิดของเด็กหรือไม่

- () 1. มี เพราะ.....
- () 2. ไม่มี เพราะ.....
- () 3. อื่น ๆ ระบุ.....

G21

G211

22. ท่านคิดว่าสถานที่แห่งนี้ช่วยท่านได้หรือไม่ (กรณีเด็กกลุ่มที่ match ไม่ต้องถาม กรุณาใส่ 99)

- () 1. ได้ ในด้าน.....
- () 2. ไม่ได้ เพราะ.....

G22

G221

23. ท่านคิดว่าท่านเป็นคนอย่างไร (กรณีเด็กกลุ่มที่ match ไม่ต้องถาม กรุณาใส่ 99)

.....

.....

.....

G23

G231

24. หลังออกจากสถานที่แห่งนี้ ท่านวางแผนอะไรไว้บ้าง(กรณีเด็กกลุ่มที่ match ไม่ต้องถาม กรุณาใส่ 99)

ที่อยู่อาศัย / อยู่กับใคร.....

ทำงานหรือเรียนที่ไหน.....

G24

G241

25. ท่านรู้สึกว่าคุณแม่/ผู้ปกครองเป็นคนเช่นนี้หรือไม่

	ใช่	ไม่มี
25.1 รู้จั้บ้น	()	()
25.2 ประหยัดเกินไป(ชี้เหนียว)	()	()
25.3 เข้มงวด เจ้าระเบียบ	()	()
25.4 ไม่มีเหตุผล ทบตีท่านบ่อย ๆ	()	()

G251

G252

G253

G254

G26

26. ท่านฝันอยากเป็นอะไร(อาชีพ ต้องการทำอะไร).....

ท่านมีลักษณะแบบนี้หรือไม่

H1- H 22

การกระทำ	พฤติกรรม	
	มี	ไม่มี
1. ไม่มีความมั่นใจในตนเอง		
2. เหมินอายเมื่อพบผู้อื่น หรือ คนแปลกหน้า		
3. ซื่อจกน		
4. คิดว่าต้องการเป็นคนที่มีบุคลิกภาพดีกว่านี้		
5. เศร้าอยู่เสมอ/ สงสารตนเองเสมอ		
6. โกรธง่าย /ไม่โง่ง่าย		
7. รู้สึกด้อยกว่าคนอื่น /มีปมด้อย		
8. ถ้าต้องการทำในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้องในสายตาคงต้องทำให้ได้แม้จะถูกคัดค้าน		
9. มักจะพูดหรือทำโดยไม่ได้คิด		
10. เกียจคร้านในทุกเรื่อง		
11. ไม่มีสมาธิในการเรียน /เวลาเรียนชอบคิดถึงเรื่องอื่น		
12. อยากเรียนถึงระดับมหาวิทยาลัย แต่กลัวว่าตนเองจะสอบเข้าไม่ได้		
13. อยากเรียนถึงระดับมหาวิทยาลัย แต่คิดว่าตนเองมีปัญหาทางการเงิน		
14. ตนเองคงไม่สามารถสอบเข้าเรียนในวิชาชีพ หรือ วิชาที่ต้องเรียนที่ต้องการเรียนได้		
15. สอบได้คะแนนต่ำ เสมอ ๆ		
16. เรียนหนังสือไม่รู้เรื่องเมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ ในห้องเดียวกัน		
17. ครอบครัวมีปัญหาทางการเงิน		
18. มีเพื่อนบางกลุ่มไม่ชอบฉัน		
19. ไม่ชอบคนอื่นบ่อย ๆ		
20. ต้องการเป็นคนสำคัญในหมู่เพื่อนฝูง		
21. รู้สึกชีวิตไม่ตื่นเต้น		
22. คนเองเป็นคนโง่งม		

H22

สำหรับเยาวชน ท่านคิดว่าตนเองมีลักษณะดังต่อไปนี้บ้างหรือไม่

I1-I34

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น		
	ใช่	ไม่ใช่	
1.คิดว่าตนเองไม่ฉลาด			☐
2.ตนเองเป็นคนฉลาดแกมโกงในสายตาเพื่อน ๆ			☐
3.โดยปกติตนเองมักชอบทำตามหัวหน้ากลุ่ม			☐
4.ชอบขัดแย้งและก่อกวนผู้อื่นเพื่อทำให้บรรยากาศตึงเครียด			☐
5.ตนเองไม่ชอบการเล่นกีฬา			☐
6.จะสู้ยิบตาถ้าถูก แง้งของรัก/ คนรัก/ หรือคู่ควง			☐
7.จะสู้ยิบตาถ้ามีคนมาทำ			☐
8.หลีกเลี่ยงเสียถ้ามีคนมาหาเรื่อง			☐
9.การต่อสู้อย่างรุนแรงเพื่อชัยชนะเป็นเรื่องธรรมดาของลูกผู้ชาย/คนเก่ง			☐
10.ตายดีกว่าจะก้มหัวให้ศัตรู			☐
11.ตนเองไม่เคยก่อเรื่องก่อน			☐
12.จะเป็นแนวหน้าของหน่วยกล้าตาย ถ้ามีการต่อสู้ระหว่างสถานศึกษาหรือกลุ่มที่ตนอยู่			☐
13.นำอายุถ้าสู้กับผู้อื่นแล้วแพ้			☐
14.ถ้ามีการต่อสู้ ต้องสู้จนกว่าจะรู้แพ้รู้ชนะ			☐
15.ถ้าตนเองมีการประนีประนอมยอมตามผู้อื่นแสดงว่าตนเองเป็นคนมีความอ่อนแอ			☐
16.ตนเป็นคนรักเพื่อนต้องออกรับและแก้แค้นแทนเพื่อนเสมอ			☐
17.ตนเองเป็นคนก้าวร้าว สู้ไม่ถอย ทำให้มีโอกาสดีกว่าคนที่สมยอม/ยอมแพ้			☐
18.คิดว่า(พ่อที่แท้จริง)ไม่รัก/ไม่เอาใจใส่ตนเอง			☐
19.คิดว่าแม่(ที่แท้จริง)ไม่รัก/ไม่เอาใจใส่ตนเอง			☐
20.คิดว่าในโลกนี้มีตัวคนเดียวและตนเองไม่สนใจใครอีกแล้ว			☐
21.ฉันมีครอบครัวที่อบอุ่นกว่าครอบครัวอื่น			☐
22.พ่อเป็นคนดูแลเอาใจฉันเสมอ			☐
23.พ่อเป็นคนน่าสนิทสนมมากกว่าแม่			☐
24.แม่เป็นคนน่าสนิทสนมมากกว่าพ่อ			☐
25.เมื่ออยู่บ้านชอบเข้ากลุ่มเฮฮาทั้งพี่ ๆ น้อง ๆ			☐
26.ฉันชอบอยู่นอกบ้านกับเพื่อน ๆ มากกว่าอยู่ในบ้าน			☐
27.ถ้าชาติหน้ามีจริงอยากจะเกิดในครอบครัวนี้อีก			☐
28.เพื่อนเป็นที่พึ่งได้ดีกว่าพี่น้อง			☐
29.พ่อแม่มักใช้วิธีการลงโทษรุนแรง เช่น ตบตี ฉันเสมอ			☐
30.ครูเป็นที่ปรึกษาดีกว่าพ่อแม่			☐
31.ฉันเป็นลูกที่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง			☐
32.ถ้าพี่น้องทะเลาะกันทุกครั้งพ่อและแม่มักจะลงโทษคนที่โตกว่าเสมอ			☐
33.ฉันเบื่อคนจู้จี้ขี้นิน			☐
34.ฉันอยากตายแล้วไปเกิดใหม่			☐